

MÁNYI NAGY LÁSZLÓ

A Nagy Balhé a világűrben

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ 38,- Ft

“2033. június 6-án az Artistaképző vizsgaelőadásán hatalmas sikert arat a 4 B, vagyis Barton, Bonny, Blanka és Bernadett elképesztő műsorszám, s a tehetséges fiatalokat azonnal szerződteti egy amerikai vállalkozó. A szemfüles ifjú azonban nem Amerikába, hanem a Marsra küldi hőseinket, az űrhajón pedig kiderül, hogy Blanka öccse, az agyafúrt és huncut Krisztián, meg aranyos törpeuszkárja potyautasként velük utaznak. Sőt a vakmerő kölyök, aki mindössze tizenkét éves, elkalandozik az űrhajótól egy kis mentőkabinbn, aztán el is tűnik, és csak a Mars űrállomásán bukkan fel újra, méghozzá ritka érdekes tapasztalatokkal gazdagabban: a világűrben polipokra emlékeztető különös lények társaságába került. Hogyan alakul a csoport sorsa? Hogyan válaszolnak a “polipok”, amikor a bázis parancsnoka üldözőbe veszi őket és lödöztet is rájuk? Hogyan sikerül Krisztiánnak végül is talpraesetten eligazítania mindent: égen, földön, világűrben és Amerikában? Erről szól ez a rendkívül fordulatos, szellemes és izgalmas regény.

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ A FEDÉL JÖZSA LÁSZLÓ
MUNKÁJA

(C) Mányi Nagy László, 1939 ISBN 963 H 6406 3

Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó, Budapest Felelős kiadó: Sziládi János igazgató Szedte a Zrínyi Nyomda – 88.5690/66/22 Felelős vezető: Vágó Sándorné vezérigazgató Szikra Lapnyomda, Budapest (88-1543) Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató Felelős szerkesztő: Majtényi Zoltán Műszaki vezető: Szakálos Mihály Képszerkesztő: Gáspár Imre Műszaki szerkesztő: Kardos Gábor Terjedelem: 13 (A/5) ív. IF 6231

ELSŐ FEJEZET

2033. június 6-án nyilvános vizsgaelőadást tartottak az Állami Artistaképző Gorkij fasori gyakorlótermében. Befejezte bemutatóját az egyik végzős csoport.

A XXI. század artistaprodukciója! – állította Nagy Barna, a kis csoport önjelölt vezetője.

Viharos tapstól visszhangzottak a falak.

Aztán fölzendült az évfolyamtársak, alsóbb osztályosok, szülők, barátok, ismerősök örömujjongása:

– Éljen a Négy B! Éljen! Éljen!

A Négy B nem osztály, hanem a bemutatott új produkció neve. A Barna, Bonifác, Lujza és Ildikó idegen hangzású művészneveinek – Barton, Bonny, Blanka és Bernadett – kezdőbetűi.

– Így nyelvtörés nélkül ismerhet meg bennünket a világszokta volt mondani Nagy Barna, a közel két méter magas vezér.

Az ünneplés nem szűnt, noha a B-k már elhagyták a porondot. A két lány leugrott a méteres átmérőjű golyókon álló fiúk válláról, ők a golyókról, s zsonglőrbuzogányaikat sutba dobva, elvegyültek az ünneplők közt.

Nem így Barna, az örökké különc, széles vállú fiú; ő látszólag szerényen félrehúzódva, mereven bámult ki az ablakon. Az igazgató lépett mellé.

– Mit nézel, Barna? Itt bent téged is ünnepelnek.

– Légióként engem, Imi bácsi. Különben az eget nézern, ezen a számomra égre nyíló ablakon át. Egyébként Barton vagyok. A Barna törölve.

– Szerényebb lehetnél, fiam!

– Szerénységgel semmire nem mennék.

– De igen! Fölnéznének rád, megbecsülnének.

– Megbecsülés!? – kérdezte a fiú kihívóan. – Én már most Nagy Barna helyett a NAGY BARTON vagyok. Nagybetűkkel...

– Tizennyolc évesen? Hallgass rám, Barna! Nem csak szakmailag, emberségből is adhatok jó tanácsokat.

– Imi bácsi? – húzta el száját öntelten Barna. – A megrekedt zseni? Amihez nyilván nagy szívének és túlzott emberségének is köze volt. A boldoguláshoz más kell.

– Hogy merészelsz?!...

Nem az igazgató, a közjük lépő másik B-s fiú, a csak Balfácánnak hívott hórihorgas, vékonydongájú, tejfölösképű Kiss Bonifác mondta ezt. Majd keményebben folytatta:

– Kérj bocsánatot a mi drága Imi bácsinktól!

– Eéén? Soha! Csak nálam tehetségesebbtől. Ha van olyan...

Elcsattant egy pofon. Olyan erősen, hogy az atlétatermetű Barton megingott. Ha nincs párkány, kiesik az ablakon. De mielőtt a diri vagy bárki közbeléphetett volna, a fiú már támadta a láthatóan jóval gyengébb Bonifácot, azaz Bonnyt.

Az égre nyíló ablaktól a porondra kerültek. Itt aztán, ami csak belefért... Záporoztak az ütések, amelyeket jobbra védett a másik. Majd ravasz fogások után hol egyik, hol a másik fiú repült a magasba, zuhant a padlóra, de ugrott is mindjárt föl és válaszolt. Csépteltek, dobálták egymást villámgyors váltásokkal, mint krimik verekedő jeleneteiben a profik. Senki nem mert közbelépni, csak ámulva néztek, és szorongva sajnálgatták a gyengébbet.

Hosszú percekig tartott az életre-halálra menő, talán sok korábbi sérelmet egyenlítően akaró verekedés. A síró, szepegő szülők és a végig döbönt közönség akkor lepődött meg, amikor a vézna fiú egy utolsó nekilendüléssel végleg kiütötte, padlóra küldte ellenfelét, Bartont, az izomkolosszust.

Nem, mégsem ez volt az igazi megdöbbenés, az a legutolsó pillanatra maradt: Barton felugrott, Bonny mellé állt, s együtt meghajoltak. Majd Barton érces hangja:

– Utólag ünnepélyesen bejelentem a Nagy Balhé névre keresztelt kaskadőrt. Második számunk. Lehet tapsolni! Imi bácsi, hogy tetszett?

6

– Nagyon jó szám.

– Nagyon jó? Csak? Nem világszám? Akár az előbbi, a golyón zsonglőrözés.

– Az is nagyon jó, fiam, de a nagy szavakkal vigyázzatok. A világ még nem látott benneteket, ti sem a világot. A magyar cirkuszhoz itthoni vidéki turnéra kaptatok szerződést. Nem a nagyvilág, de sokan örülnének...

– Mucsának? Mi nem...

A készülő vita hamvába hullt. A rokkant hivatalsegéd, Béni bácsi sántikált be, jókora levelet lobogtatott az igazgató felé:

– Pöcsétes! Amerikából... – lihegte.

Az igazgató – aki Polgár Lászlónak született, de élve a törvényes lehetőséggel, több mint tizenöt évvel ezelőtt fölvette a korábban elhunyt Baross Imre iskolaalapító nevét, mondván: ezt az intézményt kizárólag a nagy előd szellemében és nevével szabad igazgatni –, nos, Baross Imre bácsi fölbontotta a levelet, arcán öröm suhant át. A fiúhoz fordult:

– Igazad lett, Barna, A világ elétek jött.

– Hogyan? – lepődött meg az imént vaktában nagyzó fiú.

– Egyelőre postán. – Meglobogtatta a levelet. – Szerződés a világ legnagyobb cirkuszához. Három porondon folyik egyszerre különböző műsor,

csak a legnagyobb világszámokból! Harmincezer néző... Te! Honnan tudhatnak ezek rólatok?

– Hát... – bizonytalanodott el a fiú, aztán gyorsan rávágta: – Szimat, Imi bácsi! A jó cirkuszos tudja, mit kell venni.

– Akkor, sem értem... Pedig ezt Oliver Colt, a nagyfőnök írta alá. Egy egész évre.

– Gázsi?

– Még az is... a legmagasabb, amit artista kaphat – csóválta a fejét.

– Hallottátok, B-sek? Akkor megyünk. Éljen a számunk! Éljen a siker!

A terem zsongott. Sokan nem értették, mi történt itt az elmúlt percekben, de a hangulat mindenkit magával ragadott. Tapsoltak, éljeneztek. Barton felugrott a golyóra, mindenki fölé emelkedve kiáltotta:

– Csendet! Ez igazán a mi napunk, örülök, hogy láttak bennünket, hallottak sikerünkről, együtt örültek velünk...

A felhangzó taps belefojtotta a szót. Leugrott a golyóról, a dirihez lépve nekiszegte a kérdést:

– Mikor indulhatunk, Imi bácsi?

– Ütőn van értetek egy különrepülőgép.

– Hurrá! B-sek, csomagolunk!

Mindez olyan szédületes tempóban történt, ahogy imént a golyóikon zsonglőröztek. De ott a szédületes tempó természetes, különben nincs jó zsonglőrszám, ők az egyszerű zsonglőrözést megfejtették a golyóval, azt tovább azzal, hogy a lányok a fiúk vállára álltak, s így hajigálták egymásnak a buzogányokat. Produkciójuk ettől lett igazán különleges, figyelemre méltó, igazán jó szám.

Azzal kezdtek, hogy széleseben begurultak a lábbal hajtott hatalmas golyókon, itt ketten-ketten szemben állva dobálták egymásnak a buzogányokat. Váltás: szomszédjuk szemben álló partnerének dobáltak, keresztezve ezzel egymás repülő buzogányait. Eddig ez meglehetősen szokványos, egyedül a golyóval több a közönséges zsonglőrszámoknál, ezért fejlesztették ki az egymáson állást. A lányok golyóikról egy pontosan szabályozott rugós asztalkára ugrottak, a visszarúgó szerkezet feldobta őket a golyón álló fiúk vállára, így folytatták ezután a buzogányok villámgyors dobálását. Előbb a lányok és a fiúk a velük egy magasságban lévő másik lánynak, fiúnak, majd keresztbe úgy, hogy a felül lévők le-, a lentiek fölhaj igáltak. Ez volt a slussz, amit a zenekar gyors dobpergéssel jelzett. Végül a lányok szép szaltóval értek földet, s hajoltak meg a golyóikról leugró fiúkkal együtt.

Nagyon jó szám, ezt mondta a diri is, de valóban nem több ennél. Nem világszám, mint Barton hiszi. A világszám nemcsak [^]zép, jó, ügyes

akrobatika, hanem elsősorban meghökkentő. Valami előre elképzelhetetlen, hajmeresztő cselekménysorozat, amelynek fokozása már hihetetlen, és mégis fokozzák. Tempóval, trükkökkel, újabb elemekkel. Itt ilyesmiről szó sincs, ezért érthetetlen az amerikai szerződés. Szűcs Ildikó és Balfácán csóválták is a fejüket.

– Ez valami véletlen? Tévedés?...

– Fölfedeztek bennünket, és kész! – így a magabiztos Barton.

– Tök igazad van. Mi ezt kiérdemeltük – mondta Egerszegi Lujza, azaz Blanka. Ő mindig Bartonnal fújt egy követ, Ő maga a Blanche – ejtsd: blans – nevet használta, de a többiek csak Blankának hívták.

– Kik fedeztek föl? És hol érdemeltük ki mindezt? Alig láttak bennünket. Izzadságszagú, többéves felkészülésünk még nem siker – kétkedett Bernadett, a kis csoport üdvöskéje.

– Helyben vagyunk. Itt az ellenzék. De önmaga ellenzéke is. Szerencsére kisebbségben.

– Szerencsére nem! Én hozzá csatlakozom – s Balfácán fölemelte a kezét.

– Balfi?! Tegnap még nekem csaptad a szelet.

– Az más. Vagyis... tudod... De hiszen...

– Ne dadogj! Szóval marad a csókolni való szám, királynői alakom,' a domborulataim... – kihúzta magát –, csak éppen a véleményem nem számít. Szép kis alak vagy, Balfi! Egyet mondok, ezután ne sugdoss a fülembe.

– Nem is! Az csak a zaj miatt volt. Tudod te... Egymás szavát sem értettük. Meg ilyeneket én nem is... szóval nem mondtam, na.

– Nem, mert annál gyávább vagy. De én félszavakból is értem, mit mondanál, ha néni lenne benned a félsz, így van, Bonny? Különben sem érd említek meg, hogy velünk együtt nektek is szerencsétek van.

Blanka máskor is Bartonnal tartott, noha nem szerette a nagyképű fiút. Más se. Senkit, csak önmagát. Szép arca, pompás alakja Barton vállán állva munka közben kitűnően harmonizált a fiú hasonlóan jó külsejével.

– Micsoda szép pár! – suttogták mindenütt, ha egyszeregyszer felléptek a cirkuszban.

Az utcán megfordultak utánuk, akár együtt, akár külön mentek. Élvezték ezt is, mint minden sikert.

Szűcs Ildikó sokkal szerényebb volt, mint Lujza. Kedves, gyerekes, kicsit szeplős, fehér bőrű arcocskája egyáltalán

9 nem csúfította. Derékig érő lángvörös haját nem szerette, pedig ez tette igazán mutatósá, ő Bonny, azaz Kiss Bonifác vállán állt produkciójuk közben. Barátként kedvelte a fiút, de furcsamód, érzelmileg Bartonhoz vonzódott.

Akadt tehát néhány buktató négyük kapcsolatában.

– Elég lenne, ha szeretnék egymást – mondta erre gyakran Egerszegi Krisztián, Lujza tizenkét éves kisöccse.

Krisztián! Nem mehetünk el mellette szó nélkül. Különösen, mert csoporttagnak tartja magát. Ha megkérdezik, milyen címen, azt feleli, neki nem cím kell. csak a tagság. Kegyesen elismerték hát, hogy ő a Négy B ötödik, fölösleges tagja.

– A fölöslegest kérem törölni, maradok inkább címzetes. Elvégre ilyen elnevezéssel egyetemi tanárok futkosnak a világban.

Mond még olyanokat, hogy ő fogja menedzselni a csoportot, ha legalább f ej hosszal megnő idő múltán.

– Mert legtöbb esetben nem azt nézik, mi van az ember fejében, hanem hogy hányas kalapot hord rajta.

Talányos gyerek ez a Krisztián! Soha nem lehet tudni, mikor bukkan elő belőle korát meghaladó bölcsesség, érzelmi kitörés vagy valami nagyon gyerekes csínytevés vagy vaskos beugrató tréfa. Aztán a nagyotmondásai!

Barton úgy döntött, hogy ő semmit nem hisz el, ne nevehessen rajta a ravasz kis srác. A nővérét viszont gyakran zavarba ejtette, ő szívesen hitt neki, s erre többször ráfázott. Legfőbb ellentétük a családon belüli uralom. Ehhez tudnunk kell, hogy anyjuk évekkal ezelőtt meghalt, apjuk bűnnek eresztette a fejét, gyakran nyúlt a pohár után. Lujza, ahogy nőtt, próbálta átvenni a hatalmat öcsi fölött, ahogy ő makacsul hívta, bármennyire nem illett hozzá ez a becenév. Krisztián viszont azt mondta, ő a férfi a háznál.

– Taknyos kölyök vagy! – támadta őt Lujza.

– Tudott dolog, ha a férfi hét évvel idősebb a nőnél, akkor számítanak egyidősnek. Te papíron ötlet vagy több nálam, tehát valóságban én kerek két év korkülönbséggel vezetek.

– Nyakatekert okoskodás.

10

– Nem baj, csak tudd, hányadán állsz velem.

Az amerikai szerződésről azt mondta, megnézné magának azt a cirkuszigazgatót, aki látatlanban megvett ilyen friss számot.

Barton erre azt felelte, majd ők nézik meg a cirkuszigazgatót, s megírják, mennyire okos, szakállas-e vagy kopasz.

– Egyszerűen csak tökfaj – zárta le Krisztián a vitát. Barton pedig csakugyan hozzáfogott csomagolni, mintha lekészhetne az értük jövő különgépet.

– Nem tehetek róla, nem örülök – szólt keserűen az apja, a nyugdíjhoz közeledő mozdonyvezető.

– De ez óriási, apa!

– Tudom, nagy szerencse...

– Dehogy szerencse! Szerencséje bármilyen tökfilkónak lehet. Ez nekünk jár, tehetségesek vagyunk, elkápráztatjuk a világot.

– Jó, jó, de olyan messzire...

– A világ nem itt van. Különben kétezerben nincs messze semmi. Ne a kétszáz kilométeres óránkénti vonatsebességben gondolkozz! Rendszeres úrhajójárat van a Marsra, hogy az eddigieket ne is említsem.

– Akkor is, na! Engedtesse meg, hogy én már ilyen vaskalapos maradhassak. És félthesselek.

Az anya csak szipogott, sírdogált a nagy utazás miatt. Az 6 egyetlen fiacskája...

A többi családban sem ujjongtak a gyerekek szerencséjének. Ildikó elvált anyjával élt egyedül: mamája önmagát sajnálgatta, miközben gondosan készítgette lánya holmijait az útra.

Talán Lujzának volt a legkönnyebb. Apja csak bólogatott a hírre, ivott rá, más semmi. Korábban a feleségével, ha lányukra néztek, azt mondogatták, hamarabb kiröppen a házból, mint nyitott kalitkából Pityu, a beszédes törpepapagáj. És nekik itthon marad öcsi, akit a családban még Pityu sem hívott Krisztiánnak.

– öcsi, Öcsiké, szeresd Pityukát, különben fenéken billentelek! – E Lujzától tanult szöveget elmondta naponta száz

11 szór. Lujzának pedig: – Lujzi nagyon szép, csak Pityuka szebb!

A Blanka nevet az istennek sem tanulta meg. Az amerikai útról sem nyilatkozott, de nem is kérdezték.

– Riadó!

Képtelefonon jött a hír mind a négy családba, alig huszonnégy órával a szerződés érkezése után: Ferihegy III-on, Közép-Európa legmodernebb repülőterén landolt a cirkuszreklámokkal tarkított gép.

Ekkorra már a B-sek rájöttek, honnan a szerencséjük. Bonny emlékezett, hogy alig néhány héttel korábban, egyik cirkuszi fellépésükkor videóra vette a műsort valamilyen amerikai.

– A nagykokás kabátos! Olyan vicces figura.

– Azt nem tudom, de fölvette a többi számot is. Az oroszokkal sokat bajlódott, mindenáron a ketrecen belülről akarta filmezni őket, hogy ne lássék a rács. Emlékeztek?

– Most már igen. Lefizette az ápolókat, hogy engedjék be a vadállatokhoz. Sikerült is neki. Marha szerencséje volt.

– A rekvizitek berakodásra készek – jelentette Bonny. Ennek egész úton ő lesz a felelőse.

– Nem kellene az acélgolyókat kivenni, külön csomagolni?

– Nem, a világerért sem. Az maradjon titok Amerikában is. Áruljuk el a titkot. A méteres átmérőjű műanyag golyókon volt egy kívülről nem látható ajtó. Ezen keresztül tették be a nagynál jóval kisebb acélgolyót. Ezt persze nem rögzítették, mint a kelj fel Jancsikban, hogy szabad mozgásával a lábbal hajtott guruló golyókban betölthesse egyensúlyozó szerepét.

A csoport indulásra készen állt, kísérőkkel, büszkén dagadó keblekkel; de az vessen rájuk követ, aki félvállról venne ilyen sikeres pályakezdest.

– öcsi, te nem kísérhetsz ki a reptérre, itt vigyázol a rekvizitekre – mondta Blanka. – Érted, öcskös? Ha jön a szállítókocsi, ügyelj, hogy mindent fölrakjanak. Mit hozzak neked Amerikából?

– Magadat. Möszejőnek pedig bolhanyakörvet.

12

– Jaj, ne légy ilyen szerény! Kérj akármit, dögivei lesz pénzem. Képmagnó? Elektromos gitár? Mondd már!

– Maradjunk a bolhaörvnél. Igaz, Möszejő? – kérdezte az okos törpeuszkárt, akinek két gombszeme világított, tömpe orra mosolyt fakasztott, jancsibácsibajusza meg olyan peckesen állt, mintha tükör előtt pödörte volna ki.

Ferihegy III. Az ország büszkesége. Tavalý adták át a forgalomnak. Úgy hírlík, rövidesen úrhajók is leszállnak itt. Mások szerint az még odébb van. De úgy zavarják az események az éveket, hogy ami tegnap elképzelhetetlen volt, holnapra természetes.

Az ormótlan, tarka gépet sokan megbámulták. Egyesek azt hitték, idegen bolygóról jött. Blanka lába a földbe gyökerezett, ahogy meglátta.

– Ezzel a csúfsággal megyünk?

– Ez jött értünk, ezt kell szeretni.

– Elférne benne egy egész cirkusz.

– Magyar cirkusz, de ez Amerikából jött. Szoknunk kell a méreteket.

Előkerült a személyzet, két izmos rakodómunkás, arany vállpántos kapitány, navigátor és egy légies francia légikisasszony. A kapitány üdvözölte őket, örült, hogy beszélnek angolul, ő nem szereti a világnyelvet, így hát minden oké.

– Búcsúcsók, könnyek, minden megvolt? – kérdezte.

– Igen, a nehezen túl vagyunk.

– Oké! Megkaptam a jelzést, hogy a szállítmány percekben belül érkezik, berakodunk, kérünk felszállási engedélyt, aztán hipp-hopp! Bostonban teázunk. Oké?

Bólintottak, tetszett nekik, hogy unalmas formaságok nélkül sodródnak az eseményekkel. Csak a gép nem tetszett. Amilyen ronda volt kívülről, olyan belül is. És kényelmetlen.

– Fapados – húzta el Blanka a száját, aki luxuskabinra, ezeregyéjszakai mesés környezetre számított. A magát világsztárnak érző, most csalódott Barton sem vigasztalhatta. Bernadett és Bonny nem várt túl sokat, így ők elégedetten mosolyogtak a másik kettő fanyalgásán. Azon is, hogy belül a gépben tágas szállítórész volt vasráccsal leválasztva.

13

– Még jó, hogy nem oda tereltek bennünket – nevetett Bonny.

– Itt akár vadállatokat is szállíthatnak – mondta Bernadett.

A trefás beszédű kapitány elkomorult arccal fogadta a teherautót, a B-sek rekviziteit.

– Ennyi az egész? – kérdezte csalódottan.

– Nekünk ennyi elég, magának mi kellene még? – kérdezte és nézett rá kacéran Blanka.

– Egy farka oroszlán. Annyira méreteztük a gépet.

– A! Szereti a macskaféléket?

– Jgen, csak nem farkában. De tényleg, hol vannak az oroszlánjaik?

Blankának tetszett a kapitány, megszólalt hát benne a kisördög:

– Itt belül – mutatott magára. – Bennünk. Látom, nem hiszi, nézze meg majd az első fellépésünket.

– Az rendben van, de az én diszpozícióm... – Aztán legyintett: – Különbem mit érdekel engem. – A rakodókhoz fordult: – Dobáljátok fel a cuccot, és indulunk. Feltéve, ha tényleg nincsenek oroszlánjaik – fordult még egyszer Blankához.

– Úgy van, ahogy mondtam. Visszük magunkkal. De bennünket ne dobáltasson fel az embereivel, mert ahogy elnézem, összetörnének a csontjaink.

– Tudnak ők gyengédek is lenni. Azért parancsoljanak lábon!...

Úgy hagyták el a Földet, hogy a rozogának rémlő gépen észre sem vették. Pillanatok alatt maguk alatt látták a felhőket. Ekkor Barton elkiáltotta magát:

– Hurrá, Nagyvilág' Ég veled, régi jó anyaföld! önmagába akart lelket önteni, mert a többiek láthatóan hamarabb beletörődtek, hogy nem a gondolatban kiszínezett előkelő utazással száguldanak az áhított világhír felé. Bonny azért megjegyezte Barton felkiáltására:

– Úgy beszélsz, mintha a világűrbe vinne bennünket ez a láda.

– Eljön az is. Kicsi lesz nekünk a Föld!

14 Barton miért nem lottózott? Utóbbi időben a legvalószínűtlenebb jóslatai beváltak. Jóval előbb, mint ahogy ő vaktában elképzelte.

A kapitány viszont tévedett abban, hogy ezen a délutánon Bostonban teáznak. Rádión vették a hírt, hogy szálljanak le Franciaországban, a normann

tengerpart közelében lévő egyetlen európai űrkikötő melletti polgári repülőtérén. Ott várja őket ifjabb Olivér Colt újabb diszpozícióval.

Döbenten néztek egymásra. A tekintetük kérdezte, hogy mi ez?

A kapitánytól szóval is megkérdezték, de ő megvonta a vállát, azt mondta, soha nem elemzi az utasításokat, hanem végrehajtja. Most is leszállási engedélyt kért, kapott, s mesteri rutinnal letette a gépet a betonra.

– A többi már ifjabb Mr. Oliver Colt dolga – mondta. – O különben a nagyfőnök fia. Sok szerencsét, hölgyeim és uraim! Mindenesetre sajnálnám, ha nem teáznánk együtt Bostonban.

Nem teáztak együtt...

A gépből kiszállva azonnal szemükbe ötlött valami ismerős holmi.

– A nagykockás zakó! – Olyan egyszerre mondták, mintha beintett volna valami láthatatlan karmester.

Valóban, ifjabb Mr. Oliver Colt fogadta őket, mosolyogva, barátságosan:

– Régi ismerősök vagyunk. Budapest nagyon szép város, kitűnőek a Night Clubok, szépek a lányok, na és a zene!... Ezeknek az emlékéit idézik fel önök most bennem. Végtelenül örülök' El sem mondhatom...

Valóban nem mondhatta, mert Barton tüstént nekiszegezte a kérdést:

– Miért változott az eredeti program? És főként mire? Nem szívesen cserélnénk föl Amerikát Európára.

– Nem maradnak Európában, de nem utaznak Amerikába sem.

– Ijesztget?

– Nem, egyáltalán nem...

– Akkor mégis hová?

– A Marsra.

15 Egymásba kellett kapaszkodniuk, hogy a szédülettől el ne essenek. Ifjabb Olivér Colt mosolyogva folytatta:

– önök lesznek az első artisták, akik kirepülnek a világűrbe. Rosszul mondom, mert turistaként járhattak már artisták másik bolygón, de szerepelni elsőként önök fognak.

Tényleg beleszédültek a hallottakba, szólni sem tudtak. Olivér kezükbe nyomta a Marsra szóló jegyeket, együtt kis autóbuszra ültek, s néhány perc múlva az űrkikötő labirintusában szédelegtek a villogó neon- és lézerfények közt. Ekkor ifjabb Olivér Colt már sehol nem volt, jegyellenőrzés előtt búcsút vett tőlük, sok sikert kívánt, és egy kis amerikai zászlóval kedvesen integetett, amíg csak látták. Utolsó elúszó kép előttük a Földön az amerikai zászló, gondolatukban az amerikai turné.

– A poggyásznak? A rekvizitek?... – kérdezte aggódva Bernadett, a kis gondos.

Első kérdés a nagy megdöbbenés után, és nem érdektelen, mert csakugyan mi lesz, ha!... Közben senkitől nem érdeklődhetek, szállítószalag vitte őket, sehol nem állt meg, kiszállni, kérdezni nem lehetett.

Beszállás előtt azután megtudták, hogy valamennyi poggyászuk az úrhajón van, ott hozzáférnek, ha valamire szükségük lesz a hosszú utazás alatt.

Mennyire hosszú, ezt nem is kérdezték. Inkább az foglalkoztatta őket, hogy kinek játszanak majd a Marson?

– Aligha harmincezer nézőnek, mint Amerikában. – Viszont a Mars nem csak Amerika.

– Nekünk talán éppen a szerencsecsillagunk.

– Ügy legyen! – mondták most már vidáman.

A repülőgéppel ellentétben itt az úrhajón aztán volt luxuskényelem. Legelőbb Blanka derítette föl a részleteket: úszómedencét, bárta, a csinos úrhajósokat. Bernadett meg az illemhelyen különböző színű toalettpapírt talált.

– Értitek? Vajon miért?...

– Hogy választhass a bugyid színéhez – felelte komolyságot tetteve Barton.

Bernadett elpirult, és gyorsan másra terelte a szót:

– Meg kellene néznünk a poggyászainkat.

16

– Nem raktak-e föl nekünk egy farka oroszlánt?

– Azt nem. de nekem kell onnan valami – kapott az ajánlaton Blanka. – Nevessetek ki, én a golyómba rejtettem Oszkárt. Nélküle nem tudnék elaludni.

– A fiúd? Embercsempészésért visszazsuppolnak a Marsról.

– Oszkár miatt nem. Ő a kispárnám. Hároméves koromtól 5 az enyém, én az övé...

– Hogyan lehet Oszkárnak nevezni'egy kispárnát?

– Jaj, nem közönséges kispárna ő. Keze van, lába és olyan erinivalóan buta kis pofikája.

– Nem tudátok épületesebb dologról tárgyalni? – vetette magát közéjük Bernadett.

– Ne kívánj lehetetlent, Berna! – jegyezte meg Bonny. – Ennyire futja...

Barton rá se rántott erre, viszont Blankának villámokat lövellt a tekintete.

– Megállj, csak gyere udvarolni! Égni fogsz, mint a rongy<SUP>1
</SUP>Berna, keressük meg a poggyászraktárt. Kérdezzük meg attól a csinos egyenruhás fiútól! – Kérem szépen!...

– Smith vagyok, tessék parancsolni! – felelt túlzottan udvariasan.

– A poggyászraktárt keressük.

– Poggyász... poggyász... Irány jobbra, kettes folyosó, hármashatár ajtó. Erre tessék¹ – mutatta, s már fordult a következő érdeklődő felé: – Smith vagyok, tessék parancsolni!

– Gyerekek, ez robot. Hétszentség, hogy az – álméltkodott Bonny.

– Android – javította Barton.

– Ugyanaz tökben.

– Ellenkezőleg, ugyanaz emberi formában. Ne haragudj, Bonny, én csak a hiányos műveltségeden akarok csiszolni.

– Tudom, Barna, kedves, jó barátom. Tudom, mennyire fel vagy töltve sekély és ismeretekkel; szívesen tanulok is tőled, hogy ne látsszam mamiasznak a veled egyívásúak társaságában.

– Fiúk, hagyjátok a késdobálást! – kérte őket Bernadett. Közben a poggyászraktárhoz értek, az ajtó magától nyílt, ahogy felmutatták mágneses menetjegyüket

17 Blanka a golyójához szaladt, kinyitotta a kis ajtót, s jó mélyen benyúlt, hogy kihalássza kedvenc Oszkárját.

Ijedt sikoly, majd visszarántotta kezét, és összeesett. Barton sietett a segítségére, megelőzve Bonnyt, aki így azután a golyóba nézett bele a nyitott kis ajtón. Ő a tekintetét kapta vissza.

– Ebben valami mozog.

– Patkány?

– Nagyobb. Mekkora lehet Blanka Oszkárja? És van haja? Vagy szőre?...

– Blankától kellene megkérdezni, ha földadná a műájulását. Blanka földadta, s ki is húzták a golyóból Oszkárt, de az most se nem mozgott, se haja, se szőre nem volt. Közönséges rongybaba, szétvetett lábakkal, kezekkel, és valóban nagyon bamba képe olyan, ahogyan gyerekek rajzolnak vagy naiv festők festenek babát. Ezután a mozgó, szőrös valami magától ugrott ki.

– Möszejó! – kiáltották egyszerre. öcsi. vidám kis törpeuszkárja boldogan nyalogatta a lábukat, farka járt, mint a motolla, üdvözlésként vakkantott is egyet-egyet. Meredeken nézett föl rájuk: törpe az óriásokra. Hetyke bajusza valósággá! kihívón állt, okos tekintete mintha mondta volna: "Mit csináltak velem? Nincs visszaút, tetszik vagy nem. Vissztek a világűrbe."

– öcsi idétlen tréfája – fakadt ki dühösen Blanka. – Most mi legyen?...

– Mi más? Jön velünk! – felelte Bernadett, és már simogatta a boldog kiskutyát. – Aranyos! Te leszel a stáb kutyája. Vigyázol a rekvizitekre. Ránk is...

– Álljon meg a menet! – csattant hátuk mögött egy éles hang. – Möszejó lehet a stáb kutyája, én meg csak címzetes?

Egyszerre fordultak. A szomszédos golyó kis ajtajából kócos fej bukkant ki. öcsié. Mintha nagy pókhashoz ragasztották volna! Ha nem ennyire komor a

helyzet, nyilván nevetnek a mókás látványon. Egyedül Bonny fogta fel humorosán:

– Kitűnő gyermektápszer-reklám lenne!

Blanka most komolyan elájult, Barton gyengéden életre pofozta, majd a gyerekekhez fordult:

18

– Látod, mit csináltál a nővéreddel?

– Semmit. Lujzi akkor ájul el, amikor akar. Azt hiszi, jó! áll neki. Meg azután, hogy ilyenkor gyengédek hozzá...

– Fogd be a szád!

– Miért? Csoporttag vagyok. Igaz, csak címzetes, de akkor is... Csak úgy elmenni nélkülem?!

– Tudod, mit műveltél?

– Pontosan. Nekem is jól jön egy kis világhír. A Földön felröppen a hír, hogy a Marsra szökött egy tizenkét éves gyerek.

– De apád?... ő tudja?

– Azóta tudja. Hagytam neki otthon levelet. És egy üveg konyakot mellékeltem...

– De... egyáltalán hogyan képzelted? – Megdöbbenésükben ilyen hiábavaló kérdésekkel ostromolták.

Öcsi vállat vont, és rá vágta:

– Elvégre tizenkét esztendő vagyok, és még nem voltam a Marson.

– Hát ez borzasztó! Szegény gyerek! Még nem volt a Marson, amikor mindenki más odajár víkendezni!

– Eredetileg nem a Mars volt a cél, csak meg akartam közlőrl nézni azt az ütődött cirkuszost. Gondoltam, ha elég jó fej, tárgyalok vele. Aztán most itt van! Alig lettem végre menedzser, máris kihúzták alólam a szőnyeget. Közönséges szökevény vagyok, semmi más. Ki kell találnom valami újat. Addig is vigyázok Lujzira. Szegény, ne legyen olyan egyedül.

– Mi az, hogy egyedül?... Velünk van – szólt Bernadett kissé sértődötten.

– Na, aztán azt tudod, mennyit számít. Barnát csak a világhír érdekli, Bonifác meg csak szerelmeskedni szeretne Lujzival.

– És én?

– Te, Ildikó, a legrendesebb vagy, de a vigyázáshoz gyenge. Meg aztán te is Barnával szeretnél szerelmeskedni, csak félsz...

– Ezt honnan veszed?

– Hogy félsz? Látom rajtad.

– De a többit?..

19

– A többit is látom. Nyitott könyv előttem minden gondolatotok.

Amikor Blanka teljesen magához tért és fölfogta, mi történt, föl akarta pofozni az öccsét, de lefogták. Különben is Möszejő ugrásra készen vicsorított.

– Itt ez már nem segít – mondta Barton. – Ki kell találni inkább, hogy mit tegyünk.

– Az már ki van találva.

– Nézd a kis pocok! A stílusa csapnivaló, de a szája nagy. ő már tudja, mit kell csinálni.

– Ha te gubbasztottál volna a golyóban, te is tudnád.

– Szóval mi a teendő, golyólakó Krisztián? – Barton elvből nem hívta soha öcsinek a gyereket.

– Először is, hogy velem senki ne gúnyolódjék, ahogy most egyfolytában ezt teszitek. Másodszor pedig rendesen hozzatok nekem és Möszejőnek kaját ide a golyóba. Üdítőt is, napi sajtó helyett friss híreket, váltás fehérneműt, papírt, tollat naplóíráshoz. Végül naponta láthassam Lujzit, hogy tudjam, minden rendben van-e körülötte. Egyelőre ennyi!

– Ne hallgassatok rá! – rikácsolta Blanka. – örült!...

– Valóban. Nos, ha minderre azt mondjuk, hogy kuss?! Akkor?...

– Küldjétek haza! Vagy kiugorjak a viláгурbe? Kiverem azt a kis ablakot, éppen kiférek rajta. Möszejő szintén. Válasszatok!

Barton erre kifakadt, őt nem lehet terrorizálni, kiabálta, de a többiek leintették, és elfogadták a gyerek feltételeit.

– Vakargassátok a talpát is, ha éppen azt kívánja – mormogta Barton a vesztes csöndességével.

– Azt nem kérem, de valamivel még kiegészíteném, ha már ennyire egyetértünk – mondta vérszemet kapva Krisztián.

– Halljuk!

– Kimenőt kérek minden éjszakára, amikor alszik a nép.

– Kimenőt? Hova, minek?

– Kizárólag az úrhajón belül, hogy lássam, milyen is az valójában. Kell egy kis mozgás. Nem mondom, egy kis úrséta is jó lenne, de egyelőre maradjunk itt az úrhajón belül. Oké?

20

– Mi van, ha meglát a szolgálatban lévő személyzetből valaki?

– Úgy mozgok majd, mint a robotok. Szögletesen. Mondhatjátok, hogy kellék vagyok a számotokhoz.

– Milyen kellék?

– Fontos ez? Mondjuk, én gurítom félre a lányok golyóit, amikor fölugrottak a fiúk vállára. Tehát golyógurító.

– Előbb még menedzser akartál lenni.

– Na jó, Amerikában. A nagy lehetőségek országában. De mit menedzseljek rajtatok a Marson? Igaz is, kinek játszatok ott?

– F-7t nem veled beszéljük meg.

– Akkor hozzátok a kaját, mert éhen halok, és nem lesz golyógurítók. Mozgás! Mőszjő, hasznosítsd magad!

A kutya erőteljeset vakkantott, és terelte ki a társaságot.

Krisztiánnal egyre több bajuk volt, elszemtelenedett a gyerek.

Előbb csak levegőhiányra panaszkodott, s amikor a golyón lévő kis lyukakat nagyobbították, kapott elég levegőt, akkor világítást követelt.

– Búvóhelyen kész lebukás a világítás. Minek az?

– Olvasni és írni akarok. Ti szakbarbárok! Melyikötök olvasott el életében önszántából egyetlen könyvet is? Nem kell felelni, tudom, egyikötök sem.

Ez így nem mehet tovább. Barton azt mondta, két pofon kell neki, nem világítás. Érdekes, Blanka ezúttal Bartonnal értett egyet, a másik kettő azonban nem. Kijelentették, a tettelegesség ma már nem nevelőeszköz. Soha többé nem alkalmazható.

– De lehetetlen kívánságai vannak. Világítás! Aztán televideót kér, úszómedencét, úrsétát, meg az ördög tudja még, mit.

– Ne túlozzatok! Nem kap világítást, televideót, de pofont sem. Majd beszélek vele – vállalta Bonny.

Krisztián duzzogott kicsit, de kénytelen-kelletlen elfogadta az érveket. Különben is az események másra terelték a csoport figyelmét.

21 Este a szalon hatalmas képernyőjén villogó, harsány reklám erőszakosan követelte, hogy mindenki odanézzon.

Ilyen még nem volt!

Izgalom, ügyesség, művészet!

Elképesztő csúcsteljesítmény!

Négy magyar artista a világ élvonalában!

– A szentségit! Leköröztek. Kik lehetnek? – mordult fel Barton.

Az utasok feléje fordultak, lepisszegték. Bonny is csitította.

Vigasztalásnak szánva súgta:

– Mégis mi utazunk a Marsra.

Aztán a képernyőn hirtelen váltás. A felirat: “Hamar megismeri őket a világ!” És két fiú, két lány életnagyságú képe, alattuk:

BARTON, BONNY, BLANKA és BERNADETT

Barton és Blanka nem bírta magával, felugrottak, élesen belekiáltottak a csendbe:

– Hurrá! Sikerült! Miénk a Nagyvilág!

Neheztelően néztek feléjük, azután az utasok felismerték őket, és derűsre váltottak a tekintetek. A közönség fölállt, tapsolva ünnepelték a fiatalokat.

Leírhatatlan, mit éreztek. S nemcsak Barton és Blanka, a két szerényebb is. Bár ők nem hitték, hogy máris keblükre ölelte őket a világ, hiszen még alig tettek valamit ezért, a sikernek mégis örültek. Bonny fejében megfordult ugyan, hogy az egész talán csak reklámfogás. De akkor is valami történt, ez tagadhatatlan. Elhessegette hát a kételkedést, nem is mondta ki a gondolatát. Megszorította Bernadett kezét, igaz, Blankáét szívesebben szorította volna, de ő Barton mellett ült, s örömeiben éppen megpuszilta a fiút.

Bernadett gyöngéden viszonzta a kézszorítást, de titokban ő is a másik párra sandított, Bartonnal osztozott volna inkább a sikerben. Akkor talán, talán őt is elkapta volna az a

22 mámor, ami eddig elkerülte, s úgy érezte, csakis Bartonnal élhetné át.

Aztán egyszerre váratlan hideg zuhany!

A képernyőn váltás után is ők látszottak, a számukból láttak villanásnyi jeleneteket. Kedvcsinálónak szánták az ügyes propagandisták. De hát mi ez?...

Oroszlánok rótták vészterhes üvöltéssel a köröket az otthoni cirkusz szűk porondján. Erre befutnak ők, felpattannak egy-egy bösz oroszlán hátára, és zsonglőröznek. Vadul dobálják buzogányaikat egymásnak, csakúgy, mint valóságban a golyókon állva. De golyók sehol nincsenek. Dühödt oroszlánok vannak, szám szerint hat! Négynek a hátán ők, kettő készenlétben, mintha azt várnák, mikor esik le számukra alami; akár az, amit dobálnak, akár a dobáló, csak rávethessék magukat a zsákmányra.

Belső vágás, s a lányok az oroszlánok hátáról a rugós asztalkára, onnan a fiúk vállára ugrottak. Akár az eredeti előadásukban. De a kamera most már négy szabad, vicsorgó fogú, zsákmányra leső fenevadat vett fel. Iszonyatosan félelmetes. Ők pedig a képen mit sem törődve ezzel, szélsébeben dobálták buzogányaikat, a kettős teher alatt egyáltalán meg nem görnyedő oroszlánok hátán állva.

– Gyalázatos videotrick! – mormolta fogcsikorgatva Barton.

Közben a szám végéből mutattak be káprázatos finálét: elhajított buzogányaikat nyitott szájjal várta a négy szabad oroszlán, elkapták, le a földre, s jöhetett a következő.

– Videotricknek is óriási! – hüledezett Bonny, aki végig ámulva nézte a hihetetlen produkciót.

Eltűnt a kép, körülöttük kitört az elismerő taps, a kis nézőközönség hangosan ünnepelte a bátor artistákat.

Aztán nem várt velőtrázó sikoly, idős néni fehérre vált arccal kiáltotta:

– Vadállatokkal utazunk! Mi lesz, ha elszabadulnak?

A személyzet nyugtatta, elkísérték a-kabinjába, altató injekciót kapott. De miről fog álmodni?...

Bartonék pedig most értették meg az állatszállításra alkalmas repülőgépet, a valószínűtlen sikert, szerződést, mindent.

23 Szélhámos kezébe kerültek, aki így adta el őket oroszlánok hátán, s ahogyan soha nem tudják teljesíteni a szerződést.

Közben a közönség tovább ünnepelte őket. A sötét képernyő pedig ismét kivilágosodott, s ha artistáink azt hitték, a látottaknál több meglepetés nem érheti őket, tévedtek.

A kaszkadorszám következett. A porondon Bonny, a vékonydongájú, nyurga fiú, de partnere nem Barton, hanem az egyik vadállat. Az oroszlán szilajul támadott, Bonny könnyedén kivédte. Nem. Mégse!... Az állat szélesre tárt hatalmas pofájából kivillanó hatalmas fogak Bonny nyakán!... Már csak össze kell zárni a száját, s a fiú halott.

Az eddig ünneplő tömeg dermedten figyelt. A nagy csendben jól hallatszott a vadállat morgása. Ugyanakkor Bonny arcán semmi félelem. A következő másodpercben villámgyors mozdulattal kiszabadította fejét, majd fölemelte és földhöz csapta a hatalmas oroszlánt. Az lógó nyelvvel, hörögve nyúlt el a porondon.

Megkönnyebbült sóhajok, ismét ünneplés. A fiúk hiába kiabálták a közönség felé, hogy mindez szemfényvesztés és közönséges csalás, hangjuk elveszett a mámoros őrzöngésben. Menekülniük kellett, hogy vállukra, ne kapják őket. Különösen Bonnyt, a hőst. Dehogy akart itt bárki is szélhámasságról hallani! A látott nagyszerű élménnyel tértek nyugovóra.

A világsikert annyira áhító kis csoport letörten ült a fiúk kabinjában. Csalódásuk sokáig szavukat vette. Nem mondták ki, de arra gondoltak, nem ilyen népszerűséget óhajtottak.

– Mi volt ez? – kérdezte végül Bernadett, aki legkevésbé fogta fel a szemfényvesztést. Az oroszlánok láttán különben is behunyta a szemét, s most alig tudta, hogy valójában mi történt. JCérdésére nem kapott választ.

Bonny is az újabb eseményen rágódott:

– A kaszkadórt még videotrükként sem értem – dünnyögte. – Azt nem lehetett így összekopírozni.

– Nem is, Balfácán! – szólt rá Barton. – Ott állatbőrbe bújt ember birkózott. Talán valami satnya ápoló, és azért győzted le olyan könnyen. Különben hogyhogy nem vetted észre?! Te verekedtél vele!

Más körülmények közt nevettek volna, most gyöngö mo

24 solyra sem futotta. Arcukon legföljebb egy-egy csalódott fintor látszott.

– A többi oroszlán igazi volt. Én csak egy pillanatig láttam, mégis megismertem Leót, a leghamisabb pesti oroszlánt! – jegyezte meg Bernadett nagyon halkán.

– Bár tépte volna szét a nagykockás zakót! Persze, a viselőjével együtt! – fakadt ki dühösen Blanka.

– Nem tudom... – bizonytalanodott el Barton. – Akkor most nem a Marsra utaznánk, hanem otthon Mucsára a hathúszassal.

– Jól szóltál, Barton, a haverom vagy!

A hang irányából Krisztián bújt elő a keskeny fekhely alól, nyújtózkodott egyet, majd széles vigyorral folytatta:

– Láttalak benneteket a képernyőn. Óriási! Ez a hír a képekkel bejárja a világot, minden ország tévéje bukik rá. Az oroszlánok miatt, persze, de akkor is!...

– Hogyan kerülsz ide?! – támadt az öccsére Blanka_.

– Nem oroszlánok hátán, annyi szent. Gyalog.

– Ez 'nem tréfa!

– Na jó! Mőszjővel föladtuk a kényelmetlen golyót, akár ti az imént látott képeken. Amíg Oszkár velem volt, legalább a fejemet puhára hajthattam. Pecsétet, Mőszjő!

A kutya rávakkantoíta a pecsétet a mondottakra.

– Ne beszélj mellé, gyerek! Itt a kabinban nem maradhatsz! – förmedt rá Barton.

– Sajnálom, de beláthatod, nem nyújt megfelelő komfortérzést az az átkozott golyó. Különbösen is innen, titeket szemmel tartva vigyázhatok legjobban a nővérekémre.

– Te nem vagy normális¹

– Igaz, hogy én nem tudok vadállatokon zsonglórözni, de talán éppen ezért normálisabb vagyok nálatok. Állítom, titeket fog buggyantnak tartani a világ, engem meg legfeljebb ti. Na?!... – Krisztián szemtelenül vigyorgott, Mőszjő szaporán helyeselt.

Tehetetlenek voltak, a fiú sorozatban győzött. A mai este meg úgylis alaposan fölforgatta a nyugalmukat. Ez a kis cécó már nem hiányzott. A lányok szedelőzködtek, Blanka dühösen dünnyögte:

25

– Aludjunk egyet az egészre!

– Puha ágyacskában az nem is lesz rossz. Vadállatok nél'küli álmokat, lányok! – köszönt el Krisztián, és visszabújt az ágy alá. Mőszjő hangtalanul utána kotródott. – Jó éjt, Barton! – suttogta még a fiú, miközben fejét kidugta: – És felejtsd el, amit mondtam. Ezekon az oroszlánokon pedig majd gondolkodom. Hátha van bennük valami.

Nem volt jó éjszakájuk. Kevéssel éjjél után elviselhetetlen riasztó hafig törte meg az éjszaka csöndjét. Olyan, mint a mentő- vagy rendőrautó

szirénája. Felugrottak, de nem hallották egymás riadt kérdéseit, csak szájról olvashatták: “Mi ez? Mi történt?”

Aztán egy csapásra csönd lett. Néhány pillanatig, mert sziréna helyett erős mikrofonhang üvöltött:

– Riadó! Mindenki a nappaliba! Azonnali gyülekezés!

– Ezek megőrültek! – dühöngött Barton. – Nálunk ilyen ma már laktanyákban sem csinálnak a kiskatonákkal.

– Készenléti csomag, fogkefe?... Vigyünk?

– Meteorhullás ellen? Mert mi más lehet? Menjünk!

– Pizsamában? /

– Frakkot nem csomagoltunk otthon. Én rövid alsóban riadok. Te jöhetsz pizsamában, látom, szép csíkos.

A lányok már ott reszkettek a szélén, ijedt tekintetük hangtalanul kérdezett.

De nekik sem tudtak válaszolni, ahogy a többi utas sem egymásnak.

Nézték a riadt társaságot. A csinos amerikai multimilliomos hölgyet, akinek fejét haj csavarok csúfították a tegnapi szikrázóan csillogó gyémántok helyett. A tréfás beszédű fiatal francia énekest, aki este még malacdalokkal szórakoztatta és botránkoztatta a közönséget, most rózsaszín selyempizsamájában éppúgy reszketett, mint akik tegnap tapsoltak neki, vagy szidták őt. Kijózanodva remegett az a tegnapi részeg milliomos kuvaiti olajsejk is. És a többiek mind, a józan mérsékeltek, a viharos kedvű és a megfontolt, céltudatos Marsutazók.

– Mondanák már, hogy mi van!

– Mindennek eljön az ideje, Bonny! – Barton nyeglén közömbösnek akart látszani, de Blanka leintette:

– így palástolod, hogy be vagy tojva, mint mi vagy a többiek!

– Így, kedvesem, mert én egy oroszlánon zsonglőröző, bátor magyar artista vagyok.

– Ezt kellene lefilmezni Nagykokás Zakónak! – Bonny is igyekezett leplezni a félelmét.

Végre megjött a kapitány, fölállt egy székre, így fejfelé magasodott mindenki fölé.

– Nyugalom, senki nincs veszélyben!

– És az úrhajó? – kiabálta be valaki a háttérből.

– Az úrhajó teljes biztonsággal halad a cél felé. Illetve nem egészen... Valami történt, kicsit visszafordultunk.

– Vissza? Minek?

– Mint mondtam, senki nincs veszélyben... az ittlévők közül. Annál nagyobb bajban van, aki hiányzik közülünk. Ezért elengedhetetlen a hiányzó kiderítése. Kezdem...

- Albin Angemeier?
- Jelen!
- Mr. Argeemen?
- Jelen!
- Claudia Bindenton?

A multimilliomos hajcsavarós amerikai hölgy remegő, halk jelenére mindenki odafigyelt. Tehát ő Claudia Bindenton. A kapitány most szünetet tartott, mert kicsit értetlenül nézte a listát. Végül csak megszólalt, és tagolva olvasta:

– Bal-hé! Igen, Balhé. Zárójelben: A Nagy Balhé, illetve a Négy B, négyfős csoport: Barton, Bonny, Blanka, Bernadett. Itt vannak?

Négy jelen hangzott egymásba öltve, mire a kapitány azt kérte, emeljék föl a kezüket, megszámlolta, és fejcsóválva kipipálta a Négy Balhét, ahogy a bajusza alatt mormogta.

– Mehetünk aludni? – kérdezte Blanka nagyot ásítva.

– Senki nem mehet el, amíg meg nem állapítottuk a hiányt. Blanka magának és a hozzá közel álló csoporttársainak motyogta el, hogy neki semmi nem hiányzik, csak az ágyikója.

A kapitánynak viszont személy hiányzott, és a mindenün

27 nen felhangzó követelésre véjre elárulta, hogy miért hiányzik valaki. Íme a rövid, de annál izgalmasabb történet:

– Nulla óra tizenkét perckor a szolgálatból leváltott és kabinja felé tartó másodtiszt, Mr. Prescott, a fedélzeti gyenge világításban mozgó árnyékot észlelt. Miután árnyék önma^ában nem létezik, igyekezett földeríteni annak testet öltött alakját. Mielőtt ez végérvényesen sikerült volna, az árnyék letépte az egyik mentőkabin veszélyhelyzetben használatos ólomplombáját; felrántotta az ajtót, eltűnt a kabinban, s ez azután automatikusan levált az úrhajóról. Most önerejéből kering a világűrben.

Szörnyülködések, sóhajok mindenütt. A megkönnyebbülés azt fejezte ki, hogy szerencsére nem a sóhajtó az árnyék megtestesítője.

“Hát akkor kicsoda?” “Mi lesz vele?” “Éhen hal?” – záporoztak mindenünnen a kérdések.

– Hogy mi lesz a szerencsétlennel? Nem, kérem, nem hal éhen, mert a kabin nyolc személyre szóló nyolcnapos élelem- és folyadékszükségletnek megfelelő készletet tárol tartósított állapotban. Ezért az egyszemélyes árnyék... számítógépeink kimutatása szerint hatvannégy napig nem hal éhen. ehhez pluszként számolni kell még nyolc napot, miután az ember folyadék nélkül ennyi ideig életben marad.

– És mi lesz azután?

A válasz megkésett, a szótlán, fáradt, kissé görnyedt kapitány maga egy nagy kérdőjelnek látszott. Aztán... valóságos felkiáltójelként kihúzta magát, és elmondta: addig, ha szerencséje van a szerencsétlennek, kifoghatja egy úrhajó. Ugyanis a kabin megszakítás nélkül SOS vészjeleket bocsát ki a világűrbe.

– És ha nem fogják ki?

– Akkor, kérem tisztelettel, a kabin... kering a világűrben.

– Meddig?

– A tudomány mai állása szerint az idők végezetéig.

– Ez igazán megnyugtató! – jegyezte meg cinikusan a dühös kérdező.

A kapitány pedig udvariasan kérte, hogy folytassa to

28 vább az elengedhetetlen ténymegállapítást a szükséges jegyzőkönyvezés miatt.

– És segíteni a szerencsétlenen? Nem fontosabb a jegyzőkönyvnél?

A kérdés beleesett a kapitány soron következő kérdésébe

– Mr. Charles Baum?

– Jelen'

Ez így ment tovább, amíg Peter Weinberger neve után nem hangzott a "jelen".

– Weinberger! Mr. Weinberger, jelentkeztek

A döbönt csöndben csak hangos horkolás hallatszott. A kapitány sürgősen küldöncöt menesztett a nevezett úr kabinjába, aki azzal a hírrel tért vissza, hogy a kabin üres.

– Tehát akkor Peter Weinberger... – motyogta a kapitány, keresztet rajzolt az eltűnt neve után, indult volna jegyzőkönyvezni, amikor már fülsértően hangzott a vészes csendben az iménti horkolás.

– Ki horkol e megrázó percekben? Ébresszék föl! Ilyenkor nincs alvás!

A gondos Bernadett fölrázta a mellette alvó Blankát. Barton ásítva rászólt, hogy miért nem hagyja békén, Blanka nem horkolt.

– Akkor is!... Megmondta a kapitány, ilyenkor nincs alvás i

Közben fölrázták a horkoló utast, s arra a kérdésre, hogy hívják, akadozva, szeméből törülgetve az álmoságot felelte:

– Péter... Pe-ter Weinberger Chicagóból. Ké-ké-kérem!...

Szerencsére a kapitánynak még volt két kipipálatlan neve, így nem jelentett kudarcot Weinberger föltámadása. Különösen, hogy Frederick Zahoodny nem mondta ki a megnyugtató "jelent". Ismét küldönc, jelentés, ám a kapitánynak ezúttal sem jött be a lapja, nevezett utas a kabinjában aludt; felébredhetetlen, feltehetően holtrészeg.

– Holt?... Él vagy nem él?

– Erősebben horkol, mint Mr. Weinberger. Megnyerné a versenyt.

29 Patthelyzet. Minden utas megvan, valaki mégis hiányzik.

– Mr. Prescott saját árnyékát láthatta – jegyezte meg valaki.

– A kabin levált, s ez tény! – szólt komoran a kapitány.

– És?... Magával vitte az árnyékot?

Leintették a közbeszólót. Most nincs helye tréfálkozásnak. A kapitány pedig kijelentette: a ténymegállapítás sikertelen. Mindenesetre folytatják visszafelé a kabin keresését, hátha mégis... Ezután jó éjszakát kívánt utasainak, iratait összeszedte és elvonult.

Az alvó Blankát a két fiú vitte a lányok kabinjába, óvato-; san tették le, már indultak, amikor a kis üdvöske utánuk szólt:

– öcsit nyugtassátok meg! Szegényke nem jöhetett elő.

– Oké, Berna! Aludj jól, a nevedet kipipálták. öcsit viszont nem nyugtathatták meg. Sem az Öcsi, sem a Krisztián hívó névre nem jött elő. Benéztek az ágy alá, nem volt ott.

– Visszaköltözött a golyóba. Belátta...

Azért elmentek megnézni. Öcsi nem volt Blanka golyójában. Nézték a másik három golyót, de ott sem találták. Sem őt, sem Möszejt. Átkutatták a raktárt, hátha más alkalmi – szálláshelyet néztek maguknak. Hiába. Berohantak a lányok kabinjába, Bernadett ijedten kapta maga elé a hálóingétépp bele akart bújni –, de a fiúk nem őt nézték, az ágy alatt keresték az eltűnteket.

Reményvesztetten álltak föl, egymásra néztek, bebizonyosodott, amitől kimondatlanul is féltek.

– Kering a világűrben

– Jó ég! Egyedül?

– Möszejővel. – v

Blanka nem ébredt föl. Bernadett elsírta magát.

– Aztán... meddig? Meddig kering?

– Hallottad, Ha nem fogják ki, az idők végezetéig.

– De kifogják! Ugye, kifogják?! – sikoltotta bele Bernadett a nehézzé vált csöndbe. MÁSODIK FEJEZET öcsi eltűnése óta Blanka nem törődött a körülötte zajló eseményekkel. Az úrhajó orvosa nem találkozott ennyire súlyos apatikus esettel. Blanka nem beszélt (nála ez nagy szó), nem evett, éjszaka álmatlanul hánykolódott, nappal órákig nézett a semmibe. A legrosszabb, hogy nem sírt. nem hisztizett, nem adta ki magából a bánatát.

A kabin keresését az úrhajó parancsnoka huszonnégy órai kutatás után feladta. Visszaálltak az eredeti pályára. A kabint leírták a leltárból, azt mondták egymásnak, úgyis csak egy árnyékot vitt magával. Mr. Prescottot ez és a hasonló megjegyzések módfelett bántották, de igazát továbbra sem tudta kezzelfoghatóan bizonyítani.

Bartonék ugyanis nem jelentették Krisztián eltűnését, miután a keresést ennek ismeretében sem folytatták volna. Erről meggyőződtek.

– Parancsnok! Ha tudná, ki van a kabinban, akkor is földelná?

– Mindenképpen. Ha eddig nem akadtunk rá, nagyon elsodródott.

– Akkor mégis... hogyan található meg?

– Szerencse kérdése, szállító úrhajók járják a világűr, s a kabin automatikus segélykérő ielzése igen messziről fogható. Mi már nem halljuk, ez érthető, ötször gyorsabban haladunk a kabinnál.

Ezért nem beszéltek az eltűnt kis potyautasról. Előbb Blankát is megkérdezték, de ő nem válaszolt. “Makacs dili” – mondaná öcsi.

Aztán berobbant valami, ez másra terelte a figyelmet. A rádión vett és képűtség formájában vetített napi hírek közt volt egy, a világ számára érdekes, izgalmas, de számukra lesújtó hír:

31 JÓTÉKONY SZÉLHÁMOSSÁG KAPCSÁN BOTRÁNY A CIRKUSZ VILÁGÁBAN: AZ AMERIKAI COLT MŰVEK A VILÁG LEGNAGYOBB CIRKUSZÁT. EGYBEN A VILÁG MÉG MEGLÉVŐ LEGNAGYOBB FEGYVER- ÉS HADIANYAGGYÁRAT ÜZEMELTETI. MR. OLIVER COLT, AZ ŐSEIHEZ ÉS HAGYOMÁNYOKHOZ HŰ MAKACS PUSKACSINALO APA, ÉS ELSŐSZÜLÖTT FIA, IF J. OLIVÉR COLT, AZ ISMERT BÉKEHARCOS KÖZTI POLITIKAI HABORŰ KIÉLEZŐDÖTT. A FIŰ BUDAPESTEN EGY SZOKVÁNYOS ARTISTASZAMROL VIDEOTRŰKK SEGÍTSÉGÉVEL VILÁGSZÁM LÁTSZATÁT KELTVE, AZT HORRIBILIS ÖSSZEGŰ HONORÁRIUMÉRT ELADTA APJÁNAK, S AZ ÉVES SZERZŐDÉSRE KIUTALT TELJES ÖSSZEGET A BÉKEMOZGALOM GENFI SZÁMLÁJÁRA IRÁNYÍTOTTA. A NEMES SZÁNDÉKÚ, DE MÉGISCSAK SZÉLHÁMOS FIŰ TETTÉT AZZAL TETÉZTE, HOGY A KONKURENS CIRKUSZNAK ELADTA ÖTLETÉT: A VESZÉLYES VILÁGSZÁMOT KÜLDJÉK EL A MARSRA, ÍGY MEGSZABADULNAK ANNAK ÜZLETRONTŐ HATASATQL (A KÖLTSÉGEKET EZ A CÉG BOLDOGAN FEDEZTE), A FIŰ CINIKUS MEGJEGYZÉSE SZERINT E MARSUTAZTATASSAL APJÁT IS MENTESÍTETTE AZ ESETLEGES INFARKTUSTÓL, AMIÉRT A NÉGY ARTISTA NEM OROSLÁNOK HATAN ÉRKEZIK ÉS ZSONGLÓRKÖDIK, MINT A VIDEÖN. A LOVA TETT MAGYAR ARTISTÁK JELENLEG (OROSZLÁNOK NÉLKŰL) A MARS FELÉ REPŰLNEK, AHOL SEM KÖZÖNSÉG, SEM ÜZEMELTETŐ NEM VARJA ÖKET. IFJ. OLIVÉR COLT SZERINT BÖVEN PÓTOLJA EZT AZ AZ ŰRUTAZASI ÉLMÉNY, AMIRE GAZDAG TURISTÁK EGÉSZ VAGYONT KÖLTENEK.

Ennyi volt a hír, amely a világon legtöbb emberből csupán mosolyt váltott ki, barátainkat, a Négy B tagjait viszont porba sújtotta. Előbb a rettenetes csalódás, hogy nem munkájuk, művészetük révén, hanem szélhámosság áldozataiként lettek világhíreuk. Aztán a honorárium... Most gondoltak arra, hogy előleget sem kaptak e több hónapos utazásra, s azt sem kérdezték meg, ki várja őket a Marson. És hogyan utaznak vissza?

– Hát a békemozgalom számlájára – jegyezte meg Barna naivan.

32

– Na, tudod, mennyire érdekelnék mi őket? Amennyire oroszlánok nélkül a fegyvergyáros Colt papát.

– És akkor mi lesz?...

Nem tudhatták, de a kérdés állandóan kísértett köztük a hosszú utazás alatt. Az utasok körében nevezetes emberek lettek, némelyek mulattak rajtuk, mások szánták őket. Ez is, az is gyötörte őket. Claudia Bindenton, a hírek szerinti multimilliomos amerikai hölgy sakkozni hívta Bartont a kabinjába. Ő elhárította, pedig a hölgy hajában most nem hajcsavarak, hanem gyémántok világítottak.

– Menj! Elkelve egy gazdag mecénás – ugratta őt Bonny.

– Beajánllak téged, azt hazudom, nem tudok sakkozni, ta pedig nagymester vagy.

Barton le is ült Claudia asztalához, valamit súgott, az asszony feléjük nézett, Bonnyt mustrálhatta, aztán visszasúgott Bartonnak.

– Mi van? – kérdezte a fiút, amikor visszajött.

– Azt mondta, nem látszik elég erősnek a muszklid, így nem lehetsz még kismester sem.

Először nevettek a szerencsétlenség óta. De csak hárman, Blanka kitartott szigorú apátiája mellett. A többiek már nem vették komolyan. Barton mondta is. hiába csinálja, a csüggedtségnek nincs jegyzett világrekordja, nem lehet megdönteni. Blanka meg sem hallotta...

Barton mégis bejárt sakkozni Mrs. Bindenton kabinjába. Titokban, hogy társai ne ugrassák, s mások se vádolhassák érdekhajhászással. önmagát azzal nyugtatta, hogy Claudia akár anyja lehetne, hiszen egykorú az ő édesanyjával. Ezen kicsit elcsodálkozott. Noha az ő anyja, Nagyné Szentes Anna fiatal, szép, és mindenkit meglep a tizennyolc éves, jócskán fejére nőtt nagy fiával, de Claudia!... Amikor először látta monokiniben kiszállni a luxusúrhajó úszómedencéjéből, elállt a lélegzete. Amikor azután a mesterséges napágy előtt könnyed mozdulattal leoldotta magáról a falatnyi tépőzáras monokinit is, azt hitte, menten agyvérzést kap. Claudia tüneményes sellőként szállt ki a vízből, s kényes macskaként nyúlt el a napágyban. Fiatalon, frissen, vonzón. Ő csak ámult.

33 Honnan tudta volna Nagy Barna Budapestről, akinek csak felvett művészneve nagyvilági, milyen lehetőségeik vannak a gazdag amerikai nőknek, hogy koruknál akár tizenöt évvel fiatalabbnak lássanak.

Később már természetesnek vette, hogy Claudia szép, fiatal, szellemes és rendkívül jól sakkozik. Állandó lépéshátrányban Volt vele; akkor győzött, ha az asszony engedte. Gyakran engedte...

– Megszégyenít ezzel, Mrs. Bindenton. Mondtam már,

– Én is, hogy Claudia vagyok. De hiába...

– Nem tudom úgy mondani. Tegezni se. Mit csináljak?

– Vetkőzd le az ostoba előítéleteket. Légy olyan nagyvonalú, mint az a szélhámos nagykockás fazon, aki ide juttatott.

– Az a baj, nem a szememnek hiszek, hanem annak, amit tudok.

– Mondd ki bátran, hogy az anyád lehetnék.

– Pontosan így van, Mrs. Bindenton. Ezért nagyon kérem, ne erőltesse a félreérthető bizalmas megszólítást.

Az asszony elnevette magát.

– Te értesz félre, Barton. Soha nem gondoltam barátság nál többre. Szabadosnak látszom a nagy szájam, a viselkedésem miatt. Nem ilyen vagyok. Megvan a magam keresztje, ahogy másoké is. De az az igazán szerencsétlen, akit a keresztje összenyom. Ezt nem akarom. Vigyázz, ne lépj a csikóval!

– Miért?

– Végzetes lenne. Az ilyeneket kell az életben is kivédeni; De ehhez jó közérzet, éberség szükséges. Az összetört, elkeseredett emberek nem ilyenek. A futóval támadj!

Barton támadott, és két lépés után mattot adott az asszonynak. Gazdagabb lett egy kétes értékű nyereséggel, és a nagyon általános Claudia-féle bölcsességgel. Besöpörte a figurákat, de nem állt fel.

– Mi az a bizonyos keresztje, Mrs. Bindenton? – kérdezte.

– Ha vidámabb dolgokat kérdezel, felelek. Erre pedig a Marson választ kapsz, ha egy szót sem szólok. Maradjunk ennyiben. De mondd, miért olyan szomorú a szebbik kislány köztetek?

– Az igazán súlyos keresztje miatt. Mert az aztán valódi!

– Arra célzói, hogy az enyém nem? Láthatatlanban?

– Igen. Azt hiszem, a gazdagoké azért könnyebb.

– Hát persze. Nekünk mindenkől több jut, jóból is, rosszból is. Most pedig búcsúzóul gratulálok a győzelmedhez! A mai játszmában...

Barton ezen már megsértődött. Keményen vágott vissza:

– Ez olyan, mintha produkciónkban az oroszánokhoz gratulálna, amihez semmi közünk. Jó éjszakát, Mrs. Bindenton! És ne álmodjék magának keresztet. Hagyja azt a magunkfajtának.

Csöndesen csukta be az ajtót, és többet nem ment sakkozni.

Blanka még mindig nem beszélt. Szépsége egyre fakult. Órákig ült mozdulatlanul, vagy feküdt, és mereven nézte a mennyezetet. Már nem is próbálták szóra bírni, hagyták...

Bernadett arcáról viszont eltűnt a megszokott fakóság. Sokat mosolygott, bár minden kihívó csillogás nélkül. Mint nő, kétségtelenül előlépett a kis csoportban, mióta Blanka kivonta – magát.

Előbb csak Bonny foglalkozott vele, de mióta Barton nem járt Claudiához, ő is.

– Megszépültél – jegyezte meg Barton, és a hangja őszintén csengett.

– A tükröm szerint semmit nem változtam. Azonos a szeplőim száma, színe és szemtelenségük is. Te változtál, mióta Claudia dobott, Blanka meg Csipkerózsika-álmát alussza. Ezért vigyázz a szóval!

– Jó, fogalmazzunk másként: nőiesebb lettél. Vidámabb is.

– Pedig semmi okom rá. Kilátástalan a helyzetünk.

– Amíg föl tudunk ugrani a golyóra, nem.

– Ahhoz állandóan gyakorolni kellene, így még a szokványos jó szám szintjét sem tartjuk majd.

– Akkor veszünk oroszlánokat.

– Legalább mi ne tréfáljunk ezzel, Barna!

– Jól van, na! De hogyan gyakoroljunk Blanka nélkül?

– Talán éppen ez szólaltatja meg.

Barton elgondolkodott. Másnap elővették rekvizitjeiket, kerestek megfelelő helyet, és hárman felugrottak a golyóikra,

35 Azonmód leestek, akár évekkal előbb, amikor meglovagolták az ingatag golyót.

– Mi történt?

Barton jött rá. Bármennyire igyekeztek a földi viszonyokhoz közelítő helyzetet teremteni az űrhajón, az ő nagyon finom, összecsiszolt mozdulataikhoz ez nem elegendő.

– Előlről kell kezdenünk, mint kisinas korunkban. Hetekig gyakoroltak, amikor a golyó megtúrte őket, és már öt buzogány röpködött, de még sok-sok hibával.

Blanka néha előjött a kabinból, nézte őket. Szenttelen tekintetéből csendes lenézést olvastak ki.

– Próbáld meg! – biztatták.

Nem próbálta, de egyszer, amint Bernadett rendkívül könnyedén felugrott Barton vállára, féltékeny lett. Az az ő helye! Olyan mozdulatot tett, mint aki be akar szállni, de helyette elszaladt, vissza a kabinba. Másnap próbaruhát öltve ment a többiek után, s egyszerre Barton vállára akart ugrani. Nagyot

dobbantóit, mint azelőtt a Földön, s a *kis* rugós asztalka többszörösen Barton fölé repítette. Ijedt kapálózással esett lefelé, a fiúk ezt előre tudták, és elkapták őt.

– Jaj! – kiáltott Blanka.

– Bizony, ezt még gyakorolni kell! – hajtogatták vidáman.

Blanka föladta hát makacs hallgatását. Elmondta, szüntelen arra gondol, mi lehet öcsivel? Hol van? Él-e? Ha él, nagyon szenved? Jószerével csak ők vannak ketten egymásnak. Ha nem él...

– Hogyne élne! – vágott közbe Barton. – Olyan beleváló kis srác nem vész el. Elpusztításához a végtelen világűr is kicsi. Az életemet teszem rá, hogy a Marson vár bennünket.

– Miii?... Mit mondasz? Hogyan várna?

– Valami irtó nagy beugrató mesével. Tudod, milyen!

– És... hogyan kerülne a Marsra?

– Kifogja egy űrhajó a kabint, leteszi a Marson. Aztán nézhetünk.

Blanka egyből elrohant a parancsnokhoz.

– Szeretnék valamit kérdezni – mondta fuldokolva. – Arról a levált kabinról... Nekem nagyon fontos. Eddig magam

36 ba zártam a titkot, ki is készített alaposan. A tizenkét éves öcsém még Budapesten elrejtőzött a golyómban, és a katasztrófa után nem találtuk. Érti? Az ő árnyékát láthatta Mr. Prescott. Mondja meg, nagyon kérem, őszintén, van-e remény? Lehetséges, hogy kifogja másik űrhajó a kabint, és Öcsi majd a Marson vár bennünket?

– Miss Blanka, az öccse nem lehetett a kabinban.

– Mit mond? Mr. Prescott látta...

– Azóta Mr. Prescott beismerte a tévedését. Az öccse különben sem várhatna bennünket a Marson, kedves Miss Blanka, akkor sem, ha a levált kabinban lett volna. Nálunk gyorsabb űrhajó ezt a térséget nem járja. Teherhajók igen, de azok hónapokkal később érnek a Marsra, mint mi.

Blanka reménytelenül az ölébe ejtette mindkét kezét. Szólni akart, de a parancsnok megelőzte:

– Az öccse nem volt a levált űrkabinban, Miss Blanka.

– Ezt már mondta. Feltételezés...

– Nem. Rádión vettük a hírt, a kabint egy szállítóhajó kifogta, 'de abban egy teremtett lélek nem volt. A műszaki hibát is ők állapították meg. Tehát nyugodjék meg, Miss Blanka, az öccse nyilván Budapesten maradt.

– Dehogyan maradt! Sajnos, mi itt két napig együtt voltunk vele. Ha azt hiszi... bolond vagyok, kérdezze a társaimat.

– Nem kérdezem, Miss Blanka, nekem sokkal többet mond a *Jager* űrhajó rádióközlése, hogy a kifogott kabin üres volt. Tehát ez tény.

- És ha kiugrott belőle?
- Képtelenség. Ez műszakilag is lehetetlen. Nyugodjék meg!
- Nem tudok. Az öcsém itt volt, és most nincs. Mit tegyek?
- Ha itt volt, akkor az úrhajón van. Atkutattatom alaposan.

Blanka boldog pillantást vetett a kapitányra. Arca valósággal megszépült. A kapitány erre tüzetesebben szemügyre vette őt.

A nők tudják ezt, Blanka is így volt vele, de nem neheztelt Roy Rock kapitányra. Ha ő kicsit tetszik neki, annál lelkiis

37 méretebben végzi majd a kutatást. Ha csak nem ugrott ki Öcsi a raktárlablakon. Jó ég! Azt meg sem mondja, hogy azzal fenyegetőzött. Elbúcsúzott. A kapitány ismételt ígéretét vitte magával

A kutatást meglehetősen tapintatosan kezelték, mégis kitudódott.

– Ember a kabinban!

– Potyautas.

•v Akkor is ember.

– Tizenkét éves gyerek.

– Atyaúristen! Hogyan engedhették el a szülők?

– Megszökött.

– Ezek a mai gyerekek! Már nem elég nekik a tér, a focipálya, a Mars kell...

– Az se, hiszen kiszállt az ürbe. Borzasztó!

Mindent tudtak az utasok. A magyar artisták ismét az érdeklődés központjába kerültek. A körülöttük csapkodó szenzációhullámok egyre kínosabbá váltak. Behúzódtak kabinjaikba, kerültek a kíváncsi tekinteteket, a közös étkezést; nem próbáltak, lassan egyikük sem különbözött a még mindig szomorú Blankától. Egymást is nehezen viselték el.

– Ki akart mindenáron világhírű lenni? – tette fel a kérdést kissé ellenségesen a különben mértéktartó Bonny, és Bartonra nézett.

– Nem kényszer... Szálljatok ki!

– Jó, a legközelebbi megállónál dobbantunk.

– Krisztián nem várt, amíg bedöcögünk a legközelebbibe. Blanka elsírta magát, Bonny és Bernadett vigasztalták.

Barton nyersebb volt: ""

– Ne kezd előlről! Olyanokat fog mesélni a kalandjairól, hogy leesik az állatok. Közben fele se lesz igaz...

– Honnan tudod?

– Ismerem. Értékelem is a fantáziáját. Belevaló kis srác, csak éppen lökött. De minden valamit érő ember többékevésbé az. Mi talán nem vagyunk azok? De anélkül most vidéken fölvert sátor poros porondján dobálnánk a buzogányokat.

38 Nem értékelték Barton eszmefuttatását. Blanka változatlanul sírt.

Ekkor jelent meg köztük Roy Rock kapitány. Szótlán várakozással meredtek rá, a tekintetük kérdezzett.

– Semmi – kapták a tömör választ.

Blanka hangosan felzokogott. A kapitány közel lépett hozzá:

– Miss Blanka. Az öccse nincs az űrhajón.

– A levált kabinban sem?...

– Azt már mondtam, de rádión ismét ellenőriztem.

– Az öcsém itt volt, a golyómban találtunk rá, később a fiúk kabinjában az ágy alatt bújt meg.

– Ágy! – kiáltott Barton. – Elnézést, kapitány, megnézték minden ágy alját a többi kabinban is?

– Nem. Az utasokat nem zavarhatom.

– Emberről van szó.

– Sajnálom! A hajó minden zugát átkutattuk, de ezt nem tehetem. Ha mégis itt van, a Marson előkerül a kis potyautas..

– Három hónap múlva?

– Valamivel több...

– Tessék! Azóta az éhségtől eszméletlen lehet, és ott pusztul el valamelyik ágy alatt. Ez nem zavarja önt?

– Rendkívül kényelmetlen lenne, ha így van, de akkor se!...

Barton nem adta fel:

– Összehívná még egyszer az utasokat névsorolvasásra?

– Megfelelő nyomós ok esetében igen, különben nem.

Barton nem folytatta, Blanka szomorú arcát nézte, és először mozdult benne valami a lány iránt. Kicsit meg is ijedt. Eddig érzelemtől mentesen élt. Vallotta: csak így lehet igazán Nagy Barton. Tudta, hogy mindkét lány szemet vetett rá, de ő felvértezte magát ellenük. "Ezen nem változtat" – gondolta most is, bár egyáltalán nem volt olyan biztos a dolgában.

Eltűnt Claudia gyémántokkal gazdagon díszített arany nyakörve. A jegyzőkönyvezéskor nem tudta megmondani a kapitánynak, hány karátos volt.

39

– Sok. Nagyon sok – tette hozzá szenvtelen arccal.

– Az értéke?

– Fogalmam sincs – vont vállat Claudia. – Mennyi egy ilyen űrhajó értéke? Talán megvásárolhattam volna érte.

A kapitánynak leesett az álla. Ha nem is egészen így van, mégis mindent meg kell tennie, hogy megtalálják a felbecsülhetetlen értékű ékszeret. Nem riadhat vissza a legradikálisabb eszközöktől sem. Emlékezett, látta a hölgy

nyakán, szépen szikráztak benne a kövek, de ennél többet akkor nem jelentett neki. Most bezzeg!... Sebaj! Előkerül, hiszen az úrhajó hermetikusan zárt.

– Jelen kíván lenni a keresésnél? – kérdezte a kapitány.

– Iiigen... Talán... De nem bánám, ha az a fiatal magyar artista velem lehetne. Barton... Jó eszű, céltudatos, határozott. Benne megbízom, magamban nem. Lehetséges, hogy a fiú segítsen?

A kapitány nem szólt, csak intett. Akarata ellenére igent. Így lett Barton a keresés főszereplője. Ennél alább ő soha nem adta. Ő sugallta Roy Rock kapitánynak is, hogy hívja össze ismét az utasokat, tartson névsorolvasást, ismertesse az eltűnt ékszeret, tartsa őket szóval, amíg ő, Claudia és a személyzet egyik tagja körülnéznek az utaskabinokban.

– Hogyan képzeled? – sápadt el a kapitány.

– A tartalék kódkulcsokkal, Mr. Rock. Claudia nyilván hálás lesz önnek. Különben az utasok semmit nem vesznek észre. Garantálom!

Nem is vehették észre, hogy járt valaki a kabinokban, miután Barton csupán körülnézett, lehasalt, kis villanólámpával körülpásztázta a fekhelyek alját, néhány másodperc, és mentek tovább. A hajó más helyiségeiben persze a személyzet alapos kutatást végzett.

A nyakörv nem került elő.

Barton megkérdezte Claudiát, hol látta utoljára az ékszeret?

– Nem szoktam nézegetni.

– Akkor is!...

– Valahova ledobhattam lefekvés előtt.

– Menjünk a szobádba! – ajánlotta erre a fiú. Először te

40 gezte le Claudiát. Szívta volna vissza, de inkább átsiklott rajta.

– Végre megjött az eszed, és tegezel.

– Magamban ezt tettem, csak így szemtől szemben voltam gyáva.

– Te és a gyáva! Nevetnem kell.

Barton hasra vágódott Claudia kabinjában is, villant a lámpa fénye, és... előhúzta a gyémántköves nyakörvet.

– Tudtam, hogy nagyszerű fiú vagy – állapította meg egykedvűen az asszony.

– Te vezettél nyomra. Ledobtad, leeshetett a földre, s észrevétlenül berúghattad az ágy alá.

. – Igaz, hogy nem szoktam rugdalózni, de... lehetséges.

– Jobban vigyázhatnál rá.

– Otthon van, aki vigyáz rá. Nem is az enyém, Apollóé.

– Ki az az Apolló? – kérdezte a fiú tettetett féltékenységgel.

– A kutyám. Láthatod, ez igazi kutyanyakörv. Bárton ez nem érdekelte, azért megkérdezte, milyen fajta kutya?

– Apolló? Kiket hívnak a kutyák “Apolló”-jának? – Hogy a fiú vállat vont, felelt ő: – A dogokat.

– Uhum, a dogokat – dűnnyögte Barton meggyőződés nélkül. Aztán arra gondolt, hogy a nyakörvnel szívesebben találta volna Krisztiánt valamelyik ágy alatt. Blankának vitte volna ajándékba a kis szökevényt. Blanka! Mindjobban vonzotta az a szép, szomorú arc.

A következő napok egyhangúságában már az is változatosságnak számított, hogy ismét eltűnt valami. Ezúttal egy szkafander. A felszerelés számbavételénél derült ki, a nyilvántartásokból a számát is megállapították, kisméretű volt.

– Ismét tart névsorolvasást? – kérdezte Barton a kapitánytól.

– Miért?

– Az eltűnt szkafander miatt.

– Ugyan! Leírtuk. De várjon csak! Milyen magas volt a maguk eltűnt kisfiúja?

41

– A torpék méretét már túlnötte. Talán százötvenöt magas.

– Az ő mérete... – mormogta magában Roy Rock kapitány, és továbbindult, de valami eszébe jutott. – Mintha azt mondta volna a nővére, hogy fenyegetőzött... Nem emlékszik?

– De. Olyasmit mondott, ha nem fogadjuk be a kabinba, kiugrik az úrhajóból. Gyerekes fenyegetőzés. Fogalma sincs egy külvárosban felnőtt pesti kis srácnak, mennyire hermetikusan zárt az ilyen hajó. Csak nem veszi komolyan?

– Nem, de valaminek utána nézek. Ne beszélj érv erről senkinek.

Barton nem beszélt, de még aznap tudták az utasok, hogy egyik zsilipajtón meghibásodott zárat találtak, bárki kinyithatta volna.

– Ekkora felelőtlenség! – hangoztatták többen.

– Semmi az egész – mondta egy hozzáértő. – Az a bárki a zsilipben szkafander nélkül is lehetett volna, ha onnan nem megy tovább.

– Mert ha továbbmegy, a világűrbe jut. Igaz?

– A mennyországba, ha istenfélő volt, vagy a pokolba, ha ennek előtte az ördöggel cimboráit.

Ha! Ez a szócska módfelett izgatott többieket. Nem a mennyország és a pokol közti *ha*, hanem *ha* továbbment volna, aki a hibás zár miatt bejut a zsilipbe.

Emiatt mégsem kért senki névsorolvasást, de a kérdés annyira beszédtema lett, hogy a kapitány alapos vizsgálatot rendelt el. Az eredményt nem hozták nyilvánosságra, ám az ideges futkosás, a személyzet titkolózása felhívta a figyelmet, hogy valami van!...

Blanka mint egy vadmacska támadt a kapitányra.

– A zsilipből kivezető ajtóról, jniért nem beszélnek? Az hibátlan?

Roy Rock nem készült föl e váratlan lerohanásra.

– Nem, nem, de ez semmit nem jelent, Miss Blanka.

– Magának nem? És ha azon keresztül tűnt el az öcsém? Vigyen engem abba a zsilipbe! És Bartont...

Rövid tiltakozás után Rock kapitány beadta a derekát. Pusztá óvatosságból szkafandert öltöttek, s Barton mellé

42 Bonny is csatlakozott. Blanka sem mondott le a földérítő kirándulásról. A zsilipbe be- és onnan kivezető ajtó zárját is kicserélték már, de az új zárkombináció rajzát és számait a javítást végző technikus a zsilipben felejtette. Blanka erre nyomban lecsapott, magához vette. Barton figyelmét a kémlelőnyílások vonták magukra. Két egymással derékszögben lévő nyílás elé zsebtükört tartott, sokáig próbálgatta a megvilágítási szögeket, egyszer aztán valósággal felordított:

– Ember! Ott kint... a hajó oldalán.

A kapitány képzelődésnek tartotta, és nem volt hajlandó a tükörbe nézni, ahol időnként elővillant a kép, szkafanderes alak az úrhajó külső oldalán.

Blanka belenézett, s ájultán esett a padlóra.

Roy Rock kapitány is megnézte, elismerte, hogy valami van odakint, holott ez teljességgel lehetetlen.

– Hogyan lehet kimenni érte? – kérdezte Barton.

– Sehogy. Helyesebben ezen a hajón nincs úrsétára és külső munkára kiképzett ember. Nem is kényszeríthetek senkit.

Blanka hamarosan magához tért, hisztérikusan nekiesett a külső ajtónak; a kapitány erőszakkal vitte ki a zsilipből, az orvos beadta a már szokásos nyugtató injekciót.

A két fiú egyedül maradt a zsilipben, mindkettőn szkafander. Bonny mereven Bartonra nézett, és keményen kérdezte:

– Nos, melyikünk megy kis érte? Krisztiánért... Barton hüledezve nézett rá.

– Mit képzelsz?

– Ennyit meg kell tenni Blankáért.

– Akkor se! Ez nem... – megakadt, nem is folytatta.

–... nem ágy alá dugott ékszer. Ezt akartad mondani? – segítette ki Bonny nem kis éllel.

– Pizok fantáziád van, mondhatom.

– Nincs fantáziám, de láttalak bemenni Claudia kabinjába, mielőtt eltűnt a nyakörve. Tudom, nem loptad el. Csak tenni akartál valamit Blankáért. Most itt az igazi alkalom.

– Ha nem hagyod abba, hülyére verlek.

Bonny válaszul ledobta magáról a szkafandert, intett, hogy Barton is tegye ugyanezt. Aztán elkezdődött a verekedés.

43 Észre sem vették, de mindegyikük a kaszkadőrszám fogásaival küzdött, a begyakorolt színpadi mozdulatokkal. A vége is ugyanaz lett, ahogy a közönség megdöbbenésére megkoreografálták a slusszpoént, a cingár, vézna Bonny végleg leterítette az atléta külsejű Bartont. Bonny még a kezét is nyújtotta, mint a porondon; fölsegítette, csak éppen nem hajoltak meg. És elmaradt a szokásos taps, noha akadt nézőjük, a lecsillapított Blanka és Bernadett.

– Jobb helyet nem találtok a gyakorlásra? – kérdezte Berna.

– Nem gyakorlás volt – mondta Bonny. – Nem tudtunk dönteni, ki menjen ki a szkafanderes emberkéért. Mindegyikünk ment volna, gondoltuk, majd a győztes...

– Akkor most te?... – kérdezte ijedten Bernadett.

A fiú bólintott, magára öltötte a szkafandert, kivette Blanka kezéből a még mindig szorongatott zárkódot.

– A kapitány szerint életveszélyes – szólt könnyei közt Berná.

– Nem, csak azt mondta, nincs *arra* megfelelő embere. És hogy senkit nem kényszeríthet. Én önként megyek.

Blanka szenttelen arccal nézte a készülődő Bonnyt, Bernadett sírt, Barton magában dühöngött és elfordult.

– Menjetek ki! – intett Bonny.

Látták, hogy magára csatolja a hajótesthez rögzített rugalmas kötelet. Bonny pedig, amikor a belső zsilipajtó rácsukódott, nyitotta a kezében lévő zárkombináció alapján a külsőt, és pillanat alatt eltűnt a zsilipből. A külső ajtó automatikusan záródott utána, és erre ő aligha számított.

Bernadett zokogva rohant a parancsnoki kabinba, s elmondta Bonny tettét a kapitánynak.

– Kiment? Honnan tudja? Ha látta volna, maga sem lenne itt.

– Kiküldött bennünket, hogy bajunk ne essék.

– Ijesztgetés lehetett.

– Nem! – sikoltotta a különben mindig csöndes Bernadett a kapitány arcába a veszélyt. – Ha mondta, meg is tette!

– Riadó! – kiáltotta a parancsnok.

44 Néhány perc múlva a személyzet minden szabad tagja szkafanderben állt a zsilip belső ajtaja előtt. A kapitány is. Ő még mindig reménykedett. De amikor felnyitották a belső ajtót, és üresen találták a zsilipet, elborult az arca. Azért kiadta a parancsot, nézzék meg, hátha valahol az úrhajón van a fiú. Nem volt. Meg kell hát kísérelni a mentést. Akadt önkéntes vállalkozó, egy Nick nevű fekete fiú. Ő kész kimenni a tapasztalatlan Bonnyért.

Jó, de hol a külső ajtó új kódja? A kapitány emlékezett, Blankánál volt. Mentek hozzá. A lány kisírt szemmel ült a kabinban, mozdulatlanul nézett maga elé, alig értette, mit akarnak tőle. Amikor mégis fölfogta, halkan suttozta:

– Bonny elvette. Nála van...

A mentőosztag tagjai Nickestül, kapitányostul komoran néztek.

– Katasztrófa! Kivitte magával.

Az automata zárat erőszakkal nem bonthatták meg, veszélyeztették volna az űrhajó biztonságát, ha a programozás szerint nem zár azonnal visszája kinyitás után.

Értékes órák múltak. A technikus, aki a kód elhagyásával hibát követett el, nem emlékezett fejből az értékekre, anélkül pedig nem mert a *zárhoz* nyúlni. Nick arra nem vállalkozhatott, hogy a főzilipen keresztül menjen ki. Ebben az esetben az egész űrhajót kint meg kellett volna kerülnie, és ennyire nem futotta az űrsétához szükséges bátorságból.

– Nem is engednék – mormogta maga elé a kapitány. Bernadett kétségbeesetten tördelte kezét, szeme könnyben ázott; Bonny vállalása naggyá emelte a fiút, de ha ez már csak végtisztesség lehet... Tudta, hogy Blankáért tette, de ezzel most nem törődött. Bonny Öcsiért vagy bárki idegenért is kiment volna. Ő! Mit meg nem tenne érte. De tehetetlen, a szegény fiú ott pusztul kint. Talán Krisztián holttestével hozzák be valamikor. Ha egyáltalán lehet... Ekkor egy gondolat villant át agyán, eredetileg Blanka kezében volt a kód, berohant hozzá a kabinjukba, nekiesett a mélabújába visszaesett szerencsétlennek:

– Blanka! Nézz ide! Fontos'

– Semmi nem fontos, öcsi után Bonny is... – suttozta.

45

– Menteni kell, akit lehet. Térj magadhoz, gondolkodnod kell! Emlékszel a kódra? A kezében volt.

Blanka fejét rázta. Bernadett azonban nem hagyta ennyiben.

– Muszáj! Ez az egyetlen lehetőség, hogy Bonny megmeneküljön. Blanka rövid hallgatás után felemelte tekintetét, Bernadettra nézett, halkan szólt:

– Miért töröd magad?! Én tetszem neki.

Ez már az igazi Blanka volt. És akármit mondott, Bernadett örült, hogy szót válthat vele.

– Éppen azért, mert te tetszel neki, mentsd meg! Gondolkodj! A kód... Betűk voltak? Vagy számok?

– Betűk is, meg számok. De mennyi? Nem tudom. Bernadett nagyon türelmesen elkezdte az ábécét, minden betűnél megállt, nézte, hogyan reagál rá a másik. Hosszú küszködés után összeraktak valamit, amiben ugyan Blanka

korántsem volt biztos, de elmentek a kapitányhoz, ő a technikus bevonásával igyekezett finomítani a betűk és számok azonosságát és sorrendjét. A megszámlálhatatlan variáció lehetősége talán néhány százra vagy még kevesebbre csökkent. A technikus ezzel már próbálkozhatott. Nem elsőre, századszorra sem sikerült, de most már nem adta föl.

Órák múltak el, és még semmi eredmény. Újabb hosszú órák... Nick lemondott Bonny életéről. A szkafanderés kis alakot látták a megvilágított tükrök segítségével, Bonny t nem. Csak a komor, sötét világúrt. Aztán végre!... A megfeszített próbálkozásoktól fáradt technikus jelezte, hogy az ajtó nyitható, a kód rendelkezésre áll.

Mindenkinek el kellett hagynia a zsilipet. Nick magára öltötte szkafanderét, egyedül maradt, nyitott, kilépett, mögötte az ajtó azonnal zárt. Ekkor a kapitány és még néhány szkafanderés hajós belépett a zsilipbe, hogy adott esetben fogadhassák Nicket. ő műszerekkel felszerelve ment ki, kapcsolatot tarthatott a bentiekkel. A kapitány első izgatott kérdése:

- Mit látsz?.
- Semmit.
- Világíts!

46

– A lámpát a fejemről levitte egy kóbor meteorit. A fejemet egyelőre meghagyta.

- Használ!.
- Igyekszem, parancsnok, de nem látom a fiút.
- Próbáld az ő kötelét követni. Vagy azzal magadhoz húzni.
- A köté megvan, de hiába húzom. Feszül.
- Fennakadt valahol. Ha látsz valamit, hívj!

Hosszú, feszült várakozás, néhány elfojtott sóhajtás, de beszéd egy szó sem. Teljes figyelem, hogy mit közöl Nick a fejleményekről.

Semmit. A parancsnok próbálkozott, de hiába hívta Nicket, válasz nem jött.

A várakozás percei óráknak rémlettek, de amikor a valóságban is órák múltak el. a remény csökkent, a kétségbeesés fokozódott. Már Blanka is sírt, Bernadett könnyei meg elapadtak, s ez a fojtó, száraz, torkot szorongató érzés rosszabb volt a sírásnál.

– Mi lehet velük?! – szakadt fel belőle a kérdés nagyon mélyről. – Belevesztek a világűrbe?

– Nem! – mondta Barton határozottan. – A szkafander mágnescsizmája hozzátapasztja őket az űrhajóhoz.

- Honnan tudod?
- Nem vagyok egészen laikus.

Bernadett tapintatból nem kérdezte meg Blanka előtt a fiútól, hogy akkor miért nem ő ment ki Bonny helyett. Tudta, hogy Barton nagyzol. Ő ilyen! Kicsit fáj a szerény, kedves kislánynak, hogy mégis Barton tetszik neki. Vagy tetszett? A pillanat nem volt alkalmas ilyen döntésre.

Egy napszaknak megfelelő időnél is több múlt el a mind reménytelenebbnek látszó várakozással. A sötét világúrból semmi jelzés nem jött. Komor tekintettel, mély hallgatással gyászolt a személyzet és az utasok, fel-feltörő, majd elcsukló sírással Bernadett és Blanka. Barton arcáról sem lehetett semmi jót leolvasni. Őt légióként azért furdalta a lelkiismeret, hogy meg sem próbálta Bonnyt visszatartani."

Amikor aztán már minden remény elveszett, történt va

47 lami. Az űrhajó ellenkező oldalán lévő, kintről is nyitható rakodó szilipbe a halálosan fáradt Nick vonszolta be magát. A fekete fiú meggémberedett ujjakkal, görcsösen markolta a megmentett fölszakadt szkafander kötelét. Maradék erejével jelzett, aztán feje is a padlóra esett, eszméletét veszítette, így találtak rá, s vitték az orvosi kabinba, de nem nyerte vissza eszméletét, így nem mondhatta, hogy mit tud Bonnyról.

Nick állapota válságosnak látszott. Több napszaknyi idő eltelt, amikorra életben maradására egy kevés remény mutatkozott. Ettől kezdve lassú javulásról számolt be az orvos, s amikor végre eszméletre tért, élni akarásával maga is segített leküzdeni a bajt.

Elmondta, hogy Bonnyt sehol nem találta. A fölhasadt szkafanderben sem volt már ember. Meteoritviharban küzdötte át magát a hajó ellenkező oldalára, hátha ott megleli őket. Nem. A szerencsétleneket már az ő kimenetele előtt eltalálhatta és lesodorta egy nagyobb meteorit. Csak így lehetett. O is állandó becsapódások közepette, milliméterenként megküzdve vonszolta át magát a túloldalra. Ezért tartott soká a mintegy ötvenméternyi távolság. Többször került olyan kritikus helyzetbe, amikor már maga sem hitte, hogy egyáltalán vissza tud térni.

A korábbi gyász valóságossá vált. A következő étkezésnél minimálisra csökkentették a világítást, és felállva, egyperces hallgatással áldoztak az elveszettek emlékének.

Ennyit tehettek hivatalosan.

A háromra csökkent kis magyar csoportban ez a csend jóval tovább tartott. Napokig meg sem szólaltak, kerülték egymás tekintetét, mert ott csak fájdalmat, szomorúságot láttak volna, s ebből elegendő volt bennük is.

Aztán elült a hajón ez a tragikus szenzáció is. Nick még egy hétig hős volt, sajnálgatták a kis potyautast, aki talán örök vándora a végtelen világűrnek, Bonnyt hősi halottként emlegették. Ennyit kaptak az utastársaktól. Ők nem tudhatták, hogy a tragédián túl a kis magyar csoportnak egy sikeresen indult

pálya végét is jelentette a szerencsétlenség. És személy szerint mindhárom életben maradt tagnak pótolhatatlan veszteséget. A parancsnok a hajónaplóban rögzített rideg, hivatalos hangú jegyzőkönyvvvel zárta le az ügyet.

Az élet és az űrhajó pedig ment tovább.

Mindenki azt gondolta, ennél borzasztóbb esemény nem történhet. Am a műszerek érzéketlenek voltak az emberi érzésekre és gondolatokra, annál inkább figyeltek arra, amit kintről észleltek. Már akkor jelezték idegen test közeledését, amikor a radarernyőn még nyoma sem volt ennek. Jelentették a parancsnoknak, ő nem találta szokatlan jelenségnek, mert igaz ugyan, hogy most a térségben nyoma sem lehet más űrhajónak, de nagyobb meteoritot is érzékelhetnek a műszerek. Akkorákat is, amilyenekkel nem lenne jó találkozni, de igen-igen kicsi a valószínűsége annak, hogy egy nagyobb kóbor meteorit éppen az ő űrhajójukkal randevúzzon.

Nem sok idő múlhatott el, legfőljebb percek, amikor megdőlt a parancsnok feltételezése. Az idegen test ugyanis bemutatkozott a radarernyőn. Kicsi, szivar nagyságú sem volt, de szabályos vonalaiból ítélve semmiképpen nem meteorit.' És észrevehető gyorsasággal nagyobbodott. Szivar alakját tartotta, és azt az irányt is, amellyel egyenesen feléjük tartott.

Ennek már fele sem tréfa! A parancsnok csak a személyzetet riadóztatta, de amint az máskor is történt, percekben belül az utasok is tudták, hogy valami van. Hogy mi, azt nem ők, de még a személyzet sem tudta. Ám az is igaz, hogy a laikusok mindig hamarabb okosak, így szájról szájra járt a rémhír, hogy UFO-k támadása várható.

A parancsnok gyakorlatában még nem fordult elő, hogy ismeretlen űrjármű kerüljön a közelébe. Biztonsági intézkedéseket sem tehetett, hiszen semmilyen elhárító fegyver nem tartozott a hajó felszerelése közé. Ugyanakkor a szivar veszedelmesen közeledett, és már semmi kétség nem fért ahhoz, hogy nem természetes elem, hanem űrjármű. Ahhoz sem, hogy őket vette célba. Lehetett még élőlény nélküli, távolról irányított rakéta is, de akkor még valószínűbb, hogy az űrhajó elpusztítására tör.

Próbaképpen rádiójeleket adtak le, kérdéseket tettek föl, de erre semmi válasz nem érkezett. Ez is a támadó szándék

49 mellett szólt. Nem volt más mód, védekezésül hirtelen manőverrel tértek ki a gyanús test elől. Ám ezt olyan váratlanul és olyan élesen hajtották végre, hogy a hajón ember, tárgyak, minden a padlóra került, így aztán már mondani sem kellett, hogy riadó, hogy egyáltalán veszély fenyegeti az űrhajót, az utasok ezt saját bőrükön, bevett koponyákon, felhorzsolts bőrön, kék foltokon látták, érezték.

Elszabadult a pokol. Az utasokat ért váratlan megrázkódtatás tudatukban a végső katasztrófát jelentette.

- Elpusztulunk!
- Miért titkolóznak?
- Hol van ilyenkor a parancsnok?

A válasz a korábbival egyenlő erősségű újabb, de ellentétes irányú sodródás volt. Mint amikor valakit egy jobbról kapott pofon után a bal oldalra mért másik támaszt meg. Hát igen! Az előbbi irányváltozást pontosan felvette a szivar, és látszólag rárepülni készült a hajóra. Ellenséges szándékához most már semmi kétség nem fért, a kapitány tehát újabb gyors manővert tartott szükségesnek, így kapták az utasok a bal oldali megtámasztó pofont. Nem is az utolsót. Az innen-onnan jövő lökések egymást követték a hajón, ahogy a kialakult irgalmatlan macska-egér üldözés, menekülés zajlott a világűrben. A fonákság ebben az volt, hogy nem a nagyobb macska üldözte az egeret, hanem fordítva: kicsi a nagyot. A szivar csak parányi hányada lehetett a hatalmas luxusúrhajónak.

Az utasok legtöbbször féláljultan hevert a padlón, hiszen senkinek nem volt ideje biztonsági övbe kötnie magát. Testüket kényére-kedvére dobálta a hajó. A helyzetet súlyosbította, hogy a szükségszerű manőverezés már nemcsak jobbra-balra történt, hanem le és föl is. A támadó kis szivar ugyanis gyorsabb, fürgébb volt a hatalmas utasszállítónál, így minden irányváltoztatást könnyedén követett. Amikor aztán már úgy látszott, megtelepedik a hajótesten, Roy Rockék lefelé buktak ki alóla. Innen pedig oldalazva próbáltak előnyt szerezni. Mondhatni, kevés sikerrel: néhány perces megugrásuk után úgy falta föl a hozzájuk képest játékszerényi szivar a keservesen nyert távolságot, hogy annak idejét mérni sem lehetett.

50

- Ha egyetlen elhárító fegyverünk lenne! – sóhajtott a parancsnok.

Nick feszengett, mondani akart valamit, aztán mégse... – • Valakinek eszébe jutott, hogy nyomjelző rakétáikkal kellene elijeszteni a támadót.

Nosza! Roy Rock kiadta a parancsot, lőjenek ki egy egész sorozatot. A legfényesebbeket.

Az utasok közül, ha valaki bírta idegekkel és testi erővel is a bámészkodást, mint például Barton, aki újra és újra talpra állt, káprázatos tűzijátékot láthatott.

Claudia _támolygott elő valahonnét, aztán újabb lökés nélkül is megtántorodott, de belekapaszkodott a legközelebb álló emberbe. Fölnézett rá, arcán mosoly suhant át, s megszorította a segítő kezét.

- Bonny! Nagyszerű gyerek vagy! Köszönöm... – rebegette halkan.

Barton nem hazudtolta meg önmagát, amikor visszaélt a katasztrófától kissé zavaros Claudia személy te vesztésével. Gyorsan rákérdezett:

- És Barton? Ő milyen?

– Más.

– Hát persze! Ő erős, kitartó, lelkes, bátor, a csoport erőssége. Segítőkész...

– Na, na! Magadról beszélsz, Bonny. Vagy amilyennek őt szeretnéd tudni.

Mert te... nagyon, nagyon rendes vagy.

Az űrhajó erős rántása elsodorta őket egymástól. Roy Rock kapitány most már igazán nem tudta, mit tegyen. A tűzijátékkal sikerült kissé távolabb szorítani az ellenséget, de az is lehet, hogy távolabbról csupán jobban élvezték a látványt, mert utána az átkozott szivar ismét rájuk akart repülni.

– Jaj, csak egy puska... – Roy Rocknak torkán akadt a folytatás. A fekete Nick szétnyitotta köpenyét, és félve előhúzott egy forgalomból régen kivont ócska géppisztolyt.

– A még háborút viselt nagyapám egykori fegyvere. Múzeumi darab, de ijesztő lövöldözésre talán jó.

Rock kapitány nem habozott, a szemtelen kis szivar jármű ismét csaknem rárepült a gépre. Gyors intézkedés. Nick fegyverét az egyik nyomjelző rakéta kilövőállásába helyezték, és

51 gyertünk, ami belefér! Kilóttek egy hosszú sorozatot. Szédületes eredmény! Az eddig annyira erőszakosan támadó kis szivar most a fecske gyorsaságával röppent el a hajótól, és egykettőre eltűnt a szemük elől. Hamarosan a radarernyőről is.

– Ezt elintéztük! – sóhajtott a kapitány, és fáradt mozdulattal törölte meg izzadt homlokát.

– A fegyvert hagyjuk még? – kérdezte az első tiszt.

– Nem! Elkobozni és a raktárba vele! – Mindjárt ezután Nickhez fordult: – Fegyelmi büntetést kapsz törvénytelen fégyverrejtegetésért, és... kitüntetésért a hajó megmentéséért. Végeztem!

Nick arcán sem indulat, sem öröm nem suhant át, egykedvűen ült vissza a vezérlőpulthoz.

A személyzet legfőbb gondja ezután az utasok eszméletre térítése, talpra állítása, lecsillapítása és egyéb ellátása volt. Több tucat nyugtató injekciót adtak be, marékszámra tablettát, tört végtagokat raktak sínbe, bevert koponyákat-kötöztek át, másokat borogattak vagy éppen csak szavakkal nyugtattak meg. Vacsorára a legfinomabb, ínycentöltésű tubusokat szolgálták föl, és előtte – ez nagy szó! – kis műanyag tartályokban tárolt szíverősítőt.

Bernadett ettől köhögőrohamot kapott, sokan kiköpték, Blanka időben Bartonnak adta. A lányokat így semmi nem dobta fel, letörtek, szomorúak maradtak, viselték gyászukat.

– Claudia megzavarodott – súgta Barton a lányoknak.

– Én azon csodálkoznék, ha maradt volna egyáltalán épeszű ember ezen a halálhajón. – Bernadett szólt így, és maga is zavaros tekintettel nézett.

– Én! Itt vagyok éri! – mondta Barton hetvenkedve, kicsit nyilván az ital hatására, s kifeszítette a mellét.

Nemcsak a két lány. a körülöttük lévő utasok is megvető pillantással mérték végig az önjelölt hőst.

– Bonny... ha élne, nem lenne ilyen – sírta el magát Bernadett.

Blanka csak szomorúan nézett maga elé. ő ismét nagyon sokat gondolt elvesztett kisöccsére.

A hajó pedig, immár lecsillapodva, belefúrta magát a sötét világűrbe, és előretört, a cél felé. HARMADIK FEJEZET

Barton fölkapta a fejét, ahogy tekintete a kis ablakra tévedt.

– Fények a sötét világűrben! – kiáltotta. A hangszóró mintha erre felelt volna:

– Kérjük kedves utasainkat, készülődjenek, hamarosan *leszállunk* a Mars-bázison.

Elérkezett hát a hosszú hónapok óta várt pillanat. A máskor többnyire csendes hajóbelsőben megbolydult az élet, felszabadult futkosások, kérdések, válaszok, izgalom, a készülésnek megannyi jele.

Még a flegmán nyugodt Claudia is hangot váltott:

– Mennyi idő múlva érünk Marsot, parancsnok?

– Hat perc, harminc másodperc, Mrs. Bindenton.

– Ez a beszéd. Akkorra lélekben is felkészülök. Köszönöm! A parancsnokot nem érdekelte gazdag utasa lelki élete, rohant a dolgára. Blanka elől is kitért.

– Tőlem kérdezd – állt elé Barton.

– Belőled elegendem van. öcsit akartam kérdezni.

– Hányszor mondtam már, hogy majd a Marson...

– Felelőtlen bolond vagy. Azt hiszed, ilyen üres ígéretéssel segítesz? Bonny legalább megpróbált tenni valamit. Szegény!

Ez volt az első eset, hogy Blanka elismerte Bonnyt, és eltűnése óta kiejtette a nevét. Bartont jócskán fel is húzta:

– Azzal akart megszerezni téged. És mi lett könnyelmxi tettének a vége? Nagy semmi! Csak az élete ment rá. És a számunk.

Blanka nem felelt. Gondolatai messze, a Földön jártak. Ott is a világmindenséghez képest parányi kis hazájában. Maga is elcsodálkozott, sokat gondolt apjára, akit otthon már valósággal “leírtak” a család létszámából, de öcsi eltűnésével ez egészen más nézőpontot kapott. Mint minden egyéb. Egészen

53 kicsi korában színésznő akart lenni. Amikor szépségét dicsérték, rájátszott erre: pózolt, affektált, azt hitte, ezek a színész jellemzői. Később mégis balettet tanult, de azt nem szerette igazán, onnan még jobban vágyott a

színészi pályára. Minden alkalmat megragadott amatőr fellépésekre, de sikertelenül. Többszöri kudarc után ajánlotta egyik nagybátyja az artistaképzőt. Elhúzta a száját, nem tetszett, nekifutott ismét egy pinceszínházi szereplésnek, de a rendező azt mondta, köszöni, nem kéri.

Blanka, akkor még Egerszegi Lujza felrántotta a vállát, és önróniának szánva a fiatal rendező arcába vágta:

– Majd elmegyek a cirkuszba bohócnak.

– Ne tedd! Ahhoz kell igazán a művészi képesség! Több! Tehetség. *Csak* lisztes arccal nem lehet megnevetetni az embereket.

Lujza hitt neki, és attól kezdve nem lenézően gondolt a cirkuszra. Fogat csikorgató akaraterővel kezdett egyensúlyozni egy konyhaszéken, majd a karfán folytatta, míg egyszer vakmerően végiglépkedett tizedik emeleti lakásuk körbefutó erkélyének vékony vaskorlátján. Anyjában meghűlt a vér, nem mert közbeszólni, de utána maga vitte el lányát az artistaképzőbe. Gyengécskére sikerült felvételi után a jó szándékú igazgató kevés meggyőződéssel annyit mondott:

– Meglátjuk!

Meglátták. Szívós gyakorlása eredményeként a készülő számok legjobbjában kapott helyet. Nagy Barna akkor is olyan volt már, mint most Bartonként. Nem biztos, hogy Barna közelsége jó iskola volt számára, de hatással volt rá jó és rossz értelemben egyaránt, így lett magabiztos, erős, aki a fiúhoz hasonlóan magához akarta ölelni a világot.

Hát most itt van, tessék, néhány perc múlva leszálnak a Marson. Ez már igazán a világ lenne. De megtörve és megfogyatkozva mit ölelnek belőle magukhoz? öcsire gondolt, majd Bonnyra, és menten sírva fakadt.

Mi lesz ezután? A hosszú úton hajlamosak voltak elfelejteni, hogy mekkora szélhámosság áldozatai.

– Mi lesz? – kérdezte akaratlanul Bartontól, pedig most nem szívesen osztotta meg vele a gondolatait.

64

– Semmi – kapta a hetyke választ. – Különben várj!... Claudia éppen nekem integet. Talán még körülötte lehet valamit keresgélni. Megyek is.

– Parancsolj! – lépett az asszony mellé.

– Dehogyan parancsolok. A szolgálaimnak és robotjaimnak se. Gyenge vagyok, segítségre van szükségem. Miért nézel ilyen furcsán?

– Te erős vagy, szép és gazdag.

– Ne beszélj mellé! Segítesz?

– Szívesen, de a poggyászt tudtommal automaták kirakják, raktározzák, majd leendő címünkre küldik.

– Nem a poggyász... Dehogy! Magam vagyok már terhes önmagámnak. Kicsit támaszkodnom kellene valakire. Ne érts félre, nem fizikailag.

– Szívesen segítenék, ha megmondod, mit.

– Nem értesz. Nekem a tudat kell... Légy a közelemben, ha nem, akkor is tudjam, hogy ügyelsz rám. Jó?

Barton bólintott, és azt gondolta, innen aligha várhatnak valamit.

– Miért hívtott? – kérdezte Blanka, ahogy visszament közéjük.

– Semmi... Még mindig nem tisztult le egészen az agya.

– Már a zsilipben vagyunk – mondta izgatottan az egyik utas.

– Csakugyan a Marson? – kérdezte Bernadett, mintha Csipkerózsika-álomból ébredne.

– Hurrá! – kiáltott Barton. – Vivát, Mars! Vivát, Nagyvilág! Megnyertünk magunknak!

De minek? Kérdezte önmagától Blanka és Bernadett, egymástól függetlenül. Nekik semmi nyereség, de nagy, nagy veszteség ez az úrutazás. Egyáltalán nem értették, hogyan örülhet Barton, amikor gyakorlatilag a számuknak is vége. Így a Nagyvilág önmagában nekik nagy semmi.

Aztán egyszerre megnyíltak a zsilipajtók, és a Mars-bázis hatalmas kupolája alá léptek.

Barton azéttárta mindkét karját, és ismét kiáltott:

– öleljük magunkhoz a világmindenséget!

– Ti aztán nem változtatok! A világon semmit... – szólt

53 mögülik egy már-már mutáló kamaszos hang, amire mindhárman fölkapták fejüket.

– **öcsi!**

– Hogy kerülsz ide?

– Várjatok! Előbb egy kis meglepetés... – És ahogy felbukkant, úgy tűnt el a szemük elől.

Néztek egymásra, szólni nem tudtak, Blanka könnyei eleredtek. Barton talált legelőbb a hangjára.

– Mit fog lódítani! Különben én megmondtam, hogy itt...

– Blöfföltél, csak véletlenül bejött – jegyezte meg izgatottan Blanka. Aztán méregette a szemét, és ijedten kérdezte: Jaj nekem! Most hol van?

– Ha Barton azt mondja, majd a Földön találkozol velem, ne higgy neki – szólt Bernadett, s kicsit csillogott a szeme.

– Berna, ne játszd az eszedet! Ez nem a te stílusod. Igazam lett, és kész! Baj?

– Dehogy! Örülünk. Ott jön, ni! Valami Mars-járón egy kislánnyal.

Öcsi, azaz Krisztián közben odaért, leugrott a kis járműről, és a vele egykorú vagy fiatalabb kislányra mutatott:

– ö Susie, a barátnóm. Mindjárt kijavít, hogy ő Susanna, de mondtam, nálunk nagyban megy a névváltoztatás. Ez is belefér. Hogy utaztatok? Na! Megkukulatok? Susie azért maradt a kocsiiban, mert nem tud járni. De beszélni! Azt igen!

– Olyant soha, mint te – csilingelt a kislány aranyos hangon, mosolygott hozzá, és így nagyon, nagyon szép volt az arcoskájáa.

Blanka hirtelen magához ölelte az öccsét, annyira szorította, hogy öcsi már kékült-zöldült, és kilógott a nyelve. Amikor a megijedt Barton kiszabadította, kiderült, hogy a tréfacsináló kis hamis alaposan rájátszotta a fuldoklást a testvéri ölelésre.

Ezután záporoztak felé a kérdések: •

– Hogyan kerültél ide?

– Hova szöktél az úrhajóról?

– Jól vagy?

– Beszélj, különben nem vagy az öcsém.

56

– Haszontalan, így megijeszteni...

– Állj! – kiáltott közbe Krisztián. – Előbb én kérdezek: Bonny? Ö hol van? Míg előjön, Susie megkeresi a mamáját. Nemcsak pórul járt artistákat vártunk ám. Igaz-e, kis Pocok?

– Abdala babdula, hipp-hopp, te! – mondta a kislány vidáman.

Mire Krisz válasza:

– Seha, kamu, teo, meo!

– Mi volt ez? – kérdezte döbbenetben Blanka az öccsétől.

– Halandzsa szöveg. De mi értjük, és ez a fontos. Mindjárt ezután egy sikoltó kiáltásra figyeltek.

– Susanna! Kicsi lányom!

Claudia vált ki a tömegeből, s könnyektől csillogó szemmel a béna kislányra borult. Amikor Susie levegőhöz és szóhoz jutott, Öcsire mutatott:

– Ö Krisztián, nekem Krisz, mert a barátom. Puszild meg, anyu, irtó aranyos. Az égből pottyant ide, s mint Nap a Földet, úgy ragyogta be itteni napjaimat.

– Jééé! Csak nem az eltűnt kis potyautas? Hogyan került ide?

– Nem tudom, de irtó jó, hogy itt van. Apu teljesen nekem adta.

Végszóra lépett be a körbe az említett apuka. Egyenruhában, délcegen, arcán derű, mellén a Mars-bázis parancsnoki jelvénye. Claudiát könnyed fejbiccentéssel üdvözölte, az artistákat már szavakkal:

– Ismerem a történetüket. A szűkszavú hivatalos jelentésből a tragédiájukat is. Őszinte részvétem!

– Hol van már Bonny? – türelmetlenkedett Krisztián. – Az egyetlen jó fej az egész társaságból. Miért hallgattok? Sértődés? Akkor is így igaz, a legjobb fej...

– Öcsi! – szólt szelíden Blanka. – Neked igazad van, a legjobb fej... volt.

– Műi? Micsoda? Most már elég ebből. Beszélj!

– Bonny látta a szkafandert. Kint... a hajó oldalán. Azt hitte, ott vagy... Hogy te vagy benne. Senki nem vállalkozott, ő kiment... Érted ment ki, hogy mentsen. És... nem

– •. ~ 57 tudott... nem jött vissza. Nick ment utána. Hiába. Nem volt... nem találta.

Krisztián a nővéréhez rohant, belekapaszkodott, aztán két ököllel kezdte püfölni, miközben keservét beleadva kiáltozta:

– Nem! Nem igaz! Hazudtok! Büntetni akartok, hogy érezzem... én is, amit ti... Kegyetlenség! Az igazat akarom... – sírt, könnyei kövér cseppekben peregtek az arcán.

– Sajnos, ez az igazság, Krisztián – szólt részvétlőtől elcsukló hangon a parancsnok. – Én Roy Rock kapitány jelentéséből tudom. Fájdalmas tragédia, de bele kell törödnünk.

– Azt nem lehet! Soha! Soha! Majd én... – így kiabálva, esztét veszítve elrohant. Halkuló kiáltásait nyelte a távolság.

Hosszú csendet hagyott maga után, mintha illetlenségeit volna szólni. Talán e percnyi önkéntelen hallgatás volt a Bonny iránti kegyelet legszebb megnyilvánulása. Végül Barton kérdése törte meg:

– Krisztián hogyan került a bázisra, parancsnok?

– Kideríthetetlen. Az ő hihetetlen elbeszéléséből pedig úgyszólván semmit nem lehet elfogadni. Csak azt a pusztát tény, hogy itt van. Próbálják kiszedni belőle az igazságot.

– Már itt is ismerik – súgta Barton a lányoknak. – Nem javult semmit.

Krisztiánt egész nap nem látták. Möszejő nyüzszített utána, aztán eltűnt ő is. Ez adta Bernadettnek a gondolatot, hogy Krisz talán elvonult a fájdalomával, ahogy a kutyák eltűnnek gazdájuk elől a szenvedésükkel, amikor... halni készülnek. Bernadett itt megtorpant a szörnyű gondolattól, nem is hagyta szó nélkül:

– Azonnal meg kell keresnünk Krisztiánt! – mondta határozottan.

– Én is szeretném – felelt Blanka. – De miért vagy egyszerre ennyire megindulva?

– Azonnal menjünk a parancsnokhoz!

– Azt mondta, pihenjünk, és holnap majd hívat – szólt Barton.

Valóban ezzel váltak el McGreen parancsnoktól, de Berna

58 dett nem engedett. Azt mondta, egyedül jelenti a parancsnoknak, hogy Krisztián eltűnt.

Nem ismertek rá a mindig higgadt, kedves, inkább akaratgyenge teremtésre, aki soha egy erélyes szót nem mondott ki. Blanka csak azért hajlott a szóra, és ment vele, mert mit gondolna a parancsnok, hogy nem ő, hanem más protestál az öccse érdekében. McGreen parancsnokot még az irodájában érték, Blanka adta elő kétségüket, hogy az első villanásnyi találkozás óta nem látták az öccsét, s aggódik érte. A válasz meglepte őket:

– Tőlem kért kilépési engedélyt a bázisról. Láttam, mennyire megviselte a barátjuk halála, gondoltam, egyedül akar maradni a bánatával, ami ilyen zsúfolt bázison nem lehetséges.

– És kiengedte a... világűrbe? – kérdezte ijedten Blanka.

– Csak a Marsra. És nem először. Gyakorlott Mars-járó. Hamarosan visszajön. Én arra kérem magukat, vigyázzanak rá, legyenek tapintatosak, mert amilyen kis hebrencsnek látszik, annyira érzékeny is. Különben sokszor valószínűs felnőtt.

A lányok visszamentek a szállásukra, és vártak. Várakozásuk bőven belenyúlt az éjszakába. A fárasztó utazás után aztán egyszer csak elaludtak. Előbb Blanka; Berna kicsit még tartotta magát, de hamarosan az ő feje is lecsuklott.

Reggel ezért meglehetősen kimerültén ébredtek, átmentek Barton fülkéjébe, ott a fiú éppen Krisztiánt faggatta:

– Mióta vagy itt?

– Megállj! – kiáltott Blanka. – Mikor jött haza az éjszaka?

Barton mondta, hogy nagyon későn.

– Hol voltál?

– Minek kérdezed, amit úgyis tudsz? – így Krisztián. – Különben nem vagyok gyámság alatt. Szálljatok le rólam!

Nyoma sem volt rajta a tegnapi felindulásnak. Bernadett örömmel nyugtázta, hogy jól tett neki az egyedüllét. Kisírhatta magát, és az jó orvosság. Magáról tudta. Később aztán mégis csodálkozott, szomorú is volt miatta, hogy semmi nem maradt Krisztiánban a íjadalomból. Vagy nagyon ügyesen

59 palástolja? Az is lehet, hogy itt a Marson hamarabb gyógyulnak az ilyen lelki sebek? Jó lenne.

– Ha megengeditek, lányok, én visszatérek az eredeti kérdésemre. Krisztián, mióta vagy itt a bázison?

– Három hónapja.

– Ne lódíts!

– Jó, pontosítom földi napra. Kilencven itteni nap... plusz kilencvenszer harminchét, háromezer-háromszázharminc perc osztva hatvannal, ötvenöt és

fél óra, ebben huszonnégy egyenlő kettő, marad hét és fél. Tehát kilencvenkét nap, hét óra harminc perc óta vagyok itt. Így jó?

– MosT: mi ez a halandzsa? Ne jatszod meg az eszed, kérlek... Én nem vagyok Susie!

– Még jó, hogy nem te vagy Susie. Meg is örülnék. Különben semmi halandzsa. Itt egy Mars-forgás harminchét perccel hosszabb, mint a Föld forgása. Ezt otthon már minden kisiskolás tudja. Sőt az óvodások is ezt énekelgetik, ha nem éppen artistaképzőbe akarnak majd járni. Ezekből a harminchét percekből jön össze a két nap, hét és léi óra.

– És te ezt ilyen pontosan tudod? – kérdezte gúnyosan Barton.

– Én ezt már a Földön is tudtam. Pedig nem készültem a Marsra, mint ti,

– Aha! És most meg akarod etetni velünk ezt a kilencven napot.

Elmondanád végre, hogyan kerültél ide?

– Ugyanúgy, mint ti, csak nem olyan csotrogányon.

– Alig több három hónapnál, hogy eltűntél.

– Három hónap és tizenkét nap... Naptárt vezetek, mint a Földön a börtönben kuksoló rabok. Egy nap, egy vésés. Mit néztek így?... ^

– Hogy milyen arcátlanul hazudsz, Krisztián – szólt Barton. – így nem megyünk sokra.

Krisz megvonta a vállát.

– Ne kérdezzetek, és akkor nincs semmilyen válasz.

– De igenis kérdezőnk! Hogyan kerültél ki a szkafanderből?

Krisztián komorra vált arccal:

– Nem is voltam abban az átkozott szkafanderben. Be

60 ugratás akart lenni. Fölhasítottam, mielőtt kilógattam, hogy azt higgyétek, kimentem a világűrbe. Én... állat!

– De... hiszen kimentél.

– Akkor még nem. Nem is akartam. De éjszakai földerítő utamon meglátott egy aranyvállpántos fazon, előle ugrottam be a legközelebbi mentőkabinba. Möszejó is. Onnan később annyira ki akartunk jönni, hogy levált. Azt hiszem, Möszejó indíthatta el, ő ugrált fel a fényes gombokhoz. Egyszóval magányos utasok lettünk a világűrben.

– Nem sírtál? – kérdezte Blanka.

“Majd hülye leszek megmondani” – gondolta magában öcsi, miközben hangosan ezt mondta:

– Sírásra nektek lett volna okotok. Három hónappal többet döcögtek abban az unalmas tragacsban. Nem?

A megmaradt három B-s összenézett, de erre nem volt válaszuk. Azután ismét Blanka kérdezett:

– öcsi! Mégis tudni szeretnénk, hogyan menekültél meg?

– Hát!__- nyújtotta el hosszan az első szót, és végignézett a kíváncsi arcokon. – Az nem olyan egyszerű.

Barton tűrhetetlennek találta az időhúzást. Nyilván fokozni akarja a hatást, az érdeklődést. Rákiáltott:

– Mondd ki azonnal, mielőtt kitalálnál valami mesét!

– Mert azt úgysem hinnétek el. Mi? – kérdezte. – Hát jó! Megmondom, amilyen röviden lehet. Polipok mentettek meg.

– Műi?! Mondd még egyszer!

– Po-li-pok.

– Figyelj, Krisztián! Korodhoz képest gyatra a biológiai ismereted. A Mars forgása helyett tanultad volna meg, hogy a polip vízben élő állat. És akkor a mesédhez nem választasz ilyen badarságot.

– Az én polipjaim, akik kifogták a kabint, nem állatok.

– Kifogták?

– Ki. Hórukk! Magukhoz szippantották, engem kiemeltek. Az ócska ládát, ahogy ők mondták, visszalökték a sötét világűrbe. Egy ideig még gúnyolódtak a kezdetleges tákolmányon, aztán már csak velem és Möszejő vei törődtek. Nagyon tetszett nekik a kis szőrmók. Én is...

– A polipoknak, ugye?

61

– Bizony. De csak én-nevezem őket így, mert hasonlítanak a tengerben élő polipokhoz, akiről természettan órán tanultam. Mit mondjak? Annyi a végtagjuk, amennyire éppen szükségük van. Behúzzák, kiengedik, valóságos teleszkóp minden karjuk vagy lábuk. Nincs megkötve, melyik kéz, melyik láb. Ahogy éppen kell... És az ujjaik! Tele érzékeny tapadó korongokkal. Két szív. két agy. Ha egyik felmondja a szolgálatot, működik a másik. Vagy pihen az egyik, dolgozik a másik. Semmi idejük nem vész kárba. Nos? Mesének is beillik, mi?

Krisztián, elhallgatott, várta a hatást, esetleg választ. A Bsek azonban megdöbbenés helyett legföljebb azon csodálkoztak, hogyan hiheti őket a kis srác olyan bárgyúnak, hogy mindezt elhiggyék. Barton dühében szólni sem tudott. Blanka szégyellte magát az öccse miatt. Bernadett, a kis üdvöske szólt végül. Megsimogatta a fiú fejét, a szemébe nézett, és kedvesen mondta:

– Krisztián! Annyit aggódtunk érted. Bonny, mint tudod, az életét áldozta. Blanka rengeteget sírt miattad. Mi is...

– Jól van, Berna, elhiszem, de miért mondod most ezt nekem?

– Miért? Nem érdemeljük meg, amit most velünk teszel. A pillanatnyi helyzetben, a gyászra gondolok, különösen egyetlen. Otthon minden alkalmat megragadtál a kisebb-nagyobb beugratásokra. A végén már nem hittük, pedig azok még életségűk voltak. De ez? Polipoknak nevezni...

T Rendben! – vágott közbe Krisztián. – Nem nevezem őket polipoknak, ha ezt sértőnek tartjátok rájuk nézve. Szerintem egyáltalán nem az, de legyen! Hívhatjuk' őket megmentőknek. Vagy amit akartok. Ők azt mondták, nem neheztelnek a polipért, pedig elmondtam, hogy nálunk ezek tengerben élő, puha testű, alsóbbrendű állatok. Biztattak, nyugodtan hívjam őket polipnak. Tehát engedélyem van a legilletékesebbektől.

– Azt mondd, biztattak? Milyen nyelven?! – kérdezte élesen Barton.

. – . Vártam a kérdést. Most jön az a fejezet, amiben a Nagy Barton csak a félnék hisz. El. sem tudja képzelni, hogy szavak nélkül értheti egymást két lény.

– Az értelmes ember és a primitív polip? Nahát, ez igazán!...

– Hohó! Az én polipjaimhoz képest te, én meg az egész emberiség primitívek vagyunk. Igazolja az a tény is, hogy mennyivel előbb értem ide. Miért nem akarjátok ezt tudomásul venni?

Éppen a gyors ideérkezésére voltak kíváncsiak, de nem kaptak elhíhető választ. Próbálták meggyőzni, hogy ezúttal ^{na}gyjön fel a szokásos ugratással, törődjék bele, hogy ez nem sikerült, túllőtt a célon, és mondja el, mi is történt vele valóságban. A fiú azonban nem tágított, kitarzott a maga poliptörténete mellett.

– Na és... hol láthatók, hol vannak azok a híres polipok?

– Ezt, látod, Barton, nem mondhatom meg. Még Susienak se...

– Gondoltam – szólta Barton, és további győzködésre készült.

Ám Krisztián hirtelen felugrott.

– Sajnálom, Susie hív, mennem kell.

– Ne lódíts megint! Semmilyen hívást nem hallottunk.

– Ti nem, de én igen, itt a fejemben – mutatta a fiú. – Ahogy a polipokkal is társalogtam. Pillanat! Szólok Susienak, hogy várjon, mert nekem is van egy kérdésem hozzátok. – Mereven megállt, a száját sem nyitotta ki, hanem komolyan összpontosított.

Barton ezalatt a fejéhez mutatott, ahogy az imént Krisztián, de nála ez azt jelentette, hogy “nem komplett a szerencsétlen”.

– Kész! – szólta Krisz komolyra vált arccal, s már kérdezett is: – Elmondanátok, mi előzte meg Bonny kimenetelét a világűrbe?

– Megegyeztek Bartonnal, hogy aki győz, az megy ki. Mert előbb mindegyikük akart...

– Blanka, te nem voltál ott. Miért nem Barton mondja el?

– Akkor is így volt, ha én mondom! – így Barton.

– És miért nem mondd az igazat? Hogy Bonny azt kérdezte, melyikőtök megy ki? Te megkérdezted, mit képzelsz... És amikor fejedre olvasta a nyakörvkomédiát, amit kockázat

63 nélkül tettél, de ha igazán akarsz tenni Blankáért valamit, akkor itt az alkalom... Na? Mi történt? Azt felelted, ha nem hagyja abba, hülyére vered? Javíts ki, ha nem így volt. Nincs válasz? Folytatom: Bonny neki vetközött, hogy védekezzen a hülyére verés ellen, és győzött.

– Akkor már ott voltunk – szólt hirtelen Bernadett. – Bonny mondta, hogy abban egyeztek meg, aki győz, az megy ki.

– És Barton miért nem tiltakozott, hogy nem igaz, semmi egyezés nem volt? Mert Bonny olyan volt, mentette őt. Ha élne, most sem mondaná el az igazat. Hogy Barton vonakodott. Vállalná, mint akkor...

Krisztián végig Barton halálsápadt arcán tartotta a tekintetét. Valósággal hipnotizálta. Barton meg se nyikkant. Blanka kérdezett:

– És te. öcsi, te honnan tudod, hogyan történt?

– Beszéltem Bonny szellemével. Ott már nem kötik őt holmi magára erőltetett földi erkölcsi szabályok. Az az értelmetlen együttérzés sem. aminek áldozata lett, s előtte még arra is ügyelt, hogy az ellenfél gyengeségét eltussolja. Gyújtsatok gyertyát az emlékére¹

Egyperces néma csend. Megint magától jött, mert a többieket megbénította, amit hallottak. Különösen Bartont, aki tudta, hogy minden szó igaz.

Most Krisztián mozdult előbb. Kijelentette, mennie kell, Susie már nagyon hívja. Kifordult az ajtón, maga mögött hagyva az előbbi "szellembeszélgetéssel" okozott megdöbbenést, olyan hatást, amelyhez hasonlót a poliptörténettel sem ért el, holott az volt az igaz, és nem emez.

McGreen parancsnok a hivatalában fogadta a három magyar artistát.

– Tudom, nem önszántukból jöttek a Marsra, ezért csak annyit mondhatok, viseljék el, és talán csatlakozzanak a turistákhoz, akik valóságos vagyont áldoznak ezért az élményért.

– Szereplés?... – Blanka kockáztatta meg félénken, elharapva a kérdést. A többiek is értetlenül néztek rá. – Gyako

64 roltunk az űrhajón – folytatta. – Csonka a szám, de ha átalakítanánk...

– Sok lehetőséget nem ígérhetek – mondta a parancsnok. – A bázison tudományos kutatás folyik, kint bányászat. Turistákat fogadunk és kalauzolunk a kinti világban. Leszűkítve ennyi a feladat. Háromszázötven fő a teljes létszámunk. És a turisták, de őket itt aligha a földi cirkusz érdekli. Ez a helyzet, barátaim – mondta, és reménytelenül széttárta a karját.

– Nem megy! – szólt Barton keményen. Majd lenézően hozzátette: – Háromszázötven ember a nézőtéren...

– Nincs nézőtér. És nincs egyszerre háromszázötven ember, fele mindig szolgálatban van. A tudósokat, kutatókat pedig nem érdekli a cirkusz. Inkább majd a gyerekeket...

A B-sek csalódottan egymásra néztek. Aztán legelőbb Barton kapta föl a fejét.

– Igaz is, Krisztián! Egyszer már kérdeztem, valójában hogyan került ide?

– Nem mesélte?

– Az a baj, hogy csak *mesélte*. Az igazat szeretnénk tudni. A kapitány mosolygott.

– Átlátszó, jó méteres átmérőjű golyóban gurult a főbejárati zsilip elé, annak az ajtaját természetesen azonnal nyitották az örök, de mire érte mentek, a zsilipben a golyó már sehol, csak a gyerek és egy kutya... Ne nézzenek rám ilyen hitetlenül¹

– Azt óhajtja, parancsnok, hogy ezt higgyük el? – kérdezte Barton. – Ilyen sületlenséget még az az örökké füllentő gyerek se mondott!

A szemtelen hangra és gyanúsításra a béketűrő parancsnok már mosoly nélkül felelt:

– Nem válaszolhatok mást. Krisztián érkezését nem tudtuk megfejteni. Polipokhoz hasonló, csodálatos lényekről szóló meséjét sokáig csak a kislányom hitte el. Mi egyszerűen kénytelenek vagyunk elfogadni, hogy Földön kívüli erők közreműködésével került ide. S ha ezt ő ennyire kiszínezi, mit tehetünk ellene? Javaslok azonban valamit: kérdezzük meg őt együtt! Talán a nővére és barátai jelenlétében és a

65 közben bekövetkezett tragikus haláleset hatására őszinte lesz.

Hívták hát Krisztiánt, ő jött, McGreen parancsnok felszólítására azonban hosszan hallgatott.

– Értetted, mit akarunk? – kérdezte a parancsnok.

– Hogyne? Nagyon egyszerű és jogos kívánság. Csak azon gondolkodom, hogyan mondjam, milyen öltözékben hinnék el?

– Nem semmivé váló golyóban, az biztos! – mordult fel Barton.

Krisztián szeme felcsillant, de még nem szólt.

– Na! Mi van? – biztatta a nővére.

– Azon gondolkodom, mit hazudjak, hogy hihető legyen a hihetetlen. De szegény Bonny tragédiája most méltatlanná teszi még a jó szándékú hazugságot is. Így el vele! Őszinte leszek, de nem szavakkal.

– Hanem?

– Nos, mindenkit az izgat, hogyan érkeztem a Marsra. Kérem, én e témakörben bemutatót tartok, mondjuk – órájára nézett –, ma este a kinti sötétedés után egy órával, tehát húsz órákor.

– Hol?

– Természetesen a főbejárati zsilipnél. Most pedig kérek egy kilépőt a Marsra, Mr. McGreen.

– Az... minek?

– Kellék. Gondolom, ki kell mennem, hogy aztán kintről érkezem.

A parancsnok nem vitatkozott, adott kilépőt.

– Tehát húsz órákor. Kérem, szíveskedjenek előtte a kifelé irányuló reflektorokat felgyújtani, hogy a bemutató előadás ne a zsilipben kezdődjék", hanem a kémlelőnyílásokon látható legyen a kinti helyszín is. Köszönöm! – szólt öcsi élénken, majd elsőnek ugrott ki az ajtón, s tűnt tel.

A megfogyatkozott világjáró kis csoport vegyes érzelmekkel távozott. Kint szándékosan nem beszéltek az esti bemutatóról. Kétségeik támadtak. Barton meg egyenesen Krisztián újabb oltárt nagy beugratásával számolt. Lesütött szemmel mentek át a fényes csarnokon.

– Figyelitek? Észre sem vesznek bennünket – jegyezte meg Barton.

– Még nem látták a produkciónkat. Tényleg próbálnunk kellene – mondta Blanka, aki az öccse előkerülésével, mondhatni, feltámadásával, íme, legelőbb talált önmagára.

Próbálni? De hol? A szállásuk, két szűk kis kabin, nem lenne megfelelő még a talajszinten folytatott zsonglörgyakorlatokhoz sem. Golyóik, felszerelésük különben is a bázis raktárában voltak. Azt sem tudták, kihez forduljanak. McGreen parancsnokhoz aligha lenne szerencsés, azután, hogy olyan kurtán-furcsán nyilatkozott szereplésük lehetőségéről. Majdhogynem fölöslegességéről. Bár Blanka azt mondta róla: nagyon kedves és nagyon csinos ember, ő szívesen megkérdezné, de a többiek leszavazták. Ekkor robbant be közéjük Krisztián.

– Mi van, világhírűek? Én nem vagyok az, mégis az első kihallgatásom hat órán keresztül tartott.

– Ja, kérem, te golyóban érkeztél a bázisra, mi a golyóinkat csupán kívülről akarjuk meglovagolni. Micsoda különbség! – tréfálkozott Bernadett.

– A hiszékeny parancsnokot jobban érdekli a mese, mint a valóság. Ilyen emberre bízni a bázist! – mormogta Barton.

– Állítsd le magad! – szólt rá keményen Krisztián. – McGreen parancsnokot nem engedem bántani. A legnagyobb ember, akivel valaha tallkoztam.

– Na tessék! Az Egerszegi családnak van halványa, Blankának kedves, csinos, az öccsének a legnagyobb ember. Hm, a polipoknál is nagyobb ez a McGreen?

– Az más. Ők nem emberek.

– Végre! Tehát csupán állatok?

– Nem. Tökéletesebb lények az embernél. Már mondtam.

– Mint valamennyi mesefigura, mi?

– A hasonlat sántít. A mesékben vannak ördögök is, gonosz hétfejű sárkányok vagy éppen boszorkányok is. A polipok viszont emberségben

többek, képességben tökéletesebbek az embernél. Ezt jó lesz tudomásul venni, Barna.

A Krisztián-Barton vitát Bernadett szakította félbe:

,67

– Kríz! Kihez forduljunk olyan kérdéssel, hogy hol gyakoroljunk?

– Gyakorolni? Bonny nélkül?

– Muszáj valamit csinálnunk. Átalakítjuk a számot.

– A gyászév letelte előtt?! – szaladt ki Krisztián száján a megbotránkozott kérdés. Aztán hamar hozzátette: – Várjatok ezzel még egy kicsit. Nektek se jó...

• – Mi döntjük el – mondta Barton, akinek eddig nem sok kedve volt Blanka ötletéhez, de most, hogy a felfuvalkodott gyerek is ellenezte, ő a terv mellé állt.

– Hát jó! – mondta nem nagy lelkesedéssel Krisztián. – Holnapra kerítek próbaplaccot.

– Ha egyáltalán találkozunk, és nem hiába várunk ma este.

– Ez igaz! Amit vállaltam, nem kockázat nélküli.

– Miért? Mi bajod lehet? – aggódott hirtelen Blanka.

– Kint a Marson? Minden.

– JElőre megmondom – fedezte magát Barton –, bármilyen beugratáson jár az eszed, én nem vagyok vevő. Tehát nem hiszek!

– Én meg előre megmondom, hogy csak azért is pofára ejtelek. Még nem tudom, hogyan, de ha az ingem rámegegy, akkor is...

– Én meg nem engedlek ki a Marsra! – kiáltott Blanka, és ment feléje.

– Imádkozzatok értem! Azért is, hogy este találkozunk! – mondta Krisztián, és gyík módjára kisiklott nővére kezéből. Kilépett az ajtón, eltűnt.

Aznap nem is látták. Möszejt sem, pedig azt remélték, a kutya majd nyomra vezeti őket:

Jóval húsz óra előtt megtelt a főbejárat-előtti tér. Legelől a három magyar artista, mögöttük Susie, Claudia, McGreen parancsnok és a témában érdekelt tudósok, kutatók.

– Egy gyerek szavára itt... – vetette fel az egyik tudós.

– Az a gyerek megjárta a világúrt, oly módon, ahogy földi ember még nem.

– Igaz. És a tekintetében van valami mágikus érő.

68 Ez persze nem volt igaz. Krisztián egyszerű pesti srác volt, aki gyerekefjével gyakorta családfői gondokkal találta magát szembe, s általában több felnőttel, mint korabeli gyerekekkel, így jött, szökött el hazulról, s ez a kaland, tovább edzette, a körülötte kitérő világ mindig hozzátett valamit a képességeihez.

Bátrabb lett, mind felvilágosultabb, szemtelenebb is persze, ahogy Barton-félekkel találta magát szembe. Rátermettsége, látóköre a polipok hatására ugrásszerűen megnőtt, sok mindenben felnőttesebb lett a felnőtteknél, s ezt az érintettek általában nem viselheték el.

Barton nem akart jönni, azt mondta, egyedül azzal tudja bizonyítani, hogy ő nem ugrott be, ha távol marad. Blanka ebbe nem ment bele.

– Ha nem jössz, azzal a gyávaságotat bizonyítod, és öcsi ezt kihasználja ellened. Ha meg igazad van, ott leplezsd le a helyszínen.

– Jó, ezt teszem, de most nem ússza meg, annyi szent! Nyakon csípem az elkanászodott öcsédet. Egy életre elmegy a kedve...

McGreen is vegyes érzelmekkel téblábolt ott. Szerette Krisztiánt, szélsőséges viselkedésével és meséivel együtt, a lánya iránti szeretetét különösen hálás volt, de soha nem értette teljesen. Most arra gondolt, ha egy lépéssel előbbre jutna titka megismerésében, akkor megérte. Bízott a szakembereiben is, hiszen Krisztián megérkezése óta állandó témájuk, s sem az orvos, sem a pszichológus nem jutott vele dűlőre. A fizikusoknak is megoldatlan problémát okozott különleges megjelenése. Nyilvánvaló hát, hogy most kinyitják a szemüket. Különösen, ha olyan lesz ez a mai eset, mint a képernyőn visszajátszott gól.

A reflektorok már égtek, közeledett az óra.

Susie hajtotta oda kocsiját az apjához, s egy cédulát nyomott a kezébe.

– Rendezői utasítás – mondta röviden.

– Rendező? Nem színházban vagy cirkuszban vagyunk.

– De alighanem – kuncogott a kislány. A levélben ez állt:

69 *Akiket a részletek behatóan érdekelnek, tartózkodjanak a zsilipen belül.*

Az aláírás valóban az, hogy *Rendező*. McGreen megcsóválta a fejét. A zsilipen belül... Ahhoz szkfander kell, miután beengedéskor nyitják a külső ajtót.

Szólt hát szűkebb környezetének. Szám szerint hat tudós és kutató volt jelen. Rajtuk kívül Claudiának, a három magyar artistának és Susie-nak vételezett szkfandert.

– Bolondot esinál belőlünk egy taknyos gyerek, s mi úgy táncolunk, ahogy ő fütyül. No de majd én megmutatom!... – dohogott Barton.

– Kire gondolsz? – kérdezte kedvesen Susie.

– Az ütődött barátodra.

– De hát ő a rendező. Nekünk azt kell csinálnunk, amit ő mond. Cirkuszos vagy, és nem tudod?

A párbeszédnek halk kiáltás vetett véget:

– Jön!

– Teremtőm! Golyóban gurul!

Egyszerre halálos csend lett. Mindenki egy-egy kémlelőnyíláson nézett, önkéntelenül visszafojtották a lélegzetüket. Csak Susie kuncogott fel:
^x

– Aranyos golyó. Kár, hogy elpukkad! ő hallgatta végig legtöbbször Krisz érkezésének meséjét, ezért tudta.

– Nyitni! – szólt a parancsnok a mikrofonba.

A zsilip ajtaja kitért. A szivárvány sejtelmes színeiben játszó, áttetsző golyó begurult, s megállt az ámuló közönség előtt.

A fizikus hamar föltalálta magát, ő megérintette a golyót, érezte is selymes tapintását, mielőtt elpukkadtt és semmivé vált volna. Ez abban a pillanatban történt, amikor a külső zsilipajtó hermetikusan bezárult. A golyóban, nem kétséges, levegő lehetett, hiszen szkafander nélkül állt ott a megsemmisült golyó helyén a...

– Nem... nem Krisztián! – kiáltott döbbenet a parancsnok.

Éles sikoly, Blanka és Bernadett összeseit. Pillanatra

70 Barton hatalmas alakja is megingott. Claudia maradt talpon, ő kiáltotta örömmel:

– Bonny!

És átölelte a mosolygó fiút.

– Semmi zene vagy üdvözlés? – kérdezte Bonny változatlan mosollyal az arcán, majd a két félájult lány fölé hajolt, s merev; szögletes mozdulattal fölemelte őket.

A mozdulat és a nem változó mosoly. Barton ezt szúrta **ki** azonnal. Első gondolata, hogy sikerült a széltoló Krisztiánnak rajta kívül mindenkit beugratni ezzel a mesteri, élethű Bonny-maszkkal. Ám hol vett ilyen szerelést? Mégiscsak léteznek a polipok, és tőlük? Fontos, hogy ő nem ugrott be. Véget is vet a komédiának.

– Vigyázat, szélhámos! Kitűnő a maszkod, Krisztián, de én nem dőltem be. A meghalt Bonny képében játszod el legújabb szélhámosságodat?

Mindenki kapkodta a fejét. Ha így van, gyalázatos játék ez, és Krisztián örökre szégyellheti magát.

A 'bábu pedig tökéletes maszkjában csak állt, arcán az örökké egyforma mosoly. Ez a változatlan, áruló mosoly állította Barton mellé a jelenlévőket is. Blanka sírva támadott az öccsére:

– Ilyent... ilyent nem szabad lett volna, öcsi... Claudia szégyellte, hogy ő ugrott be elsőnek.

McGreen düttől vöröslő képpel állt, a felháborodástól szólni sem tudott.

A tudósok értetlenül néztek egymásra, őket nem a személy érdekelte, hanem az érkezés és a burok, amelyet egyikük meg is tapintott.

– A szkafander!... – kiáltotta hirtelen a parancsnok. – Hol van a kivitt szkafander – kérdezte a bábukülsőjű jövevénytől, aki arcára fagyott mosolyával csak állt, nem értette, ami körülötte zajlik.

– Szkafander? – kérdezte értetlenül.

– Parancsnok! Majd én leleplezem – lépett elő Barton, leráncigálta magáról a szkafandert, megállt a bábu előtt, és rákiáltott: – Ha Bonny vagy, véd magad! Ha nem, egyetlen ütésem elég...

71 Ezzel nekiesett a másiknak.

Már az első ütés levegőt talált. Ugyanis az eddig egyfolytában mosolygó, merevnek vélt bábu megelevenedett, kitért az ütés elől, és nyomban ő támadott. Pillanatok alatt heves verekedés alakult ki, szabályos, kimért, gyönyörű mozdulatokkal. Blanka és Bernadett azonnal ráismertek a kaskadőrre. A többiek először látták, nem tudhatták, hogy ez pontosan kidolgozott cirkuszi szám.

A verekedők lassan kisodródtak a zsilipből. A parancsnok és kísérete is utánuk ment, ők is levették szkafanderüket, mert nem volt már rá szükség. A zsilip így kiürült, belső ajtaja is záródott. Ám nemsokára újabb dolga akadt a nyitóautomatának, miután valaki kintről, a Marsról bebocsátást kért.

A verekedés még tartott, éppen a legszebb mozdulatoknál érte őket a zsilipből szkafanderben kilépő Krisztián, aki áhítattal állt be a nézők közé.

Aztán jött a slussz, csak éppen dob nem pergett, mint a cirkuszbán, de az atlétatermetű Bartont a cingár bábu végleg padlóra küldte. Aztán fölsegítette, együtt meghajoltak.

Azok is tapsoltak, akik nem tudhatták, hogy ez cirkuszi produkció volt. Az ismerősök viszont szívből örültek, nekik ez bizonyágtétel volt, és Krisztián fölmentése az illetlen vád alól.

Barton kurtán annyit mondott Bonnynak:

– Ne haragudj!

A parancsnok és a lányok felé pedig:

– Ez egyszer önmagámnak ugrottam be a széltoló Krisztián helyett. Hello, Krisz! – intett neki, ahogy meglátta.

Krisztián pedig a parancsnok elé lépett, és így szólt:

– Hallottam, kereste a szkafandert, Mr. McGreen, máris leadom.

– Honnan tudod, hogy kerestem? Itt se voltál.

– Ahhoz nem kellett itt lennem. Itt hallottam – és a fejére mutatott.

– Ah! – legyintett McGreen. – Soha nem javulsz meg. Bonny már nem állt olyan mosolygó bábuként, azért kedvesen kérdezte, ahogy körülnézett:

– Mi volt ez az ingyencirkusz?

– Több ennek a bevétele, mint gondolod – lépett mellé Krisztián. – Aztán majd beszéld el Mr. McGreen parancsnoknak – rámutatott –, a tudós uraknak – feléjük is intett –, és légióként a lányoknak, hogy kik mentettek meg. Nos?

– Hát a polipok! Hirtelen csend lett.

Volt, aki arra gondolt, még egy képzeltető örülltel több.

A Bonny körül tömörülő ismerősök közé most Susie furakodott be a kocsijával, fölnyúlt, megrángatta a fiú dzsekijét, és így szólt:

– Bonny! Én Susie vagyok, Krisz barátja, de a tiétek is, és senkinek nem jut eszébe, hogy bemutasson.

– Tudok rólad, Susie. Sok szépet beszélt rólad Krisztián. Látatlanban megszerettek. Adhatok puszit?

– Elvárom – és tartotta szép kis hamvas arcocskáját.

Ezután a Krisztián szkafanderéből előkerülő Mőszjő a körülállók lába közt tolakodott Bonnyhoz. Körülcsaholta, és kierőszakolt magának egy barátságos simogatást.

McGreen parancsnok eddig nem jutott szóhoz, most kihasználta a csendet:

– Engedje meg a kérdést, fiatal barátom, most frissiben, amire a hiteles válasz a jelen lévő tudós uraknak is fontos lenne. Tehát... Hogyan menekült meg? Ugyanis... ne haragudjék, de ez emberi ésszel felfoghatatlan.

– Értem – mondta Bonny, és elgondolkodott. – Sokat nem mondhatok. Éreztem, hogy az űrhajóról lesodort egy nagyobb meteorit. Egyszerűen eltépte a kötelet, a mágneses csizma sem állt neki ellent.

– Maga nem sérült meg?

– Dehogynem, összevissza szabdalt. Az arcomat is...

– Ugyan! Semmi nem látszik.

– Sebeim begyógyultak, hála a polipoknak. De folytatom: tehát leváltam az űrhajóról, még láttam, hogy elhúz mellettem. Érthető, az én energia nélküli, tehetetlen erőm vitt, s ez jóval lassúbb volt. Nem sokáig tudtam magamról, eszméletemet veszíthettem, majd ki tudja, mennyivel később, egy kabinban tértem észhez. Csúf állatok vettek körül. Azt hit

73 tern... Mindenesetre borzasztóbb volt, mint tehetetlenül sodródni a sötét világűrben. Na, kezelésbe vettek, s én egyre kevésbé undorodtam tőlük. Nem tudhatom, belepizkáltak-e az agyamba, de kezdtem érteni, milyen gondolatokat közölnek egymással. Később velem is.

– Milyen nyelven?

– Nem kellett nyelv. A hangjukat sem hallottam. A fejemben éreztem, amit gondoltak. Aztán nekem is csak erősen gondolnom kellett, és ők értettek. Nos, az első kérdésem az volt, hol vagyok, mi van velem, és hogyan kerültem ide.

– Erre mit mondtak? Próbáljon visszaemlékezni.

– Nagyon jól emlékszem. Azt felelték: amikor megláttak, energianyalábot bocsátottak ki, s azzal vontak magukhoz.

– Hova?

– Az űrhajójukra. Jóval kisebb volt, mint a miénk, de sokkal, sokkal gyorsabb.

– Ezt honnan tudja?

– Abból, hogy egykettőre utolértük a mi hajónkat, amelyikről jóval előbb lesodrótam. Illetve csak megközelítettük, a műszerek jelezték... Ekkor valami űrcsónakba szálltunk, két polip meg én, leváltunk az anyatestről, s neki a világűrnek, a mi űrhajónk után.

– Milyen céllal?

Bonny értetlenül nézett a parancsnokra.

– Hogy visszavigyenek.

– Ej ha! Hogy festett az a csónak? Nem emlékszik?

– Nagyon jól. Mint egy szivar. Még a színe is olyan dohánybarná. Elöl tompán hegyes, mint amikor már levágták a szivarvéget.

– Zárt volt?

– Teljesen zárt, de én kaptam külön egy maszkot, azt mondták, abban olyan van, ami nekem kell. Oxigén, gondolom... Ami ebben a golyóban is volt, amivel itt leengedtek.

– Mi történt ezután? Utolérték a hajót?

– Ezt komolyan kérdezi, parancsnok? Vagy lehetséges, hogy Roy Rock kapitány nem beszélt arról az örültségről, amit elkövetett?

74

– Miért lelt volna örültség? Védekezett egy ellenségesnek vélt akcióval szemben.

Bonny két kézzel megfogta saját fejét, majd szörnyülködve mondta:

– Teremtóm! Védekezett a hozzá képest parányi szivarral szemben? Ha támadni akart volna is, annyi, mintha a pici bolha megcsíp egy elefántot.

– Földön kívüli parányi bolhák csípése halálos lehet. A kapitány nem tudhatta, hogy ártalmatlan. Nem jelezték. Azt sem, hogy maga velük van.

– Elfelejtí, parancsnok, hogy még nem volt lehetőségük információcserére szerződést kötniük a Földdel, rögzítve az ehhez használható egyezményes jeleket. Ennek hiányában számos jelét adták, hogy békés szándékkal közelednek.

– Például?...

– Kicsiségük ellenére megközelítették az óriást, rászálltak, nem lőttek, mint Roy Rock kapitány, és így tovább...

– Nézze, barátom, mindegyik félnek igaza van. Roy Rock kapitány jelentős értékért és sok emberéletért volt felelős. Nem marasztalható el.

– Utólag én sem bánom. Csodálatos élménnyel lettem gazdagabb. Arról nem is beszélve, hogy a képeket is azután hozták rendbe, csupa forradásos arccal járhatnak egész életemben.

– Hol csinálták? Hol vannak ezek a csodálatos. ;. állatok?

– Nem állatok. Ezt csak első pillantásra hittem. Nagyszerű lények. A Föld sosem pusztulna el, ha az emberiség olyan tulajdonságokkal rendelkezne, mint ők.

– Nem felelt arra, hogy hol vannak.

– Erre nem felelek. Megígértem...

– Ügy vélem, nem teszi helyesen. Maga már nem tizenkét éves gyerek, mint Krisztián. Meg kellene értenie, hogy nem élhet a Föld közelében olyan civilizáció, amelynek szándékát, lehetőségeit nem ismerjük. Hogy aztán mi legyen velük, azt bízunk az arra illetékesekre.

Bonny arca komorrá vált.

– Látja, parancsnok, ezért nem mondom meg. Az illetékesek pontosan úgy viselkednének, mint Roy Rock kapitány.

75

– És ha az illetékesek úgy döntenek majd, hogy mégis megszólaltatják?

– Engem? Kivágatom a nyelvemet inkább... És most, ha megengedi, szeretnék a barátaimmal is szót váltani.

– Természetesen. Tessék! – És a parancsnok tudósai kíséretében elhagyta a helyszínt.

Bonny pedig:

– Furcsa fogadtatás volt elejétől a végéig. Ezt nem hittem volna. Lányok, legalább ti legyetek hozzám olyanok, mint a polipok voltak.

– Adhatunk egy pusztit? Mint Susie.

– Többet! Sokat! De ma már ne kérdezzetek, majd holnap. Krisztián mennyivel könnyebben úszta meg.

– Fontos, hogy itt vagy! És teljes a szám. Éljen a Négy B!

– Hát a Nagy Balhé?

– Azt már látták is, holnap mindenki arról beszél. Gyerünk!

Nem győztek betelni Bonnyval. Kérte, hogy ma már ne kérdezzék, hát beszéltek ők. Elmondták, milyen pánikot okozott az úrhajón a szivar alakú csónak vélt támadása, mennyi végtagtörés és egyéb sebesülés esett. Beszéltek az önfeláldozó Niekről, hogy majdnem ráment a mentésre.

Bonny azonnal fölállt, hívta Krisztiánt, elnézést kért a többiektől, és elmentek.

– Krisztián, tudod, hol a szállása Nicknek?

Krisz tudta, egyenesen odavezette, de a bejáratnál Roy Rock kapitányba botlottak.

Ügy látszik, már hallott a szenzációról, mert nyomban mentegetőzött.

– Sose törődjék vele, kapitány. Éri visszakaptam a régi arcomat, maga esetleg nem kap meg egy plecsnit. Rosszabb lett volna fordítva.

És otthagyták az ámuló tisztet.

Nick is tudta már. Bonny szóltanul megölelte, a fekete fiú viszonzta, mindkettőjük szemében egy-egy árva könny csepp csillogott. Nem kellett itt szólni semmit.

Másnap próbálni kezdtek. Krisztián jelölte ki a helyet,

76 “Bartonnak nem tetszett, azt mondta, túl közel van a vécé. Ügy vélte, gyerekes kitolás vele. Azért indított:

– Golyóra föl!

Egyszerre ugrottak fel és pottyantak le. Ojra kísérletezgetni kellett, milyen mozdulattal ugorhatnak s milyen tartással maradnak fenn a golyón. A buzogányokkal is előlről kezdődött a játék. Itt egészen más volt a gravitáció, mint a hajón. A Földet nem is említve.

– Dedósok leszünk újra.

– Csak gyenge kis kezdők.

Többórányi próba után már közepes haladónak számítottak, s ami feltűnt, nem fáradtak el. A buzogányok a legkisebb pöccintésre szálltak a magasba.

– Micsoda sikerünk lenne ezzel a Földön!

– Ott már csak oroszlanok hátán...

Barton vélt sérelméért még aznap este fizetni akart Krisztiánnak. Előre eltervezte, majd kicserélte Möszejó vacsoráját kis gazdájáéval. Várta a hatást. Krisztián jóízűen megette, utána elmondta, hogy ő, ismerve a tervet, eleve fordítva osztotta' ki a tálat, így Barton cseréjével jutott a sajátjához.

– Honnan tudtad volna?

– Ha megnyitom agyamban a fogadócsatornát, minden gondolatodat veszi.

– Tisztára hülyének nézel?

– Nem, csak amikor az vagy. Különben Bonnyban ugyanez a képesség megvan. Tegyük próbát! Bonny, írd le Barton mostani gondolatát, közben leírom én is!

Megtörtént, Barton előre nevetett, azután a két, polipok közt edzett agyú fiú leírta, mindketten ugyanazt a mondatot:

“Holnap kitolok a taknyossal, véletlenül bezárom a vécébe, és ott ülhet egész nap.”

Barton vörös lett, szó nélkül fölállt, indult kifelé. Krisztián utána szólt:

– Ne törd magad a vécékulcs után, egyrészt fogom tudni, hova dugod, másrészt van még néhány másik toalett a bázison. Így és hasonlóan ment tovább az élet. A B-sek sokat próbáltak, Krisztián ideje nagy részét Susie-val töltötte. Mesélt

77 neki Magyarországról, s bár a színtiszta igazat mondta, a kislány, aki nem kételkedett a polipokban, légből és úrből kapott. történetekben, most egyetlen szavát sem hitte.

– Ne mondd, hogy nálatok nincsenek robotok. Androidok, na!

– Egy szál sincs!

– Akkor kik dolgoznak a bányákban, kertben, a birtokon?

– Gépek, de azokat emberek irányítják.

– Hiszi a piszi! Nagy lódító vagy te, Krisz!

– Akkor hát mindent bele, Susie! Elviszlek otthon sétálni a virágos rétekre, lepkéket kergetni, naplamente nézni. Olyan, de olyan szép csokrot kötök neked pipacsból, búzavirágból, szarkalázból, mint a királylányoknak szoktak a mesékben. Koszorút is kapsz virágból, aranyból, fejedre tesszük, mint a koronát, és már elbújhat melletted bármelyik mesebeli királylány. Meg a robotok nevelte pénzes lányok a ti dpplárhasú Amerikátokban.

– Látod, ezt elhiszem.

– Pedig ezt hazudtam, sose voltam réten, nem láttam mezei virágot, lepkéket, csak a ronda városi aszfaltot.

– Most hazudsz megint! Barton is mondta, hazudsz, mint a vízfolyás. Pedig ő már nagyfiú. Majdnem férfi.

– Ha Barton mondta, a majdnem férfi, akkor úgy is van, kis Susie. Beszéljünk másról. Azt mondd meg, miért nem gyógyítottak meg téged abban a csodálatos Amerikában.

Susie kerekre nyílt szemmel, csodálkozva nézett rá.

– A betegeket gyógyítják. Én nem vagyok beteg, csak így születtem. És nem gyalog, hanem kocsin járok. Te ezt nem tudtad?

– De igen, Susie, tudtam. Bocsáss meg!^

– Ha tudod, miért nem viszel holnap a Marsra? Tudom, hogy mentek.

Krisztián kihúzta magát, s nyilatkozott: – – Susie kisasszony, holnap szkafandert ölt, s velünk jön a Marsra; Édesapjával azonnal elintézem, vállalom a felelősséget, és akkor beleegyezik. _;

– Miért néni Barton? Akkor biztosan beleegyezik.

n

– Rendben, Barton lesz a második kezes. További. kívánság?

– Hogy elmenjünk a Nagy-árokig. Ha lehet...

– Nem, ott már rettenetes marsi szörnyek vannak.

– Ha Barton megvéd?...

– Nem ő, a jóságod megvédene. Azok csak a rossz embereket bántják, mégsem lehet, megijednél, rosszat álmodnál, és azt én nem akarom. A Hűvös-lejtőig megyünk, ameddig a turistákat is viszik.

McGreen parancsnok elengedte Susie-4. Kedvelte Krisztiánt, bízott is benne, hiszen már vezetett turistákat, ismeri a bejárható útvonalat.

– Akkor kilépőt kérek, főnök. –

– Ráér holnap is. Nem?

– Nem! Holnapig az ember fejére eshet egy téglá, s akkor jobb, ha a kilépő a zsebben lapul.

McGreen nevetett, miközben írta alá az engedélyt. Megjegyezte:

– Ha a fejedre esik egy téglá, minek a kilépő?

– Én ilyenkor soha nem az én fejemre gondolok. Kösz! Viszlát! Holnap.

Mr. McGreen, mert engem most indulásig elnyel a... Mars.

Krisztián ezúttal sem lódított. Ment, hogy belevesse magát a

*

vaksötét marsi éjszakába. Nem, nem itt bent a bázison, ahol ilyenkor csökkentett – Krisztián szerint. „félárbocra eresztett” – fénnel égtek a lámpák. Egyenesen a kijárat zsiliphez ment.

– Éjszakára ki?... – kérdezte fejcsóválva a zsilipőr.

. – Pszt! Titkos küldetés. Csak a parancsnok tud róla, ezért jobb nem terjeszteni a távozásomat.

Egyáltalán nem győzte meg az őrt, de már annyi legenda keringett a kölyökről, hogy a silbak jobbnak látta, ha nem üti bele a dologba az orrát.

Krisztián gyakorlott mozdulattal már vette is magára a szkafandert, indította az egyszemélyes Mars-járót, s behajtott a zsilipbe. Ott még ellenőrizték az oxigénkészletet, szkafanderének szén-dioxid-szűrőjét, a legfontosabb műszereket, az

19 tán nyitott az automata, és súrlódó hangjával jó utat kívánt.

Nyugodt, szép, enyhén hideg éjszaka volt. Mínusz 10 Celsius mutatót a hőmérő, de a fűtött szkafanderben ezt nem érezte. Nappalra ebből plusz 10 Celsius lesz, optimálisan csaknem a legjobb idő. Nem véletlenül hozzák a turistákat is ebben az évszakban, mert állítólag az itteni tél ugyancsak zord **az** éjszakai mínusz 100 Celsius-fokkal. Különben itt minden évszak kétszer hosszabb a földinél. A Mars durván számítva kétszer annyi idő alatt kerüli meg a Napot, mint a Föld.

Krisztián most szabadon gyönyörködött a csillagos égben. Úgy vélte, innen több csillagot lát, mint a Földről. Aztán bevallotta önmagának, nem emlékszik, nézte-e egyáltalán otthon a csillagokat.

“Titkos küldetés!” – mondta az aggályoskodó zsilipőrnek. Ha egyszer titkos, tartsuk tiszteletben. De mi mást tehetnénk? Jó egy órai kocsizás után eloltott minden lámpát, összeolvadt a marsi éjszakával. Nem láthattuk, mit ügködik, egyáltalán odébb tesz-e akár egy göröngyöt is, van-e tennivalója? Talán, talán... esetleg polip barátaival veszi fel ilyenkor a kapcsolatot?

Lehet. Bonny érkezése előtt is éjszaka járt kint, mint Rendező.

A B-sek izgatottan készültek a marsi útra, s miután Krisztiánnal nem találkoztak az indulás előtti este, azt gondolták, nélküle mennek.

– Jobb is – mondta Barton. – Kapunk komolyabb embert vezetőnek, nem egy kis hazudozót.

– Ne bánts az öcsémet!

– Mi jót mondjak róla?

– Semmit, már az is jobb.

Blanka sem volt elégedett az öccsével, de Bartonnal szemben védte.

– Induljunk, öt perc múlva találkozó az északi zsilipnél.

– Ki jön velünk?. – Ott meglátjuk.

80 Meglátták, meg is lepődtek. Susie-t találták ott Krisztiánnal és Claudiát. Öt Krisz szívesen lebeszélte volna. Mondta, hogy elég fárasztó út lesz.

– Ne félts engem! Különben is itt az én egykori lovagom. Mellette biztonságban érzem magunkat.

Bartonra mutatott.

Krisztián elnyomott egy mosolyt, s magában azt mondta: “Meglátjuk!”

Elindultak. Kint szikrázó napsütés fogadta a meghökkent társaságot. A Föld felszínéhez szokott szemnek feltűnő látvány volt a vörös talaj. Vörös porfelhő szállt fel az otromba Mars-járó nyomában, s az ezen átsütő nap csodálatos vörös szikrák tömegének látszatát keltette. Az embernek óhatatlanul az ünnepi tűzijátékok jutottak eszébe, különösen az úgynevezett görögtűz.

Később sziklás talajra értek, itt nem finom por borította a felszínt, hanem öklömnyi vagy ennél is nagyobb kövek. Rózsaszín kövek több árnyalatban. Miattuk az utazás döcögővé vált, de amint nagyobb sziklák kerültek az útjukba, a radarral vezérelt Mars-járó pillanatnyi megtorpanás nélkül simán kikerülte Fát, növényzetet sehol nem láttak, csak a rideg, sziklás vagy poros felszínt. A látvány mégis fenséges volt, földi szemmel semmihez nem fogható. De talán a tudat tette ennyire egyedivé, hogy mindez a világegyetem egy másik bolygóján van.

Jó kétórányi utazás, itt-ott már csalf lassú döcögés után értek a Hűvöslejtőhöz. Honnan az elnevezés? Senki nem érezte hűvösebbnek itt az időt, a szkafanderek egyformán melegítettek. Ezért azt sem tudták, a Nap sugarai mennyi meleget árasztanak.

Leszálltak a kocsiról, Susie járókocsiját Krisz gyakorlott mozdulattal lesegítette. A kislány arca ragyogott.

– Olyan szép itt minden! – sóhajtott.

– Most mit csinálunk? – kérdezték többen.

– Élvezzük, hogy a Mars felszínén vagyunk – felelte Krisztián. – Egész életre szóló élmény marad – tette hozzá.

A hangjuk az adó-vevő készülékek és a légköri viszonyok sajátosságainak megfelelően furcsán hangzott, nehezen lehe

81 tett megkülönböztetni, inkább szokványos géphangra emlékeztetett.

Krisztián elvezette a társaságot a közeli mesterséges kilátóhoz, amelyet már a bázis dolgozói emeltek az idegenforgalom számára. Gyalog mentek, csak Susie kocsija küzdött az egyenetlen talajjal, de Krisz és Bonny segítették. A kilátó hatalmas tákolmány volt könnyen megmászható, a legfelső teraszról körülpillantva változatos marsi tájakat láthattak. Vagy csak a Nagy Semmit, ahogy Barton megjegyezte. Mire Bonny így felelt:

– A mi Hortobágyinkon mit láthat az ember? Ennél jóval nagyobb semmit. És évente több millió turista látogatja.

Bonny igazat mondott, ezt a Hortobágyot látott magyarok most hallgatásukkal szentesítették.

Krisz lent maradt Susie-val, míg a többiek fent élvezték vagy csepülték a kilátást. Susie szomorúan mondta:

– Mégiscsak rossz, hogy nem tudok járni. Ügy szeretnék fölmenni!

Krisztián terveivel egybevágott Susie kívánsága. Boldogan hadarta:

– Megígértem, hogy megmutatom neked a nagyvilágot. Akkor épp ezt a kis darabkát ne tudnám mutatni, amit fönről láthatsz? Gyere! – Kiemelte kocsijából a kislányt. Könnyű volt, mint a pille.

– Fogd át a nyakamat, így fél kézzel megtartalak, másikkal kapaszkodom.

Már magasan jártak, amikor Susie azt mondta, Barton segít, 6 már majdnem férfi. Föl is kiáltott:

– Barton! Segíts Krisznek! Te erős vagy.

– Nem vagyok hordár – dörmögte Barton idétlenül, és elfordult. Valójában nem Susie-nak szánta a kijelentést. Krisztián iránti ellenszenvé mondatta vele, de akkor is nagyon rosszul sült el. •

Claudia neheztelően nézett Bartonra, pillantása ezután Bonnyt kereste, de a fiú már éneikül is elindult.

Hamar kiderült, csak a szándékot értékelhették, mert löntről Bonny nem vehette el a kislányt, s a meredek feljárón nem is oszthatták meg a terhet. De mint mondtuk, nem volt

81 az teher. Krisztián egy szusszantás nélkül fölért vele, ott le sem tette, karjában tartva lassan körülfordult, hogy Susie lássa a messzi marsi tájat.

– Hol a Nagy-árok? – kérdezte a kislány.

– Ott! – mutatott Krisz egy hosszan húzódó széles, sötét sávra. – Azt mondják, valamikor tenger lehetett.

– És most?...

– Rejtelmes, titokzatos világ, nem neked való.
– De én szeretnék odamenni.
– Nem ajánlom. Szörnyek lakják, és megijednél tőlük.
– Valóságosak?
– Igen, őslények. A Földön is éltek hajdanán ilyenek, csak később kipusztultak.

Barton nem hallgathatta tovább Krisztián szövegét.

– Miért butítod azt a gyereket?! A Földön már az óvodások is tudják, hogy semmilyen élet nincs a Marson. Őslények! Szörnyek! Egyetlen kis féreg sincs, egysejtűek sem, de a legalacsonyabb rendű növényzet sem.

– ' Ne hallgass rá, Susie! A már majdnem felnőtt Barton a régi tankönyveket fújja. A bátrabb turisták azért mennek el a Nagy-árokig, hogy hozzanak az ottani egyszerű növényzetből. Lepréselik és emlékként őrzik.

– És a szörnyek nem bántják őket?

– Mondtam már neked, azok csak a rossz embert támadják, a jókat nem.

– A turisták is látták már a szörnyeket?

– Nem, közülük még senki nem látta.

– Csak te?

– Igen, eddig csak én láttam.

– Na persze! A mesehős látta! – dörmögte Barton ellenségesen. – Mint a polipokat.

~~~ A polipokat is. És az őslényeket, való igaz – vágta rá Krisz. – Roppant egyszerű, csak meg kell győződnöd róla, Lányok, nem akartok szörnynézőbe elmenni a Nagy-árokig? Alig egy óra járás gyalog.

– Majd éppen mi?! – dobta vissza az ajánlatot Blanka. Bernadett is nemet intett.

– És Claudia mama?.

83

– Én csak azt mondom, ne szédítsd ezt a szegény gyereket. Utóbb Susie elhiszi neked ezeket a badarságokat, és majd éjszakánként rosszat álmodik.

Barton örült, hogy Krisztiánnal szemben szövetségesre talált; úgy vélte, itt az idő, megszerzi a kislány rokonszenvét.

– Elmegyek, Susie, a Nagy-árokig, utána elmondom neked az igazat. A szintiszta igazat. Bonny, velem tartasz?

A fiú beleegyezően bólintott.

Nemsokára elindultak fönről. Lefelé már Barton vitte Susie-t, azt mondta, ő erősebb, mint Krisztián, és nem fogja leejteni. Úgy mondta ezt, mintha Krisztián már leejtette vagy egyáltalán, veszélyeztette volna a kislányt. Krisz nem ellenkezett, ő Claudiának akart segíteni, de az asszony inkább Bonnyt kérte erre.

– Nekem segíts! – kérte Bernadett.

– Neked nem kell segítség, erős vagy, és artista. Nekem meg vigasztalásra nincs szükségem, de azért köszönöm.

Krisztián, talán azért, hogy szétozlassa a rossz hangulatot, úgy tett, mintha fényképezne. De csak valami egyszerű- kis dobozkát tartott a kezében, alig nagyobb a közönséges gyufaskatulyánál. Optikája sem volt, szerkezete sem, megcsillant ugyan rajta valami, de az csak a napsütéstől lehetett.

– Van benne film, Krisz? – kérdezte Bernadett.

– Film? Nincs. Minek az?

És úrruhája zsebébe csúsztatta a dobozkát.

Barton erre is tett egy rosszindulatú megjegyzést, hogy üres bohóckodás az egész. Aztán elindultak Bonnyval “szörnynézőbe”, ahogy gúnyosan mondta.

Őcsi újra elővette a kis dobozt, és most csak Susie-t célozta meg.

– Szabad egy fordulóra, Miss McGreen? – kérdezte tréfásan, s először szólította így Susie-t.

– De ha úgyszincs benne film?...

– Nincs. De ugye mégis elhiszed nekem, hogy működik?

– Miért higgyem el neked?

– Mert mi szeretjük egymást, és mindig igazat mondunk, és amit mondunk, elhisszük egymásnak.

84

– Ebből annyi igaz, hogy szeretlek, bármekkora lóköető is vagy.

– A lóköetők a mi történelmünkben betyárok voltak, legtöbbjük csak a rossz embereket bántotta, a szegényeket támogatta. És most csak a lábadra irányítom ezt a csodamasinát. Nyújtsd ki!

– Nem tudom.

– Persze, persze, mindig elfelejtem. Akkor majd én közelebb megyek, így!

– Mit akarsz éppen a lábammal?

– Alaposan fölterképezni. Hátha ebből majd a mi orvosaink tudják, mit kell csinálni vele, hogy járn tudj.

– Ne szédítsd ezzel azt a szegény kislányt! – szólt közbe Claudia. – Elég baj az neki.

– Egyrészt nem baj, Claudia mama, ezt éppen Susie-től tudom, másrészt nem szegény.

– Nem a vagyontra gondoltam.

– Én se. Susie lelkiekben nagyon gazdag.

– Honnan veszel te ilyen kifejezéseket? A te korodban...

– Tetszik tudni, nálunk azt szokták mondani, a háborús évek duplán számítanak, én most azt mondom, az úrben töltött idő tízszeresen vagy akár százszorosán számít.

Közben Krisz szorgalmasan föltérképezte Susie lábát, kisujjától combtőig, minden oldalról, előlről-hátulról. Orruhában persze, de Claudia erre történt célzására megjegyezte, a röntgensugár is áttört mindenben, most ő megpróbálja, hátha ez a sugár is a csontokig hatol.

– Mint az én Susie iránti szeretetem – tette hozzá nagyon komolyan. Aztán ünnepélyesen kijelentette, befejezte a munkát, pihenjenek.

– Ha Bartonék nem találkoznak szörnyekkel, elviszel a Nagy-árokig? – kérdezte tőle a kislány vágyakozva.

– Igen,! Ha a fiúk nem találkoznak szörnyekkel, megígérem...

– De ma.

– Igen, ma, amint visszajött Barton és Bonny.

– Könnyelmű ígéret – szólt Claudia –, de magadra vess, hogy csalódást okozol Susannah-nak.

85 Krisz kihúzta magát, és megint kicsit koravénesen felelt: – – Amit gyerekek ígértünk, teljesíteni kell. Magamról tudom. Tehát ha nincsenek szörnyek...

Ebben a pillanatban éktelen kiáltozást hallottak messziről. Segélykérő hang lehetett, de halálosan komoly.

– Ezek a fiúk! – kiáltott rémülten Bernadett.

– Csak Barton – állapította meg Blanka, és fehérre vált az arca a szkafander arcvédője alatt.

A kiáltások ismétlődtek, kétségbeesett üvöltéseké váltak, s gyanítani lehetett, hogy talán szkafander nélküli ember hangjai. Ezt Krisztián állapította meg, s ijedtre vált az ő arca is.

– Akkor pedig végük. Mennem kell!

A kocsiból előrángatta a tartalék álarcokat, egy egész szkafandert is, és rohant a hang irányába.

A két lány reszketett. Susie még nem fogta fel a rémület indítóokát. Claudia is szótlánul, riadt tekintettel meredt az ekkorra már elhalt hangok irányába.

– Anyu! Ezek a szörnyek lehetnek?

– Nem tudom, kislányom. Krisz elment megnézni. De nem lehetnek szörnyek, mert olyanok itt nincsenek. Krisz telebeszélte a fejedet, de ne félj, nincsenek...

– Akkor miért kiálthattak a fiúk? – kérdezte Bernadett.

– Csak Barton – állt ki saját véleménye mellett Blanka.

– Ez mindegy – mondta idegesen Bernadett. – De mi történhetett?

– Honnan tudjam? – Blanka legalább olyan ideges volt, mint ő.

Claudia is félt, de ő palástolta. Átkarolta Susie-t, hogy érezze az anyai védelmet. Tudta, mennyire érzékeny, az orvosok is mondták, hogy nagyon,

nagyon sok szeretettel vegyék körül, óvják minden megrázkódtatástól, és tereljék el figyelmét saját testi fogyatékoságáról. Ezért is egyezett bele, hogy volt férje legutóbbi szabadságáról visszatérve magával hozhassa a Marsra. A jelentős környezetváltozás, apjához való mérhetetlen ragaszkodása valóban sokat javított korábbi idegállapotán. Am Fred, azaz Mr. McGreen, volt férje, azt állítja, a jelentős változás ennek a kis szökevény magyar fiúnak az

86 érdeme. Valóban igaza lenne Mr. McGreennek, hogy ez a tudálékos – vagy sokat tudó? – kisfiú csodát művelt Susannahval? Claudia figyelt, Susie lehuny szemmel ült kocsijában, így hajtotta félrebillent fejét az ő vállára. Most kinyitotta szemét, fölnézett, kérdőn, aggódva kérdezte:

- Krisz hol van? ..
- Elment a fiúk elé.
- Mikor jön vissza?
- Mindjárt. Pihenj addig! Hunyd le még a kis szemed!
- Látni szeretném, amikor Krisz megjön.
- Jó, akkor figyelj!

Kis időbe azért beletelt, amíg Barton és Krisztián feltűnt a Nagy-árok felőli láthatáron. A kisebb támogatta-a nagyobbat. Dávid és Góliát! Barton úrruhája igen megviselt volt, a védősisak nem, mert azt Krisztián, amint később elmondták, még időben kicserélte rajta. Ha nem teszi, azóta Barton oxigénhiánytól holtan feküdne a Nagy-árok innenső partján.

– Mi történt? – kérdezte egyszerre a két lány.

– Rettenetes volt!

– De mi?

– A... szörnyek.

– Szörnyek? Hát mégis vannak? Barton bólintott, azután folytatta:

– Bonnyt megtámadták, én a segítségére siettem. De... már hiába. Küzdöttem, ameddig lehetett, aztán föladtam. Letépték rólam a sisakot.

– Akkor tört el, amikor elestél – helyesbítette Krisztián, miközben vigasztalóan simogatta Susie vállát.

– És Bonny?... – kérdezte ijedten Bernadett. Barton reménytelenül széttárta a karját.

– Nem tudom. Előttem minden összezavarodott, ha Krisztián nem jön...

– Bonnyról beszélj! – kiáltott rá Bernadett. – Ne magadról, aki itt vagy, életben. Vele mi van?

– Nem tudok semmit. Megtámadták, próbáltam menteni, és csaknem otthagytam a fogam...

Bernadett hangtalanul összeesett, elájult. Krisztián odaugrott hozzá, élesztgette.

– Berna! Szólj!

Bernadett meg sem mozdult, egy rezzenés sem árullfi el az areán, hogy magánál van. Krisz elengedte, a kocsihoz lépett, jókora fecskendő-t vett elő, olyan óriásit, amilyennel valamikor az állatorvosok a többmázsás négy lábúakat injekciózták. Mind ijedten nézték, mit akar a fiú ezzel az időtlen szerszámmal. Csak nem szúrja bele?

Nem is kellett. Krisz a szkafander sisakja alá fújt valamit egy szelepen át a fecskendőből, ahogy ezt korábban látta, amikor a kutatók egyik asszisztensnője elájult. No, nem a szörnyektől, nem is valamelyik barátja elvesztésétől, hanem egyszerű gyomorrontástól. De ahogy akkor Miss Diana életre kelt egy pillanat alatt, úgy most Bernadett, ez az aranyos, kedves kislány is. Első kérdése:

– Bonny?...

– Ne félj, Berna, elmegyek érte. Azonnal...

– Sehova nem mész! – kiáltott rá a nővére, és megragadta a szkafanderét, – Ebből elég volt! Érted?

– Nem, Blanka, nem értelek téged. Bernadettet igen.

– Megmondtam, sehova nem mész! Csak vissza a bázisra! És velünk.

– Jól van, Blanka, nem megyek. Nem azért, mert te megmondtad, hanem mert ott jön Bonny...

– Hol? – kérdezték egyszerre valamennyien.

Krisztián mutatta az irányt, arra néztek, s valóban Bonny jött. Az ő szkafandere nem volt szakadt, sem a járása imbolygó.

Bernadett talpra ugrott, és könnyed léptekkel futott eléje. A többiek mind megkönnyebbülten nézték. Talán Bartonon látszott némi meglepődés. Valamit nem értett...

Ahogy odaért hozzájuk Bonny, közrefogták, kérdések olyan tömegével ostromolták, hogy szegény fiú nem is tudott volna ennyire válaszolni. Egyedül Susie nem kérdezett, csak csillogó könnyekkel a szemében mondta:

– De jó, hogy itt vagy, Bonny!

Bernadett is könnyezett, de szégyenkezve azt suttogta, attól a furcsa valamitől, amit Krisz fecskendezett a szkafandere alá. Bonnyhoz fordult.

88-

– Legyőzted őket?

– Nem. Elfutottam.

– Barton elmondta, hogy megtámadtak, ő próbált menteni, nézd, mennyire megviselte a harc, aztán nem bír velük, a sisakja miatt...

– Ezt mondta? Lehet. Ő jobban emlékszik, én a meneküléssel voltam elfoglalva.

– Látszik is rajtad, hogy te nem harcoltál – mondta Blanka –, pedig ketten talán legyőztétek volna őket.

– Azokat? Soha! Olyanok voltak, mint valamikor a rinocéroszok lehettek a Földön.

– Hát... Bartonon ez meg is látszik.

Krisztián azt mondta, gyorsan induljanak vissza a bázisra.

– Talán utánunk jönnek? – kérdezte ijedten Barton.

– Dehogyan jönnek. Az egész csak az én beugratásom volt. A legnagyobb, amit valaha műveltem. De hát egy Nagy Bartonnak nagy beugratás jár.

– Ez aztán nem! – szavalt Barton. – Most ez akar lenni a beugratás – fordult a többiekhez. – Susie-nak mondhatod, ő elhiszi, de mi Bonnyval nem. Szörnyű volt! Igaz Bonny?

A fiú csak bólogatott. Krisztián csendesen megjegyezte:

– Kialusszátok és elfelejtitek az egész heccet. NEGYEDIK FEJEZET

Legelőször Susie beszélte el apjának a fiúkkal történt eseményeket:

– Barton, az a már majdnem felnőtt, ő harcolt a szörnyekkel.

– Igen? – kérdezte szórakozottan az apa, de alig figyelt.

– Bonny elfutott, neki nem is tört össze a sisakja.

– Micsoda?! Eltört a sisakja? Kinek? – figyelt föl a parancsnok.

– Bartonnak, amikor harcolt a szörnyekkel a Nagyárokban.

– Honnan veszed ezt a badarságot?

– Apu, te nem tudtad, hogy szörnyek laknak a Nagyárokban?

– Hagyd már ezt! Se szörny, se élőlény nincs a Marson.

– Kérdezd meg a fiúkat! Bartont jól elagyabugyálták.

– Nem kérdezek ilyen badarságot. Megetted a reggelit? Te! Hozzá se nyúltál?

– Egy falat nem megy le a torkomon. Azok a szörnyek! – sóhajtotta Susie.

McGreen nem felelt, túltette magát a gyerekes képzelődésen. De ekkor jött Claudia.

– Hallottad, mi történt? A két magyar fiút megtámadták...

–... a szörnyek – fejezte be a mondatot McGreen gunyorosan. – Bólogatsz? Claudia! Susie tízéves gyerek, nála még elmegy, de te?!...

– Láttam, hogyan festett ez a szegény fiú, amikor visszajött.

– Bocsáss meg, Claudia, én ezzel nem foglalkozom. Nem válhatok nevetségessé. Kérlek, te se terjessz efféle dajkameséket! Megyek...

90 Claudia csak nézett egykori férje után.

– Mindig ilyen volt – mormolta halkan. Ezután fölrémlett előtte rövid házasságuk néhány mozzanata. Férje az úrutáskával előbb kötött házasságot, mint vele. Tartósabbat is. Még azt hitte, boldog menyasszony, amikor McGreen úrból vett üzenetét közölték vele, hogy ekkor és ekkor

legyen a nevadai támaszponton, odaérkezik, s végre megesküsznek. Soha nem derült ki a megszállott űrhajósról, tudta-e előre, hogy mindössze néhány órát tölthet a Földön, máris repül a Marsra? Vagy megérkezése után kapta ezt a parancsot? A néhány óra is azután mindössze az esketéshez elegendő időre zsugorodott, és az újdonsült férj másfél év múlva tért vissza a Földre. Akkor is épp csak annyi időre, hogy utódjáról gondoskodni tudott. Mindez nem maradhatott büntetlen, de ő együtt bűnhődött a bűnösssel Susanna megszületésekor. Akkor még arra gondolt, lenne bár iszákos, goromba vagy bármilyen a férje, csak maradna mellette. Évek múlva elváltak. Házasságuk alatt a tárgyalóteremben találkoztak harmadszor.

Claudia annyira elmélyedt élete rossz emlékeiben, hogy egészen elfeledkezett a Nagy-árok menti eseményekről. Susie figyelmét Krisztián ártatlan mesékkal terelte el, így aztán a szörnyekről ők ketten nem beszéltek többet.

Barton annál inkább. Hőstettként emlegette megmenekülésüket, ki is színezte, és bár nem hitte senki, ő csak mondta, mondta

Ez a parancsnok füléhez is eljutott, magához rendelte Bartont, akit a bemutatkozó találkozás óta különben sem szeretett.

– Mr. Barton! Önök elmennek, mi itt maradunk. Nekem ezután is együtt kell dolgoznom azokkal, akiket a rémmeséjével traktál. Miért csinálja? Nincs szükségük ilyen olcsó reklámra. Készüljenek föl az előadásra, tartsák meg, ha történetesen nem lesz viharos sikerük, földi hírnevüknek az sem árt. Porszem vagyunk a világmindenségben.

Barton t feldühítette a parancsnok.

– Mesének nevezi, amit én átéltem? Győződjék meg róla! Homokba dugott fejjel nem védheti az álláspontját. Előadást pedig mindaddig nem tartunk, amíg emberi méltóságomat

91 helyre nem állítja. Hazudozóként nem állok ki a közönség elé, hogy kifütyüljenek.

– Mr. Barton, érthető idegállapotának tulajdonítom, amiket mondott. Felejtsek el! Nem így az előadásokat. Először magam sem voltam híve ennek a cirkusznak. Különösen a bizonyos Nagy Balhé számuk miatt. Az erőszak produkcióban történő mutogatását is szívesen elkerülném. De ha már elterjedt a híre ennek a Nagy Balhénak, és ha már várja a közönség, ragaszkodom az előadásukhoz.

– Nem játszunk az ön embereinek, amiért lépten-nyomon lejárát.

McGreen nyugodt maradt, mégis határozottan mondta:

– Előbb csak kértem, Mr. Barton, most parancsolom, hogy megtartsák az előadást. Most pedig menjen el, és gondolkozzék!

Barton elment, bevágta maga után az ajtót, és egyáltalán nem gondolkodott az előadáson. Szidta a parancsnokot.

– A pojáca! Parancsoljon a beosztottainak.

A többiek izgatottan várták. Beszámolt a történekről, de itt sem hazudtolta meg önmagát, a végén hetvenkedve kijelentette:

– Beolvastam neki, erre egy kukkot se tudott szólni: szobrozott, kapkodta a levegőt, én meg rácsaptam az ajtót.

– Kár' – jegyezte meg Bonny.

*

Téged is megsértett a hitetlenségével.

– Én ezzel nem törődöm. Játszani akarok, ez minden.

– Nem lépünk fel, mert akkor ő győzött.

– Kit érdekel, hogy ki győzött. Okleveles artisták vagyunk, nem durcás gyerekek..

Szó szót követett, a két fiú hevesen vitatkozott, de hogy egymást soha nem győzik meg, előre tudták. A szópárbaj értelme mégis, hogy érveivel ki-kí maga mellé állítsa a lányokat. Megosztva sikerült ez is, mert Blanka Bartont, Bernadett Bonnyt támogatta. Tökéletes fiaskó. Vagy mégse? Rájöttek, ha négyen kétfelé húznak, vége a számnak. Bonny ezért kompromisszumos megoldást ajánlott.

– Rendsben, ne lépünk fel, de próbáljunk rendszeresen, így legalább magunkkal nem tolunk ki.

92 Hurrá! Ezt elfogadták, s még aznap elővették a golyóikat, buzogányokat; Barton és Bonny ott nyomban egymásnak esett, és végigpróbálták a kaszkadőrszámot. Komolyabban vették a gyakorlást, mint eddig.

Egy hét múlva olajozottan ment minden. Átalakították a slusszattrakciót is. Eddig azzal zárták a számot, hogy a golyón álló fiúk vállán álltak a lányok, s így dobálták egymásnak a buzogányokat. Most mindezt azzal folytatták, hogy Bonny válláról Bernadett harmadikként Blanka vállára ugrott, Bonny maradt a golyóján; ebből az állásból aztán letről fölfelé nyújtott ellipszis pályán repültek a buzogányok. Barton-Blanka-Bernadett, majd Bonny és ismét Barton, így repült körbe-körbe nyolc buzogány. Előbb sokat vétettek, de napok alatt hibátlanra javult a szám.

– Ez óriási! – ujjongott Blanka.

– Csak majd a Földön is sikerül-e? Itt könnyű, mert könnyűek vagytok – szólt a háttérből Krisztián.

Észre sem vették, hogy végignézte a próbájukat. Barton ezen is, a közbeszóláson is felborzolódt.

– Mi közöd hozzá? És mit keresel itt?

A fiú vigyorogva, magabiztosan nyilatkozott:

– Látnom kellett a próbát. Holnapután estére kiírtuk az előadást. Mr. McGreen kéri, hogy akkorra legyetek készen.

– Mr. McGreen ne kérjen semmit! – fortyant fel Barton.

– Akkor parancsolja!

– Parancsoljon a beosztottainak! Független művészek vagyunk.

– De nem a Marson. Itt a parancsnok dönt.

– Na és?! Talán kitoloncol bennünket?

– Megtehetné. Három nap múlva indul a Földre egy bányaterméket szállító teherhajó. Te megérdemelnéd, de a többiek miatt lebeszéltem róla a főnököt.

Bonny és a lányok hallgattak. Barton hajthatatlan maradt. Változatos jelzők hangoztatásával szidta a parancsnokot. És semmiképpen nem az előadás miatt, de talán, hogy dühét levezesse, vagy netán izmait más célra jó erőnlétben tartsa, nekiesett Bonnyinak, végigpróbálta vele a kaszkadórszámot. Bonny szintén beleadott apait-anyait. A lányok lelkesen biz

93 tatták őket. ^Krisztián a maga kis dobozát vette elő, azzal kísérté minden mozdulatukat, ahogy már az imént is a golyón zsonglőrözést az új slusszal.

A végén tapsoltak. Krisz is, majd megjegyezte:

– Micsoda siker lenne!

– Lesz is, de nem itt! Add tudtára a felfuvalkodott parancsnokodnak: sem ezt a számot, sem a másikat nem látják a Marson!

Krisztián elment, de ekkor már a hangosbemondó reklámozta az előadást. Időpontot is közölt.

– Hallod? – kérdezte Bonny Bartontól.

– Nem vagyok süket. De csak hadd csinálják. Annál jobban pofára esnek. Ott ül a közönség, és nem lesz semmi.

Ezen még vitakoztak. Végül Bonny azt ajánlotta, kiáll a közönség elé, elnézést kér Barton "betegsége" miatt, és hárman csinálnak valamit. Kisebb trükköket a golyón. És neki van egy komikus szólója, csetlik-botlik a golyók közt, nehezen fölmászik, esetlenkedik, s természetesen leesik, és így tovább... A Földön ezt nem venné be a közönség, de itt még elmegy...

– Amíg én vagyok a vezető, sem csonka szám, sem holmi semmit érő szóló nem kerül közönség elé. Különösen nem itt! Értjük?

Nem szóltak. Bonny sem, amit Barton gyanúsnak tartott, "összeesküvés ellenem" – mondta magában, s már ellenlépésen gondolkodott.

Az előadás helyéül a Central teret jelölte ki a parancsnok. Tágas volt, zöld növények díszítették, körül padok, ezek elé és mögé újabb széksorokat tettek. A tér végén alkalmi emelvényt' ütöttek össze, megvilágítására reflektorokat

szerelek föl. Mintegy százötven ülőhelyről gondoskodtak, a gyerekek a földön is ülhetnek majd. Két előadást terveztek, hogy a szolgálatban lévő alkalmazottak is megnézhesék a műsort.

Az érdeklődés a vártnál nagyobbnak bizonyult. Valameny» nyi hely megtelt, a környező barakkok kis teraszain is tolongtak. Telt ház!

Krisztián vállalta a világosító szerepét. A poronddal szem

*

04 beni kapcsolófülkében ült, ő ütötte meg a kezdést jelző gongot is.

A közönség nagy várakozással figyelt, de a kezdésnek seny mi jele... Az artistákat még sehol nem látták, amikor végre felharsant a cirkuszi zene, vetített képes zenekar játszott a háttérben.

Ez nagyszerűen megadta az alaphangot, de közben valaminek már történnie kellene. Néhány kínos percnyi várakozás után végre begurult a négy hatalmas golyó, senki nem gurította, nem szabályozta, mégis mintegy vezényszóra megálltak, kettő-kettő pontosan egymással szemben.

Az artisták sehol!

A parancsnok Krisztián közelében ült, idegesen nézte az üres porondot, fölállt, türelmetlenül kérdezte:

– Nem tudod, mi van?

– Nem. Egész nap hallgattak, se bút, se bát nem mondtak. De reménykedjünk...

– Csak nem merik megtenni, hogy szabotálják a fellépést?

– Kizárólag Bartonnal lehet baj, a többi akarja...

– Akkor pedig...

Krisz soha nem tudta meg, milyen megtorlást említett volna McGreen parancsnok, mert ebben a pillanatban befutott a két lány, s szaporán hajlongtak a közönség felé. Utánuk mindjárt Bonny is. De egyedül. Ő is meghajolt. Kicsit később ezután, kissé kelletlenül, de jött Barton. Nem hajolt meg, felugrott a golyóra, s intett a többieknek.

Ekkor fülsiketítő, éles kiáltás hallatszott a háttérből:

– Nem igaz! Csalás!

Többen a hang irányába fordultak, de csak egy elfutó sötét alakot láttak a még sötétebb környezetben.

Az előadás viszont megkezdődött, s azonnal lekötötte a közönséget. Méteres átmérőjű golyókon zsonglőröztek mind a négyen. Ezután a lányok a golyón álló fiúk vállára ugrottak, s egy-egy páros szélesebesen dobálta a másiknak a buzogányokat. Előbb a lányok és fiúk is egymásnak, majd keresztezve a lányok a fiúknak, és fordítva... Egyszer sem ütköztek a buzogányok ebben a keresztező záporban.

Rendkívüli látvány! A közönség pissenés nélkül, ámulva nézte őket; Azután. jött az új slussz, Bernadett felugrott a Barton vállán álló Blanka vállára, s elkezdődött a körbe-körbe dobálás, a B-ellipszis, ahogy próbák alatt már elnevezték. A kör nem szakadt meg egy pillanatra sem. Káprázatos, amit csináltak, és ahogyan csináltak.

Aztán a taps...

Engedjük át most barátainkat a közönség ünneplésének, s menjünk egy pillanatra az imént sérelmét bekiáltó és a sötétben eltűnt alak után.

Ki volt?

Nem tévedés, maga Barton, aki a háttérből akarta végignézni McGreen parancsnok kudarcát. Aztán a parancsnok helyett ő lepődött meg, ahogy társait látta befutni, meghajolni. Előbb káromkodott, de ezt még nem hallotta senki. Ő ugyanis a két lányt és Bonnyt bezárta a lányok szobájába, zsebében ott lapult a kulcs. Hogyan jöttek ki? Hanem ki az, aki *hozzá* hasonlóra maszkírozva felugrott a golyóra?

Árulás!

De az egész nem igaz, ahogy az imént bekiáltotta. Ő semmiképpen nem lehet a golyón, ő itt van; belőle kettő nincs, nem is lesz soha!

Dühösen, a futástól kifulladásra ért az ajtóhoz. Nyitotta volna, nem nyílt. Az ablakot kővel elretheszte. Akkor hogyan mehettek ki? Elő a kulcsot, mindjárt meglátja, de amint kizárta s föltépte az ajtót, megtorpant. Blanka, Bernadett és Bonny a szobában voltak. Nézték ki az ablakon, aztán visszafordulva szemrehányóan rá.

– Ez csúnya volt! – fakadt ki Blanka. – Több annál, aljas és megalázó!

De Barton még nem szólt, végigtapogatta mindhármukat, majd kimerültén lerogyott egy székre.. – Elárult! – kiáltotta elkeseredetten, a vesztes dühével.

– Kicsoda? – kérdezte keményen Blanka, még mindig neheztelve az erőszak miatt.

– Nem tudom, csak sejtem, hogy az a bitang öcséd. Kitekerem a nyakát! Gyertek!

96 Beléjük kapaszkodott, húzta őket magával. Minek itt beszélni, nézni kell, látni... Odaérve mégis az újabb látványon ő lepődött meg legjobban.

A pódiumon a kaszkadőrszám... ő ott küzdött Bonnyval!

Most már semmi kétség, hiába plasztikusak az alakok, ez közönséges csalás. El is kiáltotta magát, ahogy a torkán kifért:

– Csalás! Nem élő adás, hologram!

Sokan hallották a kiáltást, de inkább az előadásra figyeltek. Döbbenetes volt a verekedés. A villámgyors mozdulatok: támadás, védelem. Sokan szurkoltak a cingár Bonnynak, bármilyen valószínűtlen a győzelme. Csak őt biztatták.

Bartont ez is dühítette, de legfőként az, hogy nem az ő leleplező kiáltására figyeltek, hanem a hamisított előadásra.

Na, majd ő megmutatja! A verekedés kell nekik? Gyerünk!

Áttörte magát a nézőkön, reflektorfénybe került, megmutatta magát a közönségnek, és megfordult, hogy belegyalogoljon a képbe. Igen! Keresztül önmagán, mint mesékben a falon átjárók.

Akciójára a közönség dőlt a nevetéstől. Üdvivalgás, éljenzés. Kétségtelenül az est sikerének csúcsára értek.

Mi is történt?

Bartont, ahogy át akart menni önmaga képén, olyan ütés érte képmása öklétől, hogy elterült a földön. Tehát a Bonnynak szánt ütest ő fogta föl, váratlanul érte, valóságos kiütés áldozata lett.

– Barton kiütötte önmagát? Hogyan? – nézett össze a három valóságos B-s, Blanka, Bernadett és Bonny, hátul a közönség mögött.

Az előadás, a színpadi verekedés folyt tovább. A nézők Barton előbbi közbelépését a szám humoros részletként fogták föl. ő viszont nem értette a csaknem lehetetlen helyzetet. Képmás nem üthet. Most olyképpen próbálkozott, hogy ő ütött, az őt, majd a Bonny t megjelenítő kép felé. ökle rugalmas, izomszerű anyagba ütközött és lepattant róluk. Azok ott ketten, a nyilvánvalóan két kép, verekedtek tovább, ő pedig ismét bohóccá vált. Kétségbeesetten fordult meg,

97 mintha magyarázatot várna, helyette kinevették és megtapsolták. Többen biztatták is:

– Ne hagyd magad!

– Üss szét köztük! ,

Hát jó! Megkísérelte szétválasztani önmaga és Bonny képét, de bárhogy cibálta őket, nem ment; azok szívósan püfölték egymást, vagy éppen hol egyik, hol másik esett a földre és ugrott fel ismét, ahogy a szám menete diktálta, ő pedig ismét neveltség tárgya lett, ezért sok-sok tapsot kapott.

Ez nagyszerű is lenne így, ha valóban ő a szám bohóca. De ilyen sikerre soha nem vágyott. Mit tegyen? Itt furcsa, alattomos erők működnek! Ezt kellene megfejtieni. Tehetetlenül vánszorgott le a porondról, vissza az övéi közé.

A porondon verekedők meg hamarosan végére értek a számnak, a zenekar harsány tust húzott, amikor a nyápic Bonny végleg padlóra küldte atléta külsejű ellenfelét. Meghajoltak, s kifutottak a színről. Vége az előadásnak.

Ám senki nem mozdult a helyéről, viharos tetszésnyilvánítás, ujjongás, majd percekig tartó vastaps következett.

– Lássuk, lássuk őket! – követelték mindenfelől a szereplőket. Elő is jöttek hátulról, előbb csak a két fiú, hajlongtak, aztán jött a két lány is, együtt hajlongtak. A taps pillanatra sem szűnt.

Barton ekkor ismét leleplezésre gondolt, fölvezette a közönség felől a maga kis csapatát. Megálltak mind a négyen a másik négy mellett. Szakasztott egyformák, ember nem választotta volna ki belőlük az igaziakat.

Bonny és a két lány is megpróbált saját képébe belegyalogolni, de nekik sem ment. Nem váltak eggyé, amint várták, maradtak egyformák.

A közönség újra felujjongott, nem értették ezt a különös finálét, de legalább annyira tetszett nekik, mint az előadás. Tehát elfogadták és megtapsolták az igaziakat is. «

Amikor végre szétszéledt a nép, néma kérdőjelként állt a helyszínen maradt parancsnok. Közvetlenül az artistáktól kérdezte:

– Mi volt ez?

98

– Ezt csakis mi kérdezhetjük – felelt kimérten Barton. – A kedvenc kis pajtását kellene elővennie, parancsnok!

– Krisztiánt?

– Igen, igen! Körülötte bűzlik valami.

– Ugyan! Azért ezt mégsem csinálhatta egy gyerek. Maguk eleve nem akartak fellépni, én kikényszeríttem, válaszul hologramvetítéssel pótolták magukat. Gondolták, nevetségessé válunk, közben élő előadás sem lehetett volna sikeresebb. Tehát, bravó! Szerencsére túljátszottak magukat. Belemásztak a képbe, ön kezét emelt saját képmására, és ezekből lett a robbanó siker. Akarva-akaratlan, de siker.

– Te jó ég! Még hogy megjátszottuk...

– Mi más történt,? Káromdimenziós kép negatívját lézerrel átvilágították, így kapták a tökéletes térhatású képet. De nem elégedtek meg ezzel, csodát akartak, márminthogy ez nem közönséges hologram, hanem valódi test. Ezzel nevetségés bohócot csinált magából. A közönségnek tetszett, de magának ez aligha művészi siker. Legutóbb nem létező szörnyeket emlegetett, most meg ez... Akkor is mondtam, ma is fenntartom, hogy baj van az idegeivel. Pihennie kell!

Barton megsemmisülten hallgatott. Nem mintha elismerte volna, hogy baj van az idegeivel, de elég okos volt ahhoz, hogy megértsen valamit két azonos dolog összefüggéséből, amire a parancsnok éppen most hivatkozott.

– A nem létező szörnyek... – motyogta, és úgy nézett maga elé, mint az'örültek. De csak egy pillanattal, aztán lefutott arcáról ez a nem beszámítható utaló tekintet, s elkiáltotta magát:

– Krisz-ti-án!

Barton e pillanatban többet sejtett a történetek részleteiről, mint a benne kételkedő parancsnok. McGreen csak látta a képet, tehát elfogadta, hogy közönséges hologram. De ő tapintotta és izomkeménységű testnek érezte, ahogy a szörnyeket is a Nagy-árok menti kiránduláson. Nem tudhatta, mi történt, hogyan öltött testet a kép, csak azt, hogy ez megtörtént. Az öklén érezte. A testén is. Ez vezette őt félre, s ezért hiszi róla a parancsnok, hogy idegbeteg. Ilyen alapon McGreennek igaza is van. Hol a tettes?

99

– Krisztián! – kiáltotta újra.

Hiába, Krisz nem került elő. Látták, amikor előadás után Susie-t vitte haza, de már ott sem találták. E pillanatban úgy látszott, Krisztiánt elnyelte a Mars.

Bartont nem lehetett lecsillapítani, Krisztián-keresése valósággal rögeszmévé fokozódott. Bonny roppant egyszerű módszerhez folyamodott, kicsit fejbe kólintotta, s ahogy kicsúszott alóla a lába, vállára kapta, és vitte a szállásukra.

A két lány ámulva nézte. Eddig azt hitték, csak azért tudja Bartont a kaszkadőrszámban legyőzni, mert a közönség mulattatására így tervezték meg.

De ha ennyire erős...

Reggel kiderült, Krisztiánt csak egyetlen éjszakára nyelte el a Mars. Az esti váltással kiszökött a bázisról, reggel tért vissza, lefeküdt, s aludt tizenkét órát. Közben hiába keltették, mélyalvásba rejtezett vagy színlelte, ő ilyen kis huncutságért nem ment a szomszédba. Amikor végre fölkel, Barton nekiesett:

– Tegnap este mit csináltál? Velünk? Az előadáson?

– Ugyan, Barton, nem is találkoztunk.

– Ne beszélj mellé! Magam is rájöttem a mesterkedésre.

– Akkor ^mond el, hadd tudjam én is – vigyorgott Krisz.

– Mindjárt lekeverek egy nagy pofont, s rájössz, hova tedd magad.

– Akkor én többé nem tartalak Nagy Bartonnak. Pitiáner Nagy Barna lesz, ahogy a születési papírod szól. Ezt terjeszteni fogom.

– Nem lesz rá módod. "Kitépem a nyelved, és Möszejó elé vetem.

– Inkább szövetkezz velem, te tulok. Ha így hetvenkedsz, én kicsinállak annyira, hogy már innen ketrecben szállítanak egy földi diliházba. Kérdezd csak meg a parancsnokot!

Végszónak sem mondhatott volna jobbat. Krisztián dobhártyája beleremegett, ahogy a parancsnok hívta a "mellébeszélőn"; így nevezték el a miniatúr adó-vevőjét.

– Mindjárt, parancsnok, öt perc, és repülék.

– Nem! Azonnal, és Bartonnal együtt.

100

– Ejha! Túl hangos a főnök. Téged akar lenyelni, én csak körítésnek kellem, gondolom. Gyerünk, Barton!

McGreen parancsnok azonnal Krisztiánhoz fordult.

– Hol voltál az éjszaka? Felelj!

– Hááát... – időt akart nyerni, de a parancsnok lecsapott rá:

– Az igazat mondd, mert mindent tudok!

– Akkor minek mondjam, Mr. McGreen? Nem igaz?

– Nem! Miért szöktél ki a bázisról?

“Ohó! Ha csak ezt tudja, nincs nagy baj!” Már felelt is:

– Bartontól félted, ön mondta, hogy nem beszámítható.

– Elég! Ha Barton örült, te tetted azzá.

– Ééén?

– Mindent elkövettél, hogy megbolondítsd.

– Kicsi vagyok én ahhoz, Mr. McGreen.

– De ravaszabb, mint hittem. Mit csináltál tegnap este?

– Megnéztem az előadást, világosítottam...

– Kinek az előadását nézted? A magadét? “Áí Innen fúj a szél. Akkor rendben...”

– Meg kellett mentenem az előadást. Egyszerű hologramvetítés volt, térhatású film, százszázalékosan sikerült, ki sem derül, ha Barton le nem buktat.

– Micsoda?! Hogy én?! – hördült fel Barton, de a parancsnok leintette:

– Nyugalom! Majd én... Krisztián, téged Barton jobban lebuktatott, mint gondolod. És ha Barton beteg, még gyógyítható lenne. Nagyon egyszerű gyógymóddal. A te őszinteségeddel.

A fiú olyan ártatlanul nézett, mint a ma született bárány...

– Bartonnak én baráti jobbot ajánlottam, de' ő csak fenyeget...

– Azt is elmondtad Bartonnak, hogyan lehetett a hologramnak hitt kép testtapintású?

– Részletekbe nem mentünk... Hogyan? Test?... Nem értem. A kép nem test, a test nem kép. Akkor?...

– Figyelj, te nagy mellébeszélő! A két legkiválóbb fizikusunknak Barton leütése után gyanús lett tegnap az a bizo

101 nyos hologram. Nos, titokban hátramentek az artisták mögé, és megállapították, hogy a képfigurák tapinthatók, de érintésre érzéketlének. Később, amikor Bartonék is előjöttek, mármint az igaziak, és együtt hajlongtak a színpadon a képmásukkal, jeles kollégáimnak lehetőségük nyílt, hogy előbbi tapasztalataikat ellenőrizték. Mondjuk így: két Blanka és két Bernadett érintése azt eredményezte, hogy mindkét esetben izom- vagy

izomszerű testet tapintottak, de az egyik páros érzékelt ezt, a másik nem. Ehhez mit szólsz?

– Válaszom igen egyszerű és kézenfekvő. Illetlenség tapogatni két fiatal lányt. Nyilvános előadáson.

– Tudományos indíttatású tapogató volt.

– Akkor a tudós urak miért nem a fiúkat tapogatták? Mondja, Mr. McGreen? Az egyik lány a nővérem.

– Arra felelj, és ne mellébeszélj, hogyan lehetett a hologramnak hitt kép testtapintású? De őszintén!

– Miért nem a tudósoknak' és Bartonéknak kell erre felelni? A tapintóknak és tapogatóknak?

– Megint mellébeszél! – kiáltotta Barton.

– Tudom. Nyugalom, Barton, nyugalom – mondta a parancsnok, majd Krisztiánhoz fordult. – Azért, mert te ültél a vezérlőfülkében, ahonnan a vetítés történhetett. Tehát hogyan?...

Hát jó! Ha már itt tartanak, kívágta:

– Energiafeltöltéssel. – Elfordította a fejét, nem nézett a parancsnokra.

– Honnan vetted hozzá az energiát és a szerkezetét? Nézz a szemembe!

Szembenézés, csak egészen piciny gondolkodás, és kimondta:

– A polipoktól.

A parancsnok arca vörösre váltott. Elege volt a polipokból, az egész meséből. Ördögi kör. A gyerek mindig e hazugsága mögé menekült, hogy ne kelljen vallania. Nem tehetett róla, kitört, rákiáltott:

– Takarodj! Ne is lássalak! Nem tárgyalok veled... Megrögzött hazudozó!

102

– Az igazat nem hiszi, Mr. McGreen. Találjak ki valamit?! Hazudjak, hogy elhiggye?! – kiáltott vissza a gyerek.

– Menjen maga is! – szólt Bartonnak. – Vigye innen, engem is megbolondít a haszontalan!

Aznap délután Krisztián folytathatta Bartonnal a reggel abbamaradt beszélgetést. A lányok lefeküdtek. Bonny tapintatosan elvonult. Remélte, hogy kibékülnek, s nem húzzák ketten kétfelé a szekeret, mint eddig.

Möszjő is ezt akarhatta: Krisz lábára feküdt, néha ráemelte tekintetét, a száját ki sem nyitotta.

– Meggondoltad, Barton, amit ajánlottam?

– Oda se figyeltem. Mit ajánlottál? –

– Barátságot.

– Megnézem, kivel barátkozom.

– Miért vagy még mindig ellenséges?

– Te kérdezed? Tegnap este az előadás...

– Várj! – kiáltott közbe Krisz. – Mielőtt ismét felhánytorgátnád a tegnap estét, pofonnal, egyebekkel fenyegetnél, s elrontanád a közeledés lehetőségét, én engedek. Leteszem a fegyvert. ő valóban elhatározta, hogy nem taktikázik. Meg kell nyernie Bartont. Mi haszna lenne, ha Barton becsavarodik? Semmi. Sőt... Szétesne a szám, Blanka szerencsétlenné válik. A minap elkapta Bonny röpké megjegyzését, amikor Bernadettnek mondta: “Majd ha mi ketten...” Nem fejezte be, de nyilván új, kétszemélyes számra gondoltak. Arról nem is beszélve, ha Bernadett lehorgonyoz Bonny mellett, Blanka érzelmei zöld utat kapnak Barton felé. Könnyen lehet a sógora. Akkor pedig inkább egészséges fickó jöjjön a családba, s ne idegroncs.

– Nem felelsz? Azt mondtam, leteszem a fegyvert.

Még rövidke csönd, ebben Möszió halk nyüszítése, aztán Barton ráemelte ködös tekintete, és válasz helyett furcsa kérdés:

– Hol tartod azt a fegyvert?

Krisz megdöbbsent. Itt tartana, hogy nem ért egy képletes kifejezést?

103

– Nincs nekem fegyverem, Barton. Hová gondolsz?

– De! Amivel tegnap este lövöldöztél.

– Jaaa! Azt, látod, használhatnám fegyvernek, de eszembe sem jut. Pontosan ellened fordíthattam volna, de nem tettem. Nem is tenném.

– Akkor a tegnapi mi volt?

– A művészi és emberi becsületetek mentése.

– Aha! Mondd még egyszer! Különböznél! Inkább azt, hogyan csináltad annyira élethűen?

– Egyszerű. Fölvettem a próbátokat.

– Nem is voltál ott, amikor próbáltunk.

– Nem is kellett ott lennem.

– A! Szóval, rejtett kamera?

– Kamerának nem mondanám. Látszatra egy vacak kis doboz.

– Kint a Marson is azzal fotóztál?

Krisztián csak bólintott, s arra gondolt, nem is olyan bolond ez a Barton, mint hitte. Módszeresen, ravaszul kivallatja, ő pedig mondja a színtiszta igazat. De szándékosan. Ha már elhatározta, hogy békét köt Bartonnal, akkor mindent bele!

– Amivel a szörnyeket is csináltad? – kérdezett tovább Barton.

– Ugyanaz, csak azt a vetítést nem én végeztem.

– Hanem?

– A barátaimat kértem meg. A polipokat.

'Barton vigyázott, türtőztette magát, úgy tett, mintha még ezt is elhinné. Sűrűn bólogatott és kérdezett tovább:

– És... mitől lettek kemények azok az átkozott szörnyek, ha csak vetítették őket? A barátaid... – tette hozzá nagyon palástolt gúnyyal.

– Hallottad, amikor a parancsnoknak mondtam. Energiával töltjük föl a képet. Tetszés szerint. Lehet puha, mint a vaj, olyan is, mint az ember vagy állat teste, vagy kemény, akár az acél. Tudom, most azt kérdezed, milyen energiával... Neked megmondom. Antianyag.

– Micsoda?

– An-ti-a-nyag. A Földön is tudják, hogy létezik valahol

104 ~ antivilág, s a közönséges anyag plusz antianyag együttese a legkoncentráltabb energiahordozó. Szétsugárzásakor hallatlan hatásfokú energia szabadul fel. Tudjuk azt is... – Krisztián itt hirtelen a szájára csapott. Ujabban gyakran elfeledkeznek, és megnövekedett ismereteit fitogtatja, holott ő tizenkét éves gyerek, s ha eddig nem volt csodagyerek, most mitől lett az? Szerényebben folytatta: – Szóval... az én barátaim, a polipok, bánni tudnak az antianyaggal.

– Hülyének nézel. Krisztián? Ha a barátaid bánni tudnak az antianyaggal, ők is abból vannak, s itt a mi világunkban fölrobbannának.

– Erről szó sincs, nem abból vannak, de megszelídítették az antianyagot. Mit gondolsz, mivel értünk ide olyan gyorsan, amit senki nem hisz el? Antianyag az üzemanyaguk, és fotonrakétáik fénysebességgel haladnak. Az én készülékemben is van egy gombem nagyságú megzabolázott antianyag. A képfigurák abból kapják az energia töltést. A képeket pedig sok millió parányi kristály rögzíti.

Bartön hirtelen nagy érdeklődést tanúsított a készülék iránt. Vigyázott, ne kérdezzen túl mohón. Möszejöre is rásandított, nem veszi-e észre idő előtt a szándékát. A kutya látszólag nyugodtan aludt.

– A parancsnoknak nem beszéltél antianyagról? – kezdte Barton.

– Nem, halálra rémülne, hogy antianyag van a bázison. Arról sem tudhat, hogy a polipok itt vannak a közelben.

– Itt?! – hült el Barton. – Hol?

Krisztián komolyan elgondolkodott. Tétovázott kicsit, aztán döntött:

– Nem lenne szabad megmondanom, megígértem nekik, de ha senkinek nem beszélsz róla...

– Nem, a világért sem! – nyugtatta meg gyorsan Barton.

– A Mars nagyobbik holdja, a Phobos mögött fölállítottak egy mesterséges kisbolygót, megfigyelő űrállomást, forgását a Phobosénak megfelelően alakították, így az a Mars irányában állandóan takarja. Különben majd meglátod.

– Meglátom?

– Esetleg elmegyünk hozzájuk. Csak látogatóba, de még

105 nem tudom, hogyan adom be a parancsnoknak.... Szóval a cirkusz nem érdekli őket, de mi annál jobban. Pedig úgyszólván mindent tudnak rólunk. Ismerik a történelmünket, tudják, hogy agresszívek, ezért pusztulásra ítélt élőlények vagyunk.

– Ők pusztítanak el?

– Dehogy! Egy legyet nem bántanának. Ha volna is legyük. Azt mondják, önmagunkat pusztítjuk el.

Bartonnak nevetethetnékje támadt. A lódításairól annyira ismert Krisztián egyetlen szavát nem hitte, de ezt most nem mutatta. Az esetleges antianyag azonban nagyon érdekelte, ezért arról sem beszélt többet. Majd!... Leereszkedően megveregette a fiú vállát, és tőle szokatlan kedvességgel mondta:

– Jól van, gyerek, kibeszélgettük magunkat. Nem akarsz most elmenni Susie-hoz? Gondolom, örülne, tegnap óta nem látott.

– De megyek. Aranyos kislány. Csak tudna már járni!

– Miért? Fog járni?

– Igen, de ezt még ő sem tudja. Szia, Barton! örülök, hogy kibékültünk. Möszejő, gyere!

Barton hosszan és elégedetten nézett utánuk, mint aki könnyű csatát nyert. Mosolygott.

– A polipok! – dünnyögte gúnyosan.

Susie lelkendezve fogadta kis barátját. Möszejőt nem kevésbé:

– Krisz, nagyon vártalak! És itt a hűséges Möszejő. Gyere ide, hadd simogassam az okos kis buksidat. Jól van. no, ne ilyen hevesen, te! – a kutya boldogan furakodott a kislányhoz, döfködte a fejével, mintha akarna valamit. Valóban beszélni kezdett, Susie persze nem értette. – Mit akar mondani? Te érted őt, Krisz.

– Most éppen azt mondja, nagyon szeret téged, mert aranyos, jó kislány vagy. Várjál! Nem, Möszejő, ebben nincs igazad.

– Miért, mit mondott?

– Hogy ő jobban szeret téged, mint én. De ez nem igaz, mi mindketten egyformán szeretünk.

106 A kutya most gazdija felé fordult, rávakkantott, hogy figyeljen, és hosszan, változatos ugatással elmondott valamit, amit persze kizárólag Krisztián értett. Azaz neki volt hozzá fantáziája.

– Azt veti szememre, hogy Bartonnal tárgyaltam, s ezért nem jöttünk előbb. Igaza is van, de ezúttal Barton is fontos volt.

– Miről beszéltetek a “majdnem férfival”?

– Kibékültünk. Ezt Möszejő is értékelte, nem vakkantott közbe.

– Milyen kibékülés?... Hiszen jóban vagytok.

Krisz elmondta, hogy Barton neheztelt rá, amiért otthagya őket az úrhajón, és előbb ért ide.

– Megmondtad neki, hogy a szelek szárnyán jöttél?

– Nem, ő ezt nem hitte volna el. Azt hazudtam, polipok mentettek ki az úrkabinból, s az ő gyorsrakétájukon jöttem.

– Ezt elhitte?

– Kénytelen volt, mert más nem jutott eszembe. Barton különben nagyszerű artista. Ő tartja erős vállán a nővéremet.

– Láttam. Irtó mókás volt, hogy olyan sokan lettek a végén. Bartonból is kettőt láttam, a többiekből is. A verekedés viszont nem tetszett.

– Az nem is igazi verekedés, csak úgy tesznek... Möszejő! Nyughass!

Nem nyugodott. Előbb csak fülelt, majd mind nyugtalanabb lett. Aztán ugrott egyet, usgyi! Pillanatok alatt eltűnt.

– Hová fut? – kérdezte Susie.

– Földéríteni, amit a levegőben kiszagolt. Majd elmondja.

– Irtó aranyos. Ha nekem egyszer ilyen okos kutyusom lenne!...

Krisztián először vett észre Susie szemében valami utáni vágyódást. És ez éppen Möszejő? Mindent megkaphat, amit szeme-szája kíván, és ő erre a bohóc kiskutyára vágyik. Vigasztalta:

– Ha eljössz Magyarországra, sokat lehetsz együtt Möszejővel.

– Ha! Mindig ezt hallom: ha... Aztán semmi. Nagyon szeretnék elmenni. Látni, amiket meséltél. Meg mindent...

107

– Majd még mesélek. Susie ingatta a fejét.

– Már nem is játszol velem. Mióta itt vannak ők... – kifelé mutatott. Aztán hirtelen fölcillant a szeme, olyan mozdulatot tett, mintha ki akarna ugrni a kocsiból.

– Möszejő!

A kutya lihegve vágódott a szobába, lógott a nyelve, farkcsóválva állt meg kis gazdija előtt, és a maga érthetetlen nyelvén mondott valamit.

– Susie! Möszejő azt mondja, 'menjek azonnal.

– Valami baj van? Kérdezd meg tőle.

De a kutya már kirohant, visszanezett, beszélt, sürgetett.

– Egyre azt mondja, hogy menjek. Útközben majd elmeséli. Én meg utána neked, kicsi Susie. Légy jó!

Krisztián nyújtott léptekkel ment a szaporán futó Möszejő után. Mit akarhat? Eddig annak örült leginkább, ha Susie mellett vagy közelében lehetett. Fölborult ez a békés kis világa? Hát ez?...

A lakókabinok közt tágas társalgó volt, jobbról-balról folyosók futottak itt össze. De volt egy hátsó bejárata is. Itt állt meg Möszejő, idegesen toporgott,

mereven nézett gazdájára. Úgy látszik, ide kell bemennie. Óvatosan nyitotta az ajtót. A szemben lévő nagy ablakokon a függönyök behúzva, a szétszórtan elhelyezett székeken háttal ültek a B-sek. Mind a négyen. De közönség is volt, talán az éppen szabadnapos itt lakók.

Mindjárt látta, vetítés folyt bent. A rendező személye is nyilvánvaló, Barton kezében volt Krisztián varázsdoboz, amelyben jól megfért a golyón zsonglőrözés és a kaszkadőrszám, de egyéb is. Barton most éppen ezt az egyebet vetítette, azaz kapcsolta volna ki, csak nem tudta, hogyan. Idegesen forgatta a dobozt, mindenhova nyúlkaált, de ez a csodaszerkezet annyira pofonegyszerűen működött, hogy a komplikációkhoz szokott agynak felfoghatatlan volt. Így hát pergett a film, vagyis valami szörnyűség. A befüggönyözött ablakok előtt életnagyságú önmagát láthatta Barton, amint kétségbeesetten kapálódzik az egyik szörny energiával töltött karjában.

108 Krisztián előtt azonnal világossá vált, hogy Barton kutatott a holmijai közt, és elvette a varázsdobozt. Ezt érezhette hát meg Möszjő a kutyák hihetetlen szimatával, odafutott, s meggyőződve a bajról, ideirányította őt. Eddig minden rendben. Barton nyilván tanulmányozni akarta a zsonglőr- és a kaszkadőrszám térhatású és energiával feltöltött vetített képeit. Arra nem gondolhatott, szegény, hogy a kis doboz mikrokristályai más képeket is őriznek. Történetesen az ő szörnyekkel való találkozását. Ezt ugyan a polipok vetítették mesterséges bolygójukról kis barátunk külön kérésére, de ugyanezen az éjszakán Krisz a kamerául is szolgáló maga kis dobozát elhelyezte a helyszínen, és az távollétében rögzítette a Nagy-árok melletti eseményeket.

Menekülése után Barton hogyan is számolt be a szörnyekkel való találkozásáról? "Bonnyt megtámadták, én segítségére siettem. De... már hiába. Küzdöttem, amíg lehetett, aztán föladtam, mert letépték rólam a sisakot, és az halálos lehet..."

Most itt a valóság. Bartont kapták el a szörnyek, valóban szorongatták, de Bonny sietett segítségére, kiszedte őt a támadó kezéből, és maga tovább verekedett. Barton nem, amint szabad lett, nem viszonzta a Bonnytól kapott segítséget, hanem elfutott. Odébb elesett, és ekkor tört el a sisakja: azt aztán Krisz cserélte ki. Bonny viszont egyedül küzdött a szörnyekkel, önfeláldozó tusát vívott, és végül, ahogy meglepetésre a kaszkadőrben is, ő győzött. A szörnyek föladták a harcot, elvonultak, Bonny is visszatért a többiekhez.

A lányok döbbenten nézték a vetítést. Bonny nem, ő tudta, hogyan történt, de mivel Barton másként adta elő, nem hazudtolta meg őt. Krisztián sem. És ő nem mutatta be a bizonyítékot, sem nyilvánosan, sem zárt körben. Nem szégyenítették meg Bartont. Most viszont a maga ásta verembe esett. Ráadásul nem tudta elzárni a vetítőt. Krisztián odalépett, a dobozt egy ponton megérintette, és máris kikapcsolt.

Síri csend, a lányok egymásra néztek, egyikük sem szólt, de hallgatásuk mindennél többet mondott. Möszjő elégedetten mozgatta kis farkát, dicséretet várt, de gazdája mással volt elfoglalva.

109

– Megkaphatom? – nyúlt a doboz után.

– Elkobzom! – jelentette ki Barton dühösen.

– Nocsak! Milyen alapon?

– Személyiség megsértése. Kapott tőlem beleegyező nyilatkozatot a felvételhez? – kérdezte Barton, így, magázva.

– Kitörlöm belőle felséged személyiségét. Rendben?

– Hol van ebben az antianyag? – tért más témára Barton. A gyanútlan fiú kinyitotta a készüléket, s megmutatta, hol lapul benne a sokszoros biztonsággal védett veszélyes anyag. Barton kiemelte, zsebre vágta, és az erejétől megfosztott dobozt odalökte Krisznek. – Nesze! A tiéd, vidd! A lényeg nem adom.

– Panaszt tesztek a parancsnoknál.

– Jó! Elmondhatod, hogy a bázist súlyosan veszélyeztető anyagot tartottál magadnál. Legalább tíz hírosimai atombombának megfelelő határfokút.

– És te most?...

– Én nagykorú vagyok, nem holmi felelőtlen taknyos.

– Ne bánts az öcsémet! – kiáltott rá Blanka.

– És add neki vissza! – jelentette ki Bonny fenyegetően közeledve.

– Vigyázz! Bomba van nálam. Semmi erőszak, dulakodás, mert levegőbe repül a bázis.

– Bonny, ne!... – kiáltott meglepetésre Bernadett. – Oldjátok meg másként! Békésen. Tárgyalásos úton, vagy mit tudom én.

Krisztián mosolygott, arra gondolt, legalább Bernadett olyas közülük újságot. Különben honnan ismerné ezt a politikus szót, hogy "tárgyalásos úton"?

Bonny hallgatott a szóra. Krisztián úgy tett, mintha nem érdekelné, holott nagyon is érdekelte. De előbb a csalódást kellett megemésztenie, hogy nem sikerült Bartonnal a kibékülés. Nagy kár! Ezután jött csak az antianyag. McGreen parancsnok semmiképpen nem tudhatja meg, minden későbbi terve dugába dőlne. Elveszítené a polipok barátságát, ha tőle kiszivárog, hogy itt tartózkodnak a közelben. Nagyon kérték, hogy erről ne beszéljen. Nem volt elég óvatos, Barton

110 rokonszenvét akarta elnyerni, engedményeket tett, bizalmába avatta. Barton most visszaél ezzel.

A teremben lévő idegenek felismerték Bartont és Bonnyt, mint a képen látott két szereplőt. Elhangzott szájukról az a szó is, hogy "gyáva", meg "cserbenhagyó" és ujjal mutogattak Bartonra.

– Gyerünk innen! – szólta Krisz határozottan, és intett Bartonnak. Ugyanakkor Bonnynak azt mondta, kísérje a lányokat a szobájukba.

Rövid gondolkodás után Barton elővette a jobbik esztét, S ment. Möszejő szorosan követte őket. Bent a szobában Krisz úgy viselkedett, mintha ő lenne nagykorú, s Barton a gyerek, íme:

– Sokféle lehetőségem lenne rendezni ezt a kérdést, de nem akarok durva eszközhöz folyamodni. Add vissza!

– Fenyegetsz? Még hogy durva eszközhöz... Mit képzelsz?

– Nos, Barton, itt van a téged megszégyenítő műsor – kivett a gépből egy miniatűr szelencét. – Nézd csak, ebben egymillió kristály szemcse van... semmisítsd meg, és felejsük el az egészet.

Barton elvette, ámulva nézte, majd a szelence tartalmát a földre szórta. Aztán cinikusan Krisz szemébe nevetett.

– Az antianyagot nem adom. Azzal tartalak sakkban. Téged, másokat, ha kell, az egész világot.

Krisztián vészjóslóan hallgatott. Barton azonban ezt a gyengeség jeleként fogta föl, s hogy fokozza fölényét, elővette zsebéből az antianyagot, megcsillantotta a fiú előtt, láthatóan tettelegességet akart kiprovokálni.

– Na? Nem akarod elvenni?

Krisztián készült nemet mondani, és hogy van ennek más módja is, amikor az eddig feszülten figyelő Möszejő fölugrott. A csöpp kutya szinte úszott a levegőben, és egyenesen neki Barton csuklójának. A gombelem nagyságú kis tok leesett, Barton utánakapott, de Möszejő gyorsabb volt, fölkapta és beszaladt vele az egyik sarokba.

Barton utána, de megtorpant a rávicsörgő kutyától.

– Szólj rá! – kiáltotta Krisznek.

Ili

– Én? Nekem nincs vele dolgom.

– Dehogy nincs! Vedd el tőle az anyagot!

– Az igaz. Möszejő, gyere ide!

A kutya szemmel tartva Bartont, kis gazdájához somfordált. ő fogta, ölbette, és belenézett Möszejő nyitott szájába.

– Nincs – mondta ijedten. – Lenyelte.

– A hétszentségit! Megölöm! – Barton felugrott, villogott a szeme: – Kifordítom a beleit, és visszaszerzem.

Barton hangjából vad gyűlölet szólt. Krisztián tudta, az ilyen ember mindenre képes. Elvesztett hatalmát vélte visszaszerezni az antianyaggal,

zsarolni, hatalmaskodni akart vele. Talán nem is tudja igazán, mennyire így van. És mit számít neki egy kutya?

Látta, hogy Barton kezében megvillan a kés. Gyorsan elengedte kedvencét, mert az ő ölében védtelenebb volt, mint egyedül. Ahogy leugrott, Barton utána kapott, de Möszejó elszaladt. Nem esett neki üldözőjének, hisz annak kezében a kés veszélyesebb az 6 bármilyen éles fogánál.

Menekülés, üldözés, ördögi kergetőzés következett. A kutya ügyesen kitért minden támadás elől, de nyilvánvaló volt, ha Barton egy óvatlan pillanatban eléri, belevágja a kést, és győz.

– Ne! – kiáltott Krisztián. – Hagyd abba!

– Te is kaphatsz egyet... – és villogó szemmel ráemelte a kést.

A gyerek látta az örült arcot. Képtelenség, de talán őt is megszűrná ebben az állapotában! Möszejónek sem lehet semmi reménye, ez a párharc eleve eldőntött. Itt csak csoda segíthet.

Két lábon érkezett a csoda, Bonny nyitott be, mindketten odanéztek, de csak azt látták, hogy az ajtó résén Möszejó villámgyorsan kiszalad.

Barton késsel üldözőbe vette, de neki csak két lába volt, Möszejónek négy. Bonny nem értette, mi történt, Krisztián nagyot kiáltott.

– Rohanjunk Barton után! Meg akarja ölni Möszejót.

– Megölni? Miért? – kérdezte Bonny futás közben.

– Hosszú! Majd később... Siessünk! Mentsük meg!

112 Aztán szerencsére Barton nem találta Möszejót, de Bonny és Krisztián sem, pedig ők igazán tüvé tették érte a bázist. Visszatértek, a lányoknak is elmondtak mindent. Bernadett sírt, Blanka kifakadt:

– Itt nem sírni kell, kedvesem. Várj!

Elment Bartonék szobájába, benézett, hogy ott van-e a dühöngő örült. Ott volt, magába roskadva ült az ágyon, és tehetetlenségében hol sírt, hol átkozódott.

– Szégyelld magad, gyalázatos kutyapecér! – kiáltotta Blanka, és nem várta meg, amíg hozzávág valamit; kiugrott, és rácsukta az ajtót, szerencsére a kívül levő kulccsal rá is zárta. Visszament a többiekhez.

– Ártalmatlanná tettem, bezártam – • mondta.

– Személyes szabadságában korlátoztad?! – ijedt meg Bernadett.

– Naná! Majd hagyom, hogy • személyes szabadságában gyilkolásson. Gyertek, keressük Möszejót! Osszuk fel a terepet, fésüljünk át minden talpalatnyi Mars-ot.

Átkutatták a bázist, egy egér nem menekülhetett volna előlük. Sokan kérdezték, mit keresnek, s ahogy megtudták, többen csatlakoztak hozzájuk.

Hiába minden, Möszejó nem került elő. A gyilkos késtől megmenekült, de ez a bizonytalanság sem volt vigasztaló.

– Kiszökhetett a Marsra – mondta letörten Krisztián.
– Akkor jó! Möszejő kemény próbát tett úrutazó – vélte Bonny.
– Csakhogy... aligha vételezett szakfandert. És ez nem tréfa, sajnos, gyilkos valóság!

Egyperces néma csend. Ebben aztán gyakorlottak voltak. Bernadett sírt, Blanka tartotta magát, Krisztiánnak majd a szíve szakadt meg, Bonny így szólt:

– Talán a polipok időben lefülelték. ÖTÖDIK FEJEZET

Möszejő nem szökött ki a Marsra, ezt a zsilipőrök esküvel, tanúkkal, műszerekkel bizonyítottak. Azt hitték, ezzel megnyugtatják kis gazdáját. De nem, Krisztián éjjel nem hunyta le a szemét. Félt. Nem Bartontól, ő már lecsillapodott. Krisz mumusa ezúttal félelmetesebb volt, mert ismeretlen, kiszámíthatatlan, talán alattomos is.

Mocorgást hallott. Bonny nem lehet, ő vastagon húzta a lóbórt. Barton mindig csendesen aludt. Akkor ki?... Hirtelen olyan érzése támadt, hogy Möszejő itt lapul egy karnyújtásnyira az ő ágya alatt. Az ember könnyen hiszi, amit oly nagyon szeretne. Fölugrott, csendben világot gyújtott, és az éles fénnel végigpásztázta az ágy alját.

– Ne keresd! Én már itt mindenütt megnéztem – szólalt meg Barton.

– Te nem als/ol?

– Ahogy te sem.

– Nekem okom van.

– Nekem is. Kis királyságot hittem magaménak, s egyszerre semmi.

– Csak az a bajod, hogy nem lehetsz megvetett kiskirály? Örülj neki.

Krisztián hirtelen felállt, Bartonhoz fordult, s a csenddel, éjszakával nem törődve hevesen ráförmedt:

– Miért nem ölted meg Möszejőt?

– Bolond vagy? Egy legyet nem tudtam soha agyonütni.

– Akkor isi... Végzetes mulasztás, Barton, végzetes...

– Becsavarodtál?

– Soha nem voltam ennyire eszemnél.

– Nem értelek, kölyök, rébuszokban beszélsz.

– Nem is érthetsz. Aludj! Mindenki aludjon! Ha a Pokol kínját is át lehetne aludni...

114

– Neked tényleg bajod van. Hívjak orvost?

– Se orvost, se papot! Ne törődj velem! – Majd hirtelen:

– Te! Hová tűnhetett Möszejő? Van fogalmad? Nem voltál ott a keresésnél, de mindent tűvé tettünk.

– Ha kiment a Marsra?...

– Ha! Ha aláíratott kilépőt a parancsnokkal, csináltatott *hozzá* úrruhát, és visszanezgett, hogy számárfület mutasson neked, nekünk... Barton, Barton, hol van a te régi nagyságod?!

– Ha nem tépáztad volna meg...

– Ne beszélj mellé! Nem ölted meg Möszjót, kezekben volt a kés, a megoldás, és elhibáztad. Magadra vess! Én... én fölmentem magam, ha lesz olyan ítélőszék, ahol lehet...

S annyi felnőttes viselkedés után Krisztián sírni kezdett, kétségbeesetten, kínlódva, mint egy gyerek.

Talán félórányit aludt, borzalmas álma lehetett, nyögött, dobálta magát, és kiverete a víz. Ahogy fölébredt, kiugrott az ágyból, magára kapta ruháit, és rohant a parancsnokhoz.

– Mr. McGreen nem tudja fogadni – mondta a titkárnő.

– A mai feladatok programtervén dolgozik. Beírtam délutánra?

– Ne! – Krisz belökte az ajtót, és ott állt a döbbsen parancsnok előtt.

– Ejnye! Micsoda viselkedés ez, Krisztián?

– Mr. McGreen, vannak dolgok, amelyek nem halaszthatók egy pillanatig sem. Ez is ilyen...

– Akkor gyorsan ki vele!

– Eltűnt Möszjő, mindent tűvé tettünk és...

– Nem mindent, Krisztián, Susannah szobáját nem. Ott van nála.

– Ott? – lepődött meg a fiú, és nem tudott mozdulni, noha futnia kellett volna a kutyáért. – Most is ott van?

– Ma reggel is láttam.

– És... ki vitte ki? Úgy értem, a szükségét elvégezni.

– Látod, ezt nem tudom, de talán kérdezd Susannah-tól, és én is végezhetem a dolgomat.

Krisztián amilyen hirtelen jött, úgy távozott, Fordulni sem

115 ért rá, hátramenetre kapcsolt, ütközött ugyan az ajtófélfával, de ez most nem számított. Megvan Möszjő, ez a fontos!

– Susannah-t öltöztetik, gyere később! – állta útját Claudia mama.

– Möszjő? – kérdezte a futástól még mindig lihegve.

– Möszjő bent van nála. Neki szabad. Olyan aranyos...

– Ki vitte ki őt kakilni?

– Ez a legfontosabb? Hát én. Otthon Apollót is sokszor leviszem. Említettem már, egyszer Apolló...

– – Máskor, Claudia mama, máskor! – vágott közbe Krisz. – Azt tessék mondani... szóval, hogy kakilt-e Möszjő?

– De a szíveden viseled! Hát igen, ha ennyire fontos.

– Nagyon! Csak még azt, hogy milyent? Vagy inkább, hogy hol?...

– Hogy kitöröltem-e a fenekét, azt nem kérdezed? Különben hátul a kabin mögött. Van ott egy műbokor. De ne tudja senki, összedőlne a világ. Össze! Erről van szó! De nem a műbokor miatt. Rohant keresni.

Aztán hamar visszatért, két kezét magasan tartva mosdó után tudakozódott. Mire Krisz alaposan letisztogatta mindkét kezét, Susie fogadóképesen várta. Mégis köszönés nélkül, kezével fenyegetve fogadta őt.

– Rossz fiú! Ígérted és nem jöttél. Csak Möszjő. Ide ménékült. Panaszkodott, és bújt hozzám. Hát képzeld, valakinek az én védelmem kell.

– Barton meg akarta ölni Möszjőt, mert... – lökte ki magából az igazat, csak azután elharapta a mondat második felét.

– Megölni? Hát tudod _v. Szerencséje van annak a Bartonnak, hogy nem sikerült. Mert akkor... – Most Susie harapott bele a mondatba.

– Mi lett volna akkor? – kérdezte Krisz.

– Nem tudom, de... Möszjőt nem engedem!

– Susie! Hol van Möszjő? Beszélj! – sürgette.

– Nem! Senki nem tudhatja. Akit ilyen szörnyűség fenyeget, jól el kell rejteni. Árulók mindig vannak.

– De Möszjő az enyém.

116

– Cserbenhagytad. Ha te megvédted volna, nem fut hozzám. Tudd meg! – zokogta.

– Susie, veszélyben vagyunk. Te is, mindenki. Möszjő hasában bomba van. Százszorosa a hirosimainak. Választanod kell, ő úgyis elpusztul, de vele mi is, te is... Ha csak egyedül ő, akkor más nem. Susie!... – mondta volna tovább, de a kislány rákiáltott:

– Menj el! Úgyse engedem! Rossz gyerekek, rossz gyerekek...

Krisztián már nem figyelt, kereste Möszjőt az ágy alatt, szekrényekben, a függöny mögött. Nem találta. Susie sírt, kiabált, erre bejött Claudia.

– Ne izgasd fel Susannah-t! – A gallérjánál fogva kipenderítette a fiút.

Krisz kapálódzott, és mondta a magáét:

– Claudia mama, riadó! Bombaveszély! Möszjő hasában száz hirosimai bomba van. Száz...

Claudia eddig hallotta, de elege volt. Megnyugtatta Susie-t, akinek az ölében a takaró alatt reszketett Möszjő. Ránézett az ő Apollójához képest csöppnyi kutyára, és eszébe jutott a hirosimai bomba.

– Még hogy ebben száz bomba!... – Nem tudta, sírjon, nevéssen a bolond kisfiún, aki eddig olyan aranyos volt. – Polipok, bomba... Szegény! Ha ezt az édesanyja tudná...

Krisztián elkeseredetten ment a' bázis Fő utcáján, és a polipok jóvoltából bármennyire bővültek ismeretei, most mégsem tudott ötről hatra jutni. Megszenvedte Möszjő elvesztését. Soha nem hitte volna magáról, hogy lemond a drága kutyájáról. De itt óriási a tét. Minduntalan felvillant előtte a tiltó jel, a vörös kereszttel vastagon áthúzott HCL. Nem szabadult tőle, bármennyire akart. Vagy nem is akart, hiszen ez a figyelmeztetés. Rátelepedett az agyára, úgy érezte, marja, mint a sósav bármely anyagot – a hidrogénnél pozitívabb jellemű fémeket is. Hát nincs itt egy értelmes ember, aki megértené? Susie-től nem várhatja, Claudiától sem. Barton, Bonny, Bernadett vagy akár Blanka... Nem, egyikük sem segíthet. Ez nem golyón zsonglőrözés. Ez élet vagy halál.

117 Aztán hirtelen ugrott egyet, a leggyorsabb marsi léptekre kapcsolt, és percek múlva a parancsnoki hivatal előtt állt. Bent aztán:

– Nem lehet! Értekezlet...

Semmilyen értekezlet nem lehet fontosabb a bázis megmentésénél. Magában gondolta ezt, és átgázolt a titkárnőn, aki nem mondta, de széttárt karjával azt fejezte ki: "csak a testemen át!" A teste nem kellett Krisztiánnak, de az ajtókilincs annál inkább. Olyan erővel markolta meg, hogy a kezében maradt, ám az ajtó nyílt, és ez már győzelem.

A légkondicionált, tágas irodában egy pillanatra megfagyott az itt annyira értékes levegő. A parancsnok, uralkodva magán, emberséges hangon szólította:

– Krisztián! Talán nincs meg Möszjő?

– Möszjőt Susie rejtegeti valahol, pedig száz hirosimai bomba van a hasában.

– Kinek a hasában? Susie-ében?...

– A kutya hasában. Mr. McGreen, pillanatig sem késlekedhetünk!

– Világosabban mondd! Különben várj, éppen rólad beszéltünk az itt jelen lévő tudós urakkal. Szeretnék megvizsgálni a te testet öltő térhatású vetített képedet. A tudományt nagyban előre vinné, ha többet tudnánk erről. Van rá mód, hogy levetítsd nekünk a tegnapi estét?

– Hiányzik hozzá a szükséges energia. De értelme sincs, elpusztul minden, a bázis, *mi* valamennyien, ha itt most tudománnyal és nem a megmeneküléssel foglalkozunk.

A tudós urak és a parancsnok egymásra néztek, aggódtak, egyben sajnálták az értelmesebb megismert, helyes kisfiút. Az előbbi száz hirosimai bombát a kutya hasában még tréfának vették, de itt másról van szó, kétségkívül pszichopata tünetekről, ami ebben a korban igen ritka. Az egyik tudós átvette a szót, és türelmesen kérdezi:

– Mi a megmenekülés lehetősége?

– Sajnos, Möszejó feláldozása. A hasát sürgősen föl kell vágni, különben hamarosan robban.

– A hasa?

– Az egész kutya, és vele mi is. Könyörgöm, ne késleked

118 jenek! Mr. McGreen, vegye el Susie-lől Möszejót, mielőtt jóvátételten baj történik.

– Azért erről talán többet kellene tudnunk. Na persze, mielőtt egy élőlény hasát föl vágjuk. A kislány is nyilván ragaszkodik a kutájához.

– Enyém a kutya. A legnagyobb kincsem, amim valaha volt. Mégis föl kell vágni....

– Miért kell föl vágni?...

– Mondtam. A száz bomba miatt, ami a hasában van. Nem értik?

– Nem. Jó lenne, ha szép sorjában mindent elmondanál.

Krisztián megtörölte verejtékező homlokát, ő beszél zavarosan, vagy a felnőttek értetlenek? Könnyebb volt a polipokkal. Aztán rájött, hogy az ilyen töprengés is időpocsékolás. Gyorsan elkezdte, s hadart, hogy időt nyerjen.

– Amint mondtam, a térhatású vetített képeket energia tölti fel. Ennek-a forrását... a Földön antianyagnak hívják.

– Nem lehet! – ugrott fel magából kikelve a fizikus.

– De igen, mert vákuumban tartott antianyag – vágta rá gyorsan Krisztián.

– A baj ebben a pillanatban csupán az, hogy a vákuum külső burka a hidrogénnél pozitívabb fém.

A tudós urak most igencsak meglepődtek. A nézésük nem sajnálkozást fejezett ki, mint előbb. Egymás szavába vágva kérdezték:

– Honnan veszed?

– Miért baj a burok?

– Milyen fém?...

– Mondtam, a hidrogénnél pozitívabb. És azért baj, mert Möszejó bekapta, lenyelte...

Most a kémikus ugrott fel, idegesen, ijedten.

– Uraim! Ha ez a gyerek igazat mond, nagyon nagy a baj. Az emlősök gyomrában hidrogén-klorid van, és az említett fémet ez oldja!

– Igen, erről van szó. Nagyon jól tetszett mondani – ismerte el a tudós kijelentését Krisztián, ami minden más helyzetben derűtséget váltott volna ki, itt most inkább a feszültséget növelte.

– Most csak az a kérdés – "folytatta a gyerek –, hogy mi

119 lyen erősségű a sósav a kutya gyomornedvében. Ebben segítsenek, én ugyanis saját szememmel láttam, hogy a 38% HCL-t tartalmazó tömény vizes oldat 6,5 perc alatt föloldotta ugyanazt a fémet, amelyben az antianyag ez idő

szerint... – a karján lévő időmérőre nézett – 12 óra és 30 perce Möszejő gyomrában van.

A csodálkozás nőtt, ennek hangot csak azért nem adtak, mert érezték, hogy erre nincs idő. A parancsnok máris nyitott:

- Uraim! A lecke adott. Ki szól hozzá? Talán Mr. Wand, a biológus.
- Igenis. 0,3% hidrogén-kloridot tartalmaz az emlős állatok gyomornedve.
- Köszönöm! Tovább!

A matematikus dr. Krool tartotta föl bal kezét, mialatt a másikkal számokat írt a jegyzetébe. Félhangosan mormolta is a 38 és 0,3 százalékot, a 12,5 órát, s ennek percre átszámított értékét, készült kiszámolni, de Krisztián már be is kiáltotta a végeredményt:

– Még nincs baj! De csak ebben a pillanatban. Az adatok alapján 14 óra és 11 perc alatt fejeződik be az oldás a kutya gyomrában.

Dr. Krool is végzett hamarosan, és megerősítette Krisz eredményét.

– Durván száz percünk van – mondta a parancsnok –, jó másfél óra. Mit tegyünk?

Orvos is volt a kis tudós együttesben, ő jelentkezett:

– Véleményem szerint e derék fiatalember megérdemli, hogy kedvenc kutyája is életben maradjon, s a rettegett veszély is elmúljon. Vállalom a feladatot, és műtéti úton eltávolítóm Möszejő gyomrocskájából a veszélyes “bombát”.

– Hurrá! Éljen! – örvendeztek gyerekes módon a tudós urak. Közrefogták Krisztiánt, kérdésekkel halmozták el, de ő még nem nyugodott meg, nézte az óráját is, és sürgette őket:

– Kérem, mielőbb essünk túl a nehezen! Mr. McGreen, tartok tőle, nem lesz könnyű Susie-t meggyőzni, hogy Möszejő kés alá kerüljön.

120

– Nyugodj meg, fiam, elintézem. Dr. Walden professzor velem jön?

– Késeiéként állok rendelkezésére – mondta tréfásan. Csak Susie-1 is le tudná szerelni, megnyugtatni, hogy nem esik baja a kutyának!

Susie-t görcsös sírás közepette találták a szobájában.

– Kislányom, hol van Möszejő?

– Nincs! – mondta Susie sírva, és a fejét rázta.

– Itt volt veled, láttam. Védemedbe vetted.

– Nem tudtam megvédeni – zokogta a kislány. – Egyszer kellett volna valakit... és nem lehetett. Elvitte... Kése van. Mit csinál vele?

– Ki vitte el?

– A “majdnem férfi”. A Barton. Erőszakkal...

– Gyerünk! – kiáltotta a parancsnok. – Elegem van abból a fickóból! Miért vihette el? – kérdezte menet közben Krisztiántól.

A fiú nem felelt mindjárt, gondolkodott, hogyan menthetné ki Bartont. Sajnálta. A parancsnok haragja lesújt rá. Aztán ijedten gondolt arra, hogy ő mondta Bartonnak, miért nem ölte meg Möszejt. Jó ég! Ha megtette... Ha nem, akkor meg sürgős az operáció...

– Siessünk – mondta válasz helyett, és nyújtott Mars-léptekkel elszánguldott. Csak a parancsnok tartotta vele az iramot, a többiek lemaradoztak, de jöttek.

A fiúk szobája előtt Bonny ácsorgótt, Krisztián őt kérdezte:

– Barton? Hol van? Nem láttad?

– Nem láttam, de tudom, hogy bent van. Magára zárta az ajtót. Reggel azt mondta, elárultad a közös ügyet, a vezérkarhoz fordultál, és ezt nem hagyja annyiban.

A parancsnok nem tudta, miről van szó, Krisz annál inkább. Dörömbölt az ajtón, és hogy nem kapott választ, kiabált:

– Nyisd ki, Barton! Minden rendbe jön, ha nem tolod el. Mi a szándékom?

– Hagyj! Elintézem Möszejt! – hangzott a megdöbbenő válasz.

121

– Barton! Walden professzor megoperálja, és ez a biztos.

– Nektek. De én nem vagyok a ti brancsotokban. Egyedül erősebb leszek az egész itteni színtársulatnál.

– Miről beszél? – kérdezte a parancsnok.

– Meg akarja szerezni az antianyagot.

– Minek az neki?

A fiú megmondta az igazat, hogy Barton hatalmat remél az antianyagtól, zsarolni akar vele, meg ilyesmit...

– Azonnal törjük rá az ajtót! – foryant föl ingerülten a parancsnok.

Barton meghallotta bent, visszakiáltott:

– Ha megpróbálják, nemcsak fölmetszem a kutya hasát, fölrobbantom a bombát is.

– Ez örült?! – kérdezte a parancsnok Krisztiántól.

– Nem, nem hiszem, csak ijesztget. Azért vigyáznunk kell vele.

– Mit tegyünk? Itt nálunk szokatlan a terrorizmus. Nem készültünk fel ilyen esetekre.

Az éppen odaérkező orvos lihegve sürgetett, máris hozzá kellene fogni a műtéthez, hogy időben végezzen.

– Egy hasfelmetszés másfél óráig tart? – kérdezte kissé gúnyosan a fizikus. Köztudottan nem szerette a professzor?

– Nem, barátom, de nem eshetünk neki vaktában. Előbb röntgennel megkeressük, hol az anyag, hogy ne vágjunk fölöslegesen.

– Lézerrel pillanatok alatt föl lehet darabolni az egész kutyát.

Krisztián elképedt e gonoszság hallatán. Lám, a felnőttek sem jobbak a Barton-féleknél. Közben bent csönd volt. Itt kint a parancsnok tépelődött, kábító gázt emlegetett. Ezzel többen nem értettek egyet, Krisz sem, ő azzal érvelt, mielőtt Barton elkábulna, megölheti Möszejót.

- Akkor pusztuljunk el? Mennyi a határfoka az antianyagnak?
- Száz hirosimai... – kezdte Krisz, de Mr. Polt közbevágott:
- Ezerszerese az atomnak!
- Az mennyi?

122

– Amennyi a kutyus gyomrában lehet, elegendő eltüntetni a Mars színéről a bázist. Hírmondó sem marad.

Falfehéren néztek egymásra, aztán villogó tekintettel Krisztiánra.

– Hogy merészelt ez a kölyök ilyen helyzetbe hozni minket?!-Egyáltalán hol vette?! Itt valami büzlik.

– Most nem ez a legfontosabb. Uraim! – tárta szét mindkét karját Walden professzor. – A beszerzést megvitatják később.

– Feltéve, ha életben maradunk.

A parancsnok figyelemre intett, fölemelte kezét, s így szólt:

– Egyik legfontosabb teendőnk, hogy megelőzzük a pánikot, összetartást rendelék el. A vészír nem szivároghat ki.

Kiderült, hogy idejövet néhányan már leszakadtak, rohantak haza a családjukhoz, családtagok a szomszédokhoz, így aztán a kritikus másfél órának alig múlt el harmada, már a bázis lakói talpon voltak. Sírtak; átkozódtak, Möszejó fejét követelték, egyes szélsőségesek Krisztiánét is.

Régen nem Möszejőről volt szó, Bartonnal álltak szemben, feltehetően egy örülttel, akinek fenyegetése gúzsba kötötte a kezüket.

Az idő pedig múlt, fél óra sem volt hátra a másfélből. Felmerült az is, hogyha netán Möszejó gyomra több sósavat tartalmaz az ismert átlagnál...

A biológus ennél a dilemmánál ismerte be, hogy az általa mondott átlag emlősökre vonatkozik, s rémlik neki, hogy ezen belül a kutya gyomornedvében valamivel több a sósav.

– Mennyivel, az ég szerelmére?! – kiáltották rémulten a társai.

– Nem tudom, utána kellene nézni a... szakkönyvekben. Ha megengedik, megyek is.

– Nem! Mire helyesbítené a számot, akkorra mi már a csillagok közt leszünk.

A pánikhangulat felizzott. A tömeg egyre gyarapodott, kintről bejöttek a bányászok is. Hogyan tudták meg a vészírt? Az arcokra kiült a halálfélelem, többen azt mondták, mégis rá kellett volna törni az ajtót a benti terroristára.

123 De most már ezzel is elkéstek, semmire nem lett volna idejük; ami még volt, halálvárással telt el.

Ekkor, már az utolsónak hitt pillanatban, kinyílt az átkozott ajtó, és ott állt Barton. Arcán az örültségnek semmi jele, mosolygott, és elégedetten ezt mondta:

– Végre! – Fölemelte a kutyát, és a többiek füle hallatára duruzsolta neki: – Megszültük, Mőszjő, azt a cudar bombát.

– Mi? Micsoda?

– Tessék! Itt van – mutatta a tenyerén. – Csak le kell jól mosni, mert mi nem bicskával vettük ki. Igaz, MŐszjő?

A kutya helyeslően vakkantott.

– Hanem mivel?! – kiáltották többen.

– A józan paraszti ész szike helyett hashajtót javallt. Tessék! Kinek adjam? Vagy mossam le előbb?

– Miért csinálta ezt a cirkuszt? – kérdezték.

– Hogy Mőszjőt ne vigyék kés alá.

– Miért nem mondta?

– Lehetett magukkal beszélni? Iderohantak, rám akarták törni az ajtót. – Vállat vont. – Az ember úgy védekezik, ahogy tud.

– De nem briganti módon.

– Álljunk meg egy szóra! – nézett rájuk mereven Barton. – Azok a brigantik, akik késsel mennének egy ilyen csöpp kutyának, vagy aki gyógyszert ad neki? Kész vagyok a vitára. Kinek van érve?

Alltak, döbbsen nézték az atlétatermetű fiút, akit az imént pokolra kívántak. Most szavuk sem volt ellene. Krisz csodálkozott Bartonon, most olyan, amilyenek eddig is szerette volna. Kezet nyújtott neki, a fiú elfogadta. Aztán a többiekhez fordult.

– Ha nincs hozzászólás, vége az előadásnak. A hallgatással kifejezett egyetértésüket pedig köszönöm. Viszontlátásra!

Eloldalodtak, mint vert had.

– Veszed észre? Mintha nem örülnének, hogy elmaradt a tragédia.

– Ne bántsd őket, Barton, jót akartak.

– Rendben' Neked meg itt a kutyád, törődj vele. Vagy vigyem vissza Susie-nak?

124 Krisztián fölkapta a fejét, ő már előrenézett.

– Látod, ez jó ötlet. Most haragszik rád, pedig nagyon fontos, hogy megszeressen. A következő felvonásban erre szükség lesz.

– Claudiát ne hódítsam el Bonnytól?

– Susie-val törődj! Barton, nagy küldetés vár rád. Elmondom, csak most rohanj! Mőszjő is türelmetlen.

A tisztelt tudós urak első megilletődésük és lehiggadásuk után azonnal visszanyerték tisztánlátásukat. Walden professzor_ elismerte, helyes volt előbb hashajtóval kísérletezni. A biológusnak is eszébe jutott, hogy a kutya gyomornedvében a sósav csak igen kevésel több az emlősök átlagértékénél. Aztán a fizikus hirtelen rádöbbedt, hogy nem vették magukhoz az antianyagot tartalmazó kis tartályt. Ezt helyrehozandó, a parancsnok elrendelte, hozzák azonnal a bizottság színe elé Bartont és Krisztiánt.

– A terroristát ne! – kiáltott valaki még mindig az előbbi kellemetlen élmények hatása alatt.

Jó, akkor csak a fiatalabbat. Valaki dicsérte is Krisztiánt, hogy milyen higgadtan viselkedett, noha az ő kutyája volt a veszély epicentrumában. Kutyatulajdonos kisgyereknél ez nagy szó!

– De mintha nem is igazi kisgyerek volna.

Mindegy, eredetileg övé az antianyag. Keményen ki kell vallatni, hol találta, aztán kioktatni, hogy nem gyerek kezébe való.

– Ügy van! Ne játszadozzék bombának beillő anyaggal!

– Főleg kutyát ne etessen vele, mert ez okozta a problémát. így került Krisztián a bizottság elé. A parancsnokot megelőzve Mr. Pott, a fizikus kérdezett:

– Kisfiam, hol találtad azt a... bizonyos anyagot?

– Nem találtam. Kaptam.

– Kitől, ha nem vagyok indiszkrét?

– Indiszkrétnek tetszik lenni, de mindegy, ekkora balhé után kénytelen vagyok kitergetni a lapjaimat. A polipoktól kaptam.

125 Mintha nem is hallották volna, tovább kérdeztek:

– Honnan tudod, hogy antianyag?

– Mondták – felelt a kölyök, szándékosan szűkszavúan.

– Kik?

– A polipok.

– Ki burkolta be az antianyagot, mint egyszer már nagyon helyesen mondtad, vákuumba?

– A polipok.

– Tudnál még több ilyen anyagot szerezni?

– Nem, mert a történetek után a színük elé sem mernék menni.

– Kiknek a színe elé?

– A polipok színe elé.

Különböző kérdéseikre már legalább hússzor említette a polipokat, de mintha nem is hallották volna. Nem léteztek a tudós urak számára polipok.

– Krisztián, nem szántad el magad, hogy ezúttal őszinte leszel? Vagy fogadalmat tettél valakinek, hogy nem beszélsz? – kérdezte a parancsnok.

- Nem, senkinek. Legalábbis arra nem, hogyan kerültem ide.
- Hol vannak azok, akikkel idejöttél?
- Ezt... igen, ezt nem mondhatom meg. Fogadalmat tettem.
- Kinek vagy kiknek?
- A polipoknak.

Reménytelen! Ezt gondolták valamennyien. Órák óta vallatták, és annyi hihetőt nem mondott, mint körme alatt a piszok.

Már minden volt, csak nem "kisfiam!", de hiába. Egyre csak polipok... Polipok pedig néni léteztek az urak számára. McGreen a fizikushoz fordult.

- Megvizsgálja ezt az esetleges antianyagot?

Mr. Pott már készült nemet inteni, amikor Krisztián ijedten szólt:

- Azt ne!
- A! Szóval ne derüljön ki az igazság. Kezdetől gyanítottam, hogy szélhámosság az egész.

126

- Dehogy! Csak a vákuumba zárt anyag nem érintkezhet az ittenivel.
- És ha én mégis megpróbálnám?
- Akkor kezdődik mindaz előlről, amin ma túljutottunk. Azzal a különbséggel, hogy ebből nem mászunk ki egy adag hashajtóval.

Mr. Pott olyan hirtelen tette le, mintha máris robbanna. Pedig akkor már tehetné bárhová, gondolta Krisz, és zsebre vágta.

- Talán mégis nálam lesz legjobb helye. Elmehetek?

Intettek, hogy igen, és kezdhették az értekezést az abbamaradt hétköznapi témáról, hol és mikor nyissák meg az új marsi bányákat.

Krisztián elmenőben még hallotta a parancsnok megjegyzését:

- Nem tudom hova tenni ezt a gyereket.
- Mert nincs mersze elhinni a polipokat – kockáztatta meg valaki meggyőződés nélkül, félig tréfásan.

- Elég, ha a kislányom hiszi. Kezdjük!...

Barton és Krisztián átbeszélgették az éjszakát. Bonny néha fölébredt, rájuk szólt, lejjebb vették a hangot, de folytatták:

- Magam sem tudom, mi történt velem. Egyszerűen nem értem. Hatalmad van fölöttem, és nem bánom. – így Barton.

- Az a jó!

- Neked.

- Neked is, Barton. Majd meglátod.

– Csak ne etetnél a polipjaiddal. Hülyére veszel, mint a többieket. Bonny is beszállt ebbe a hajóba, de ő legalább nem hangoztatja.

- A parancsnok se hiszi, a tudósok se. Talán csak Susie.

– Mindegy, akkor is klassz srác vagy. Úgy kinyílt a csipád, hogy bármilyen érthetetlen, becsüllek érte.

– Hamarább megértesz, mint gondolod. A nehezén túl vagy.

– Hogy beadtam a derekam. Erre gondolsz?

– Erre, csak nem ilyen ^negfogalmazásban.

– Befogjátok végre a szátokat?! – szólt rájuk ismét Bonny.

127 Nem fogták be, de annyira halkra vették mondandóikat, hogy már maguk sem hallották. Ekkor javasolta Krisz, próbálják kitalálni egymás gondolatát. Ez jó telepatikus alapgyakorlat, és erre hamarosan nagy szükség lesz. Ezután próbálta szinkronizálni Barton tudatában az ő gondolatait.

– “Elvihetnéd Susie-t kirándulni.”

– “Susie-t...” – Ennyit értettem.

– “Vidd el! Ki-rán-du-lás.”

– Hova? – kapta föl fejét Barton. Tehát megértette.

– “Mars. Nagy-árok.”

– “Brrr! A szörnyek...”

– – “Most már tudod, hogy nincsenek szörnyek.”

– “Mi nincs? Ja! Szörnyek. Tudom.”

– “Susie-nak is bebizonyíthatod.”

– “ö még nem tudja?”

– “Nem. Bizonyítani kell.”

– “Oké!”

Hajnalra egészen jól értették egymást.

– ördögös játék, csak elfáradtam – mondta Barton, és hangosan csodálta önmagát. – Hogy én mire vagyok képes! További teendő?

– Természetesen Susie. Menj, szerettesd meg magad. Beszélj a Nagy-árokról, ígérd meg, hogy elviszed...

. – Möszejével nagyobb sikerem lenne Susie-nál.

– Vidd! Neki is adhatod, előbb-utóbb Susie úgyis a mienk lesz.

– Susie a miénk?...

– Igen, csak ő még nem tudja. Nemcsak ő, senki.

– Akkor én senki vagyok?

– Igazad van, rosszul fejeztem ki magamat. Előfordul.

– Amikor akasztják a hóhért. Igaz-e, főnek? – nevetett Barton.

Fölnyalábolta Möszejöt, és eltűnt a balfenéken.

Susie ujjongott, összecsapta a kezét.

– Te milyen aranyos vagy! Megmentetted Möszejöt, te “majdnem férfi”. Az igazi férfiak föl akarták vágni a kis hasát!

– Hallom, sírtál utána.

128

- Ha elpusztul, utána halok.
- Ilyent soha nem szabad mondani.
- Szabad, nem szabad... Mindig *ez* van. Te is kezdted?
- Nem, én mindenre azt mondom neked, hogy szabad. Artista becsületesemre! Jó így?
- Vigyázz, te “majdnem férfi”! Nagyot fogok mondani.
- Elhordom neked a Marsot a Földre. A zsebkendőmben. A Göncölszekéren szállítom lábadozó csillagokat. A sárkány fejét...
- És a szörnyeket?
- Egy fia szörny sincs már az egész világon, A Nagyároknál sincs.
- Akkor mehetek én is?
- Amikor tetszik, kisasszonykám! Ma már nem, mert késő van, de akár holnap. Ha korán indulunk, estig megjárjuk. Szavamat adom!
- A becsületeset?
- Nincsen másik.
- De... azelőtt volt.
- Azt már elmuzsikálták. Csúnya, hamis hangszeren. Volt! Nincs!
- De örülök! Repes a szívem.

Nem derült ki, vajon Barton megtérésének örült-e Susie, vagy a Nagy-árok-kirándulás miatt. Annyi szent: megkedvelte Bartont. Susie vállalta, hogy kicsikarja apja beleegyezését.

– – Szülinapomra kérhetek bármit. Azt dörmögte az öreg úrhajós medve: “Látatlanban teljesítve.” Márpedig holnap leszek tízesztendős. Azért jó lenne előre elpróbálni. Légy te a medve. Kezdjük. “Apa, holnap leszek tízéves.”

– “Jé! Már tíz gyertyát kell tenni a szülinapi tortádra?”

– A tortát anyu rendezzi. Miért nem tudod azt mondani, hogy mit kérsz a születésnapodra? – Kicsit később: – Most mire vársz?

– Végszóra.

– “... éves...”

– “És mit kérsz a szülinapodra? Mondtam: látatlanban teljesítve.”

123

– “Oké’ És kösz! Akkor holnap megyünk a Marsra, a Nagy-árokhoz. Barton elvisz, ő már «majdnem férfi».”

– “Mit képzelsz? Barton... meg akarta ölni a kutyát.”

– “Ti akartátok föl vágni a hasát, ő megmentette. Azt mondtad, látatlanban...”

– “Ha mondtam, hát rendben! Áldásom!...”

– Kész! – váltott át Susie. – Áldás nem kell, csak kilépő.

– Jó, így tessék majd intézkedni, tízéveske! Viszlát holnap!

Barton elrohant, vitte Krisztiánnak az örömhírt, bár maga sem tudta, miért örömhír ez, és miért kell neki kirándulnia Susie-val.

Krisztián meg sem várta, amíg megszólal, mondta ő:

– Telitalálat!

– Honnan tudod?

A fejére mutatott. Hát ez sikerült.

Susie-nak nem egésze. McGreen apuka úgy egyezett bele a kirándulásba, ha Claudia is megy velük. Claudia rábólintott, aztán reggel elfelejtett fölkelni. Maradtak ketten, kilépőjük volt, • beöltöztek... Mösziöt magukkal vitték, de neki nem írt elő a szabályzat kilépőt, és Barton szkafanderében bújta meg.

– Hurrá! Irány a Nagy-árok! Lássuk a szörnyeket...Ahol legyőzted a szörnyeket.

– Nem én! Bonny...

Ez volt az utolsó, amit még hallott a zsilipkezelő ör, azután eltűntek a marsi ködben. Mert úgy adódott, hogy beláthatatlan messzeségig sűrű, tej fehér köd ülte meg a bázis környékét. Szegény ör, hányszor hallotta aznap, másnap fejmosás közben, hogy miért engedte ki őket.

– Érvényes kilépőjük volt.

– De a köd...

Nem írták rá, hogy ködben nem érvényes. Ezt azonban csak gondolta. Mennyit merhet feleselni a zsilipkezelő, ez sincs bent a szigorú szabályzatban.

Való igaz, hogy Barton és Susie nem jött vissza aznap, másnap se. A köd felszállt, s mintha vele szálltak volna ők is. Hiába ment ki a mentőexpedíció, s kutatták fel az ismert tá

130 jakat a Nagy-árkon innen és túl, sehol még nyomuk sem maradt.

McGreen parancsnok búskomor lett, előtte súlyos szemrehányást tett Claudiának, ő pedig borogatást a saját migrén rágta fejére. Mindenki a tragikus eseményről beszélt. Emberemlékezet óta nem tűnt el senki a Marson! Most ez a két drága fiatal!

– Nincs remény? – kérdezték egymástól a bázislakók.

– Hogyan lenne? Mínusz húsz fok volt éjszaka.

– A szkafanderben nem...

– Meddig elég az a kis oxigén?

Hát most a fagy vagy az oxigénhiány? Akármelyik, mindegyik halál.

Gyászolt a bázis. Már csak az hiányzott, hogy felhúzzák a fekete lobogót. De nem húzták, az csak megállapított halál esetében szokás. Ők eltűntnek számítanak, Kaivá nem találták meg őket. Így igaz, de azért kimondva-kimondatlan mindenki reménykedett...

Annyi csoda történt már a Földön, miért nem történhetne ez az egy, itt most a Marson.

A csoda váratott magára.

És ha kétezer év múlva lesz itt is az első?... HATODIK FEJEZET

Krisztián az első nap csak hallgatott, Blanka azt hitte, ez amolyan alattomoság, a vaskos tréfáit megelőző kaján némaság. Mert mi más az oka, hogy nem úgy aggódik Susie-ért, Bartonért, mint a többi rendes ember?!

Másnapra Krisz viselkedése változott. Láthatóan ideges lett, az eltűntekért való aggodásának többször hangot adott. Harmadnapra megint befelé fordult, nem beszélt, ha kérdezték is, kitért a válasz elől. De ez a feszült hallgatása már nem utalt' cinizmusra, ellenkezőleg, aggodása őszintének tetszett, viselkedése felnőttesnek hatott.

Krisztián nem mindennapi úrkalandja után valóban sokat változott, ez beszédében, magatartásában jutott kifejezésre; testileg természetesen nem nőtt együtt a képességeivel.

Legyünk igazságosak, Krisz soha nem kérkedett azzal, mit tud, mire képes, csak időnként kibukott belőle az a bizonyos több... Ezt környezete és az idegen felnőttek is szívesen hitték nagyotmondásnak, finomabb megfogalmazásban képzelgésnek. A mögöttük lévő igazságot egyedül ő tudta. Azt is, hogy senki semmit nem alakított át rajta, a polipok nem nyúltak bele a tökéletlennek ítélt testébe. Az viszont igaz, hallatlanul könnyedén hasznosította úrbéli tapasztalatait, amiben akár voltak földi értelemben Vett csodák, akár nem, hasznosítható anyag bőven akadt.

Most azon tűnődött, nem volt-e túl hiszékeny a polipokkal... Bartont ő bujtotta föl a marsi kirándulásra, rajta keresztül Susie-t is. A baljóssá fordult események súlyos teherként nyomták a lelkiismeretét. Egy ideig a jó szándékkal – vigasztalta önmagát, de mindennek van határa...

Bartonéknak első este vissza kellett volna térnük!

Hol lehetnek? Mit vétettek el? Ha Susie-nak baja esik...

A harmadik nap délelőttjén elrohant a parancsnokhoz.

132 A titkárnő h'ába próbálta meg Állítani, élt a váratlan lerohanásokban szerzett gyakorlatával.

– Mr. McGreen! – kiáltotta fuldokolva.

A parancsnok értetlenül, kimeredt szemmel nézett rá.

– Mr. McGreen! Engedjen ki engem a Marsra! Éjszaka...

– Ezt már megtagadtam, amikor mentőket indítottunk.

– Rosszul tette!

– Nem, nem hiszem – ingatta fejét a parancsnok.

– De igen. Én hibáztam. Nekem kell helyrehoznom.

– Nem! Nem engedhetem meg, hogy te is szerencsétlenül jársz. Ezt sem vállalhatom...

– Mr. McGreen! Én tudom, mit kell tenni. – A lelkes hang után jóval erőtlenebbül: – Azt hiszem, tudom... Ha valaki, akkor én...

– Ne légy elbizakodott! Túlfűtött fantáziád nem elég ehhez.

– Szeretem Susie-t!

– Nálam nem jobban. Mégis tehetetlen vagyok. Korlátlan hatalommal, technikai lehetőséggel, személyzettel... Mégsem tudtam megmenteni. Te meg csak képzelsz. De azzal és otromba polipmesével nem lehet segíteni.

– Ha mégis?! – kiáltotta Krisztián élesen. Aztán lehiggadtan hozzátette: – Ha mégse... akkor is meg kell próbálnom velük.

A parancsnok az utolsó szóra kapta föl a fejét.

– Velük? Kikkel?

– A... a polipokkal!

Mr. McGreen nem kapott dührohamot a polipok említésére, mint máskor. Higgadtan, szomorúan szólt:

– Krisztián! A helyzet most súlyosabb annál, hogy **ezt** fűjd. Susie-ről van szó. Azt mondtad, szereted.

– Nagyon szeretem. De... – nyelt egyet, s nem folytatta.

– Van elképzelésed, mi történhetett vele? Hosszú, görcsös belső vonaglás után bólintott.

– Műi?! – üvöltötte a parancsnok. Aztán hirtelen lehiggadva könyörgésre fogta a dolgot: – Beszélj, Krisztián, nagyon kérlek, mondd el, amit tudsz! Él? Bajban van? Lehet segíteni?

133

– En is azt szeretném tudni. Engedjen ki ma éjszakára.

– Nem, nem, ez nem tizenkét éves gyerek dolga. Különben... Mit csinálnál kint?

– Nem mondhatom meg.

– Neeem? Akkor se, ha Susie életéről van szó? Erre Krisztián több kínzó gondolat után döntött.

– Beszélnem kell velük! Ha ők tartják fogva Susie-t, ki kell szabadítanom.

– Kik azok az ők? Ne mondd, hogy a polipok, mert megőrülök! Beszélj! Az igazat! Susie-ről van szó!

Még néhány görcsös rándulás az ártatlan gyermekarcon, aztán elszánt tekintet, és megszólalt:

– Jó, nem polipok. Csak én neveztem el így a sok végtagjuk miatt. Lények. Földön kívüliejc. És semmiben nem hasonlítanak az emberekhez.

– És... hol vannak?

– Ezt nem mondhatom meg. Nemcsak az ígéretem miatt, hanem... ha mégsem ellenségek, azzá tenném okét, és akkor nagyobb a baj.

– Miért? Hányan vannak?

– Nem sokan. De mindegy, hogy hányan. Az erejük, hatalmuk a tudásukban van. Előbb beszélnem kell velük!

– Beszéljed? Hogyan? És milyen nyelven?

– Nem nyelven. – A fejére mutatott. – Itt tudatosodnak a gondolataik. Minden szavukat értettem, ők is engem.

A parancsnok hitte is, nem is, azért tamáskodó arckifejezéssel tovább faggatta:

– A Marson vannak? – Valósággal szegye elíté, hogy kimondta ezt a valószínűtlenséget, de Krisztián már intette is a nemet.

– Akkor hol?

– Nem mondhatom meg. Tönkretenném eddigi munkájukat, amiért... itt vannak. És bármilyen jóindulatúak, bosszút állhatnak.

– Beprogramoztak?! A parancsaikat teljesíted?! – kérdezte ijedten McGreen.

– Nem, biztosan nem. Tudnám...

– Akkor miért az ő érdeküket félted, és nem Susie-t?

134

– Csak Susie-t féltem. Miatta nem lehet. Ha a kezükben van...

– Miből gondolod, hogy a kezükben van?

– ők akarták...

– Susie-t?

Krisztián bólintott, és kiverte homlokát a veríték. Érezte, hogy menthetetlenül hálót fon köré a parancsnok, a titok nem lesz többé az, s akkor fölmérhetetlenek a várható következmények. Hangot nem hallott, de a fejében érezte, ott tudatosodott Mr. McGreen kérdése:

– “Tudták-e ezek a lények, hogy Susie az én gyermekem? A bázis parancsnokáé?”

Saját hangját sem hallotta, de talán szóval nem is mondta a választ, csak bólintottá az igent. Ezután rohamosan a kétségbeesett apa szuggesztív hatása alá került, fejében érezte a kérdéseket, és ő önkéntelenül felelt. Elmondta azt is, amit nem akart, ami katasztrófát okozhat; de már nem volt ura önmagának, korábbi ígéretének; sodródott, föl sem fogta, hová, szakadék vagy valami megoldás felé.

A záporozó kérdések egyé forrtak, többségükben Susiera vonatkoztak, megmentésének lehetőségeire, s ez már mindenképpen arra kényszerítette, hogy beszéljen. Elmondta, az őt megmentő lények a Naprendszeren kívülről jöttek, és itt létesítettek megfigyelőállomást.

– “Hol?”

A leggyötrőbb válasz következett, de muszáj volt megmondani. Susie miatt, csakis Susie-ért... A Mars nagyobbik holdja, a Phobos mögött építettek

mesterséges kisbolygót, s onnan figyelik a környező világot, a Földet is... A mesterséges bolygó forgását és keringését a Phoboséhoz igazították, ezért nem láthatók soha a Marsról, a hold takarja őket. A bioáram vagy hasonló ilyesvalami tette lehetővé, hogy távolról is gondolatokat váltsanak. A Phobos tömege azonban megakadályozza az eszmecserét. De a marsi éjszaka idején ügyeletes tudósuk egyike átrepül a Phobosra, ekkor itt már csak a bázis védőrétege akadályozza a kapcsolatot. Ezért kellett neki éjszaka kimennie a Marsra, s ezért akart Susie eltűnése után is kimenni a kereső expedícióval. Most többet

135 tudna, talán mindent, hogy mi is történt valójában. Hogy miért keverte bele Susie-t az idegenekkel való kapcsolatába? ők kérték, látni akarták a jární nem tudó emberi lényt. Nem mondhatott nemet. Bartonra bízta, de ő semmit nem tudott előre a találkozásról. Már bánja, nem lett volna szabad. Beszélni kell velük! Engedje ki őt éjszaka a parancsnok...

A parancsnok "Nem!" kiáltásait fölfogta, őrvongását látta, azután teljes készültség elrendelését hallotta. Mire Krisztián előbbi kábulatából magához tért, a helyiség megtelt tudósokkal, másokkal... A biztonsági erők parancsnoka katonai egyenruhában jelent meg.

– Uraim – kezdte fuldokolva a parancsnok –, ez a kölyök Földön kívüli erőket szabadított ránk. Az ellenség a Phobos mögött bújt meg. Tűszul ejtették a lányomat. Kiszabadítására és fölszámolásukra támadnunk kell állásaikat. Előbb azonban derítsük föl kilétüket, erejüket.

A megdöbbenést követő üres csendbe beleüvöltő Krisztiánra figyeltek:

– Nem igaz! Nem akarhatnak rosszat! Hallgassanak meg! Ha a tekintetük ölni tudott volna, Krisztián kiterítve fekédné.

– Hányan vannak? Felelj! – fordult *hozzá* a parancsnok. Nem tudta, ő néhányukkal találkozott. Lehetnek sokan, de talán csak egy kutatócsoport. Tudósok...

Lehurrogták, cinkosnak bélyegezték, és megtették az előkészületet az azonnali földerítésre. A parancsnok vezetésével hamarosan fegyveresekkel tömött páncélozott kis hajók szálltak föl. Elképzelhetetlen, hol volt eddig, ez a sok fegyver. És minek? Többen hangoztatták, hogy a bázis voltaképpen a Föld védelmét szolgálja, kialakításakor a fegyvereket sokan elleneztek, most bebizonyosodott, mennyire a militaristáknak volt igazuk.

Krisztián ment a szállása felé. Legszívesebben elsüllyedt volna szégyenében. Elárulta a megmentéit. De!... Igaz!... Miért nem engedték vissza Susie-t? Érthetetlen! Megint összezavarodott benne minden.

Előkerült Bonny, Blanka és Bernadett. A lányok fággat

136 Iák; nekik sem tudott többet mondani, mint a parancsnoknak.

– Elhitték ezt a marhaságot? – kérdezte csűföndárosan Blanka.

- « – Ha egyszer páncélozott gépeken fegyverekkel mennek ellenük.
- Kiszabadítani egy magyar artistát?
- Nem, a parancsnok lányát.
- Egyre megy.
- Nekik nem.

Ilyen megjegyzések röpködtek a két lány közt, de badarságnak tartották az egészet. Nevettek volna, ha nem hiányzik Barton és Susie.

Bonny és Krisztián elszakadt tőlük. Először ők sem tudtak egymásnak mit mondani. Később Bonny töprengése törte meg a hallgatást:

- Elrabolták Susie-t és Bartont, vagy szerencsétlenség történt?
- Ezen töprengek én is.
- Ha náluk vannak, semmi baj – jelentette ki Bonny meggyőződéssel.
- De majd okoznak bajt ezek a fegyvereikkel! Csak ki tudnék menni, beszélni velük.
- Megerősített őrség vigyáz a zsilipekre.
- Tudom, sajnós, így van. Reménykedjünk!
- Miben?
- Ezt, látod, nem tudom...

Késő éjszaka jött vissza a fegyveres ármádia. Sikertelenül. Megtalálták a kisbolygót, de rajta életnek semmi nyoma. Le nem szálltak, csak keringtek körülötte. Susie-ra tekintettel nem lőtték szét, csak figyelmeztető lövéseket adtak le. Senki nem jelentkezett. Nem válaszoltak a felszólító rádióhívásokra sem.

Claudiától hallotta mindezt Krisztián, és nagy bánata közepette is megmosolyogta az okos felnőtteket. Nem válaszoltak¹... A gépeknek nincs bioárama. És lövések kíséretében küldték a jelzéseket...»

137 A bevetésből visszatért katonák vezetői reggelig tanácskoztak az itthoni szakértőkkel. Semmire nem jutottak. Egyszer aztán valakinek eszébe jutott: talán az áruló gyerek a megoldás. Már csak így emlegették Krisztiánt. Egyszerre értelmet kapott az antianyag is: ellenséges ügynökként fel akarta robbantani a bázist. Csak a kutyája miatt nem hajtotta végre...

- És ő?... – kérdezte egy kicsit értelmesebb valaki.
- Elpusztult volna. Sok ilyen fanatikus létezik.
- Különösen^ha érdekeiknek megfelelően átprogramozták 6t – tódított Miss Chambell, Walden professzor segédorvosa.

Ez a feltevés senkinek nem tetszett. Mentésiené az árulót. Ellenségből áldozat? Nem, ezt nem érdemli... , Abban inkább egyetértettek, hogy lehetőleg hasznosítaniuk kell Krisztián esetleges kapcsolatát. Szigorú őrizet mellett elviszik, próbáljon kapcsolatot teremteni az emberrablókkal, és tárgyaljon velük a feltételekről.

A fiú mindenbe beleegyezett. Végére ő eddig is menni akart. Ugyan nem szigorú őrizet mellett, de ha másként nem lehet...

Hajnalban megerősített egység indult a Phobos felé. Krisztián a vezérhajón két állig fegyverzett harcos közt ült. Moccanni nem tudott, de már gondolkodni is alig.

– Ha beszélsz' velük... Egyáltalán képes vagy erre a távolból? – kérdezte mogorván a parancsnok.

– Ha ők is akarják...

– Ne kezd ki fogásokkal!

Krisztián nem szólt. Már nem tisztelte úgy a parancsnokot, mint eddig.

– Mondd meg nekik, feltétel nélkül adják vissza a lányomat.

– És Bartont?

– Természetesen őt is adják vissza! Ne kísérletezzenek emberen!

– Ezt is mondjam?

– Előbb csak annyit, hogy adják vissza őket. A többit majd azután, ha már kellő nyomatékkaal üzenhetünk.

– Fegyverrel?

138

– Nem gyerektől kérdezem meg, hogy mivel. Látom, te még mindig az ő pártjukon állsz.

Krisztián fejében megfordult a válasz, hogy a jobbik pártján áll, de nem mondta ki. Saját gondolataival küzdött: jók vagy rosszak a polipok? Eddig feltétel nélkül esküdött rájuk, most megingott, de mentségükre írta, hogy a számukra szokatlan agresszióval állnak szemben. Viszont az is tagadhatatlan, hogy ők provokálták a parancsnokot Susie fogva tartásával. Amikor eddig jutott, mindig megakadt. Lehetetlen! Olyasminek kellett történnie, amiről senki nem tehet, és ez a valami összezavarta az eseményeket.

Már a Phobos közelében jártak. Jól látták a felszín domborulatait, a hosszan húzódó völgyeket, a távolabb meredek sziklafalakra emlékeztető kiszögelléseket. De sehol semmi növényzet, ez a hold éppen olyan kopár, kietlen, mint az anyabolygó, a Mars.

Krisztián a Marsra érkezése előtt látta már ezt a panorámát. Akkor a polipok azt mondták, hamarosan lakott helyé válik. Mennyi ez a "hamarosan?" – kérdezte ő akkor, de néni kapott pontos választ. "Talán százszor sem kerüli meg a Marsot, és itt már élet lesz" – jutott el tudatáig valamelyik polip találgatása. Aztán hogy ez földi mértékkel mennyi, száz év vagy több, az nem derült ki. Mesterséges bolygójukat sem látta akkor, csak beszéltek róla. Hazulról szállították ide az elemeit, s itt az űrben szerelték össze. Kérdezte, mi a neve, azt mondták, nevezze el, ahogy akarja, ám ha visszatér a Földre, törölje ki emlékezetéből, és senkinek ne beszéljen róla.

Közben megközelítették a mesterséges bolygót. Különös látvány! Nem is bolygónak látszott, nem gömb alakú volt. Csészealj! – vágott bele hirtelen a gondolat. Ahogy a Földön nevezik a Földön kívüli vagy annak vélt idegen testeket. Lapos korong, itt-ott kiemelkedő domborulatokkal, de nyoma sincs rajta olyan építménynek, mint az ember alkotta Mars-bázis. És élőlénynek sem.

– Elbújtak, mint a patkányok! – sziszegte gyűlölettel McGreen, és kiadta a parancsot három jelzőrakéta kilövésére. 1

139 Krisztián nem értette, miért ezzel kezdi. Előző útjuk is nyilván a lövöldözések miatt vált sikertelenné. De mégsem szólt.

– Beszélj! – fordult hozzá McGreen. – Vedd föl velük a kapcsolatot.

– Innen a páncélburokból? *r* Hát mit akarsz? Honnan? *i*- Arra gondoltam, le kellene szállnom.

– Még mit nem? Csapdába eshetsz! Verd ki a fejedből.

– Jó, de előre megmondom, innen nem boldogulok. Engedjenek le engem a kis űrkomppal.

Erről a parancsnok hallani sem akart. A vita hevében Krisztiánt szökési szándékkal vádolta. Ráförmedt: ha az ellenség túszként tartja fogva az ő lányát, ő is ezt teszi a cinkosukkal!

– Ahogy gondolja, Mr. McGreen. Ügysem voltam még tús, sem Földön kívüliek cinkosa, most legalább megízlelem, milyen is ez.

– Pimaszkodni mersz velem?

– Ahogy gondolja – és vállat vont.

Egyik őrizője keményen oldalba lökte, de a parancsnok leintette a katonát, és tovább próbálkozott a fiúval. Sikertelenül.

Végül a lökdöső ór kíséretében elindították a kis űrkomppal a mesterséges bolygó felé.

– Megtiltom, hogy bántalmazza a fiút – szólt az őrnök a parancsnok –, felelős érte, épségben kell visszahoznia!

Az ór bólintott, elindultak, s egykettőre elértek a csészealj felszínét. Itt Krisztián szívesen elindult volna földerítőútra, de az ór valósággal hozzátapadt, egyedül nem engedte.

– Teljesítsd a feladatot!

Megkísérelte, de amit a marsi Nagy-árokától játszva elért, hogy üzenete eljutott a polipokig, itt reménytelennek tetszett minden próbálkozás. “A parancsnok nem fogja elhinni” – gondolta. De ennél jóval nagyobb baj, hogy így semmit nem tud meg Susie-ékről. A szíve vadul dobogott, mind nagyobb bajt sejtett. Már az is megfordult a fejében, hogy visszatértek a távoli galaxisban lévő saját bolygójukra, s

140 magukkal. vitték Bariont és Susie-l. Kísérleti anyagnak... Tébolyító gondolat!

Szüntelen útjára bocsátotta gondolatait. Kérdéseket és magyarázkodást vegyesen. Könyörgött is, hogy az ártatlan kislányt adják vissza családjának. A barátját neki... Hiába, fél gondolatnyi válasz sem érkezett, noha nagyon ügyelt, hogy ne mulasszon el egyetlen rezdülést sem. Végül nem volt mit elmulasztani. Reményvesztetten feladta.

– Térjünk vissza a hajóra.

– Van eredmény? Szóltanul nemet intett.

– Nincs ebben az egészben jó adag szélhámosság?

Nem felelt az illetéktelen megjegyzésre, sürgette a visszaindulást.

A parancsnok önmagát szidta, amiért a kölyök. .orránál fogva vezette". Indultak vissza. Most ellenkező oldalról kerülték meg a Phobost. Ezt a tájat még Krisztián sem látta. Közel húzódott az ablakhoz, és nézte az ismeretlen holdfelszínt. Változatosabbnak tetszett, mint az ellenoldal. Vizet is látni vélt, de ez lehetett optikai csalódás, az itt gazdagon előforduló színek csalóka játéka. Űrbéli tapasztalataiból tudta, hogy a színek nem állandóak, változnak, ahogy és amilyen erős fénnel világítja meg a Nap a bolygók, holdak felszínét. A sokszor percről percre változó színek kavalkádja innen a magasból csodálatos látvány volt.

Krisztiánt annyira lekötötte e színorgia, hogy megfeledkezett minden másról, a parancsnokról, Bartonról és Susie-ről is. Aztán hirtelen ugrott fel, egész testével neki az ablaknak. Őrei két kézzel kaptak utána, mintha kiugorhatna. Nevetséges! Csupán valami mozgást látott. Kis pontok voltak, a szem legfeljebb apró állatkáknak látta. De az itt lehetetlen!...

– Mi történt ott? – kérdezte távolabbról a parancsnok.

– Mr. McGreen! Gyorsan egy távcsövei! A parancsnok odalépett hozzá.

– Ha látsz valamit, szólj, majd én...

– Már nem látok – mondta lehangoltan Krisztián.

141

– Mégis... mi volt az?

– Távcső kellett volna!

– Legalább azt mondd, amit tudsz.

– Az semmi – lemondóan legyintett. – Valami mozgott odalent, de olyan káprázat is lehetett, amit itt a színek művelnek az emberrel.

– Ostoba fecsegés minden szavad – dühöngött a parancsnok – . akárcsak az eddigi badarságaid is!

A becsmélés ellenére vagy éppen azért Krisztiánt nem hagyta nyugodni, amit látni vélt. Ha tőle függne, a végére járna!

*ás a mozgás, mint a színek váltakozása. Utóbbi a fénytörés folytán bekövetkező látási csalódás. Ő azonban mozgást vett észre.

– Mr. McGreen! – szólt hirtelen. – Az ön helyében visszafordulnék.

– Vissza? Minek? És hová? Azt mondtad, kihalt az egész vacak kis bolygójuk.

– Nem annyira vissza. Csak addig, ahol én nekiugrottam az ablaknak. És ha egy távcsövet is adna *hozzá*...

A parancsnok mogorva képéről lerítt az elutasítás gondolata. Aztán mégis eltöprengett. Látomás! Szabad-e bedőlni ilyennek? A következő gondolata pedig: szabad-e a legkisebb lehetőség mellett is elmenni? Döntött. Kövesse őt visszafelé az egész repülőraj.

Krisztián didalérzete hamar elpárolgott. A parancsnok nem adott neki távcsövet, amikor ismételten kérte, gúnyosán kérdezte:

– Lézerpisztoly nem kellene?

– Nem, mert nem gyerek kezébe való.

– Aha! Csak az antianyag.

A parancsnok ezzel az idétlen diskurzussal vezette le abból támadt ellenérzését, hogy egy gyerek kívánsága szerint cselekedett. Vagy ő akarta fölfedezni, amit Krisz az imént észlelt. Kiguvadt a szeme, annyira nézett különleges messzelátóján. Aztán hogy mégsem látott semmit, nem a távcső makacosságán múlt.

– Túlmentünk – mondta röviden Krisztián, miközben mereven nézte az alattuk terpeszkedő Phobost.

142

– Honnan tudod, te nagyokos?

– Nemcsak nézek a szememmel, látok is.

– Akkor most ismét forduljunk?

– Valahogy úgy...

“Nem vagyok normális” – gondolta a parancsnok, közben kiadta az utasítást:

– Ismét vissza, és óvatosan kicsit a felszínhez közelítve.

Ő azonban megint nem látott semmit, mert nem volt semmi támpontja. Krisznek igen, és most szabad szemmel is látta a mozgást. Nem vette le tekintetét arról a bizonyos pontról, csak nyúlt a távcső után:

– Most kérem, ha nem akarja megint elszalasztani! – jelentette ki modortalanul. Most nincs idő udvariaskodni!

Megkapta. Néhány pillanat, és felkiáltott:

– Ott vannak! ők azok!

A parancsnok mellette termett, megragadta a távcsövet, beállította a fiúnál megfigyelt irányt.

– Micsoda nyüzsgés. És hajók... – Leeresztette a távcsövet, szólt a navigátornak, rögzítse helyzetüket, aztán kiadta a parancsot:

– Támadunk!

– Ne! – sikoltotta Krisztián, és ugrott volna fel, de marcona őrei lefogták. Hallotta a parancsnok hangját:

– Mélyrepülés! És lő távolból tűz alá fogni a tábort!

– Mi lesz Susie-ékkel? Őket is meg akarja ölni? Krisztián kiáltására a parancsnok pillanatra megtorpant, mindjárt utána módosította az előbbi parancsot.

– Előbb a tábort szórjuk körül, senki ne sérüljön, de lássák, hogy nem tréfálunk.

Nem hát, az ember nem tréfál, ha fegyver van a kezében, hanem lő. Krisztián átkozta a pillanatot, hogy ismét árulást követett el. Azoknak nincs fegyverük, nem ismerik az erőszakot.

– Állítsa le! Ne lövessen!

– Hallgass! Elég volt belőled!

– Ha most leenged, visszahozom Susie-t.

Lánya nevét hallva McGreen kicsit megingott, de mindjárt utána Miss Chambell megjegyzése jutott eszébe: “Ha érdei

143 keiknek megfelelően átprogramozták...” Csikorgó fogakkal megismételte a támadási parancsot, azzal, hogy a becsapór dások jól közelítsék meg a tábort.

Pillanatok múlva ropogtak a fegyverek. Lent lángok csaptak fel mindenütt, a mozgás megélné. Köztük van Susia is! Mert hol lenne másutt? És Barton?

Ha volna hatalma a parancsnok fölött, képes lenne megölni őt? – tette föl magának az abszurd kérdést. De mindjárt felelt is, hogy nem, mert akkor semmivel sem lenne különb nála. Ámbár ezzel az erkölcsi fölényével semmire nem megy. Aztán egy ijesztő gondolat: a Phobosnak az az oldala, amit éppen lövet a parancsnok, szemben van ilyenkor a mesterséges “csészealjossal”. Amikor onnan hívta őket, semmi nem akadályozta a hullámok terjedését, mégsem feleltek. Mert árulónak tartják.

Behunyta a szemét, legalább ne lássa a borzalmakat. Nem használt, a fények mintha a szemhéját is átütnék. Nem a csöndes lézerrel löttek, rakétákkal szórták meg a tábor környékét, hogy minél rémisztőbb legyen.

– Vigyázz, menekülésre készülnek! – McGreen e felkiáltás után szaporán osztotta a parancsokat: repüljenek lejjebb, zárják el az útjukat, vegyék körül...

Krisztián kinyitotta a szemét, látta a három hatalmas úrhajót. Köztük lehetett, amelyikkel megmentették őt is, Bonnyt is.

A parancsnok valósággal megtáltosodott, győztesnek érezte magát, ahogy látta a lázas lenti készülést, berakodást az űrhajókba.

– Ne engedjük őket! Élve fogjuk el a bitangokat, és mentsük ki a gyerekeinket!

A repülőraj már egészen közel körözött a tábor fölött. Ott megszűnt minden mozgás, csak a három indulásra kész óriáshajót látták. A Földön még nem építettek közel sem ekkorát. A parancsnok mégsem ezt csodálta, a győzelemre készült.

Ám ekkor minden hang nélkül úgy emelkedett nyílegyenesen föl a három gép, hogy pillanatok alatt a támadók fölött voltak, s már jól el is hagyták őket.

144

– Utánuk! – hangzott a parancs. – Nem menekülhetnek... Krisztián ekkor megszólalt, a támadás óta először:

– Őket akarja utolérni, parancsnok? Hát nem tudja, mennyivel előbb értem a Marsra velük, mint a földi hajó?

– Az árulónak kuss! – kiáltott rá McGreen, és ismételten kiadta az üldözési parancsot.

A raj teljesítette az utasítást, noha már nem is látták az eltűnt repülőcsodákat.

– A tábort... Mr. McGreen, a tábor helyét nézzük meg! – kiáltotta izgatottan Krisztián. – Susie miatt, Mr. McGreen)

Percekbe telt, amíg a parancsnok is rádöbrent a fiú igazára. Három géppel biztosított a vezérhajót, és visszafordultak. A többi egység folytassa az üldözést.

Krisztián minden más helyzetben megmosolyogta volna ezt a bárgyú parancsot, de most nem ezzel törődött; egyre az foglalkoztatta, hogy talán Susie-ékat megtalálják a kiürített táborhelyen. A józan ész ezt diktálta, a polipok nem banditák, nem vihették őket magukkal.

Örökkévalóságnak rémlett a rövidke idő, amíg visszaértek a megtámadott hely fölé, és a fegyvereket készenlétbe helyezve, óvatosan leszálltak.

Krisztián ugrott ki elsőnek.

– Hé! – kiáltott utána az őr, de ő csak futott előre.

Mire a többiek kiszálltak, és elsősorban saját biztonságukkal törődtek, ő már áttekintette a terepet. Mindenütt kráterek, a támadás megszámlálhatatlan nyoma, de sem Susie, sem Barton sehol. Leroskadt egy kormos sziklára, fejét két kézzel fogta, és csaknem elsírta magát.

– Susie! – suttogta elhalón, és úgy érezte, ezzel búcsúzik...

– Nincsenek? – kérdezte szenvedő arccal az odaéró parancsnok.

Szótlanul intett nemet.

– Hova vihették?

Krisz késve válaszolt, előbb megszenvedte, amit mondani fog:

– Kiürítették a táborukat. Csak haza, a saját bolygójukra mehettek. Nincs remény, Mr. McGreen!

145

– Miért? Hol az a bolygó? Fölkutatjuk.

– Ahhoz még sokszor kellene születni – mondta lemondóan, és szánakozó tekintettel nézett a parancsnokra.

– Ha azt vesszük, mit fejlődött a földi űrkutatás az elmúlt negyedszázadban...

– Porszemnél kevesebb, ők nem a mi naprendszerünkben vannak. Magyarázták, de az ő jelzéseik nem egyeznek a földiekkel. Kettőscsillag, az bizonyos. Előbb az Andromeda valamelyik bolygójára gondoltam, de arra is utaltak, hogy innen az északi és déli égbolton egyaránt látható. Akkor inkább a Canis Maior...

– A Sziriusz? – nyögte a parancsnok. Egy szót nem szólt, állt tovább, s ekkor fogta föl igazán, mi is történt. Kikkel akart hadakozni.

Amilyen nagy mellénnyel indult el, olyan csendesen tért vissza a bázisra.

Egy hét múlva szomorú megalkuvással félárbocra eresztve csak félhúzták a gyászlobogót. A hozzátartozókban éneikül is élénken élt a fájdalom, és ez most újra emlékeztetett a nagy tragédiára.

Az élet közben ment tovább. Ezen a napon éppen a *PRÁZ* nevű gyorsjáratú földi szállító űrhajó érkezését várták. Valóban mindenki várt valamit: postát, csomagot, híreket. Többen a váltásukat.

A parancsnok viszont nem várt telegramot kapott a *PRÁZ*ról:

ÉRKEZÉSÜNK IDEJÉN A ZSILIPKAMRA MEGNYITÁSAKOR BIZTONSÁGI INTÉZKEDÉST KÉREK! RASS KAPITÁNY

McGreen parancsnok évtizedes szolgálati ideje alatt nem kapott ilyen felhívást. Megtette a szükséges intézkedéseket, miközben rádión próbált kapcsolatot teremteni a hajóval. A *PRÁZ* azonban nem felelt.

Az érkezés napján a fogadó zsilip előtt nagy tömeg tolongott. A biztonsági erők most távolabb terelték a várakozókat.

146 A hajó pontosan érkezett. A megnyílt zsilipajtón elsőnek egy fűrgé négylábú szörccsomó tört ki és futott előre. A fegyveresek lába közt törte át a biztonsági kordont, a várakozók tömegében aztán már szagra ment. Krisztiánt hamar megtalálta, egy ugrás, és nyakában termett.

– Möszejó!

A kiáltásban több csendült, mint öröm.

McGreen parancsnok nem kisebb meglepetésére az ő nyakába is ugrott valaki, aki előbb szélesebben futott feléje, noha üldözte őt a *PRÁZ* érdemes

kapitánya. Szegény, szorosán kézen fogva tartotta eddig a foglyát, ám ajtónyitáskor a kislány kitepte magát a kezéből

– Apu

– Susannah

Egy ideig semmi, majd az apát meg nem hazudtoló szokványos kérdés:

– Kislányom! Hol voltál eddig?

– Ha az ostoba embereid nem lövöldöznek, régen itthon lennék. •

– Gyere! Anyád annyit sírt... – És már nyúlt utána, hogy karjába veszi.

Ekkor döbbsent meg igazán: – Te jársz? – kérdezte csaknem félve.

– Futok. Akár cigánykereket is hányok. Megmutatom.

A vidám, fürgé kislány bemutatta a szaltóval kombinált cigánykereket. De milyent!...

Ettől Bartonnak is leesett az *állat*

– Hogy mik vannak! – kiáltott fel. Ekkor vette őt észre a parancsnok, ahogy Rass kapitány a megbilincselte fiút eléje tuszkolta.

– Maga!... Maga nem vigyázott a kislányomra! Hagyta elrabolni! És mi ez a bilincs? – Ezt már Rass kapitánytól kérdezte.

– Uram! Mindenről részletes jelentésem van.

– A bilincset kérdeztem.

– Földön kívüli erők űrhajójáról ereszkedtek le hozzánk! A Föld ellenségeinek minősültek.

– A lányom és'ez?... – Megvető pillantással végigmérte Bartont. – Marhaság! Vegye le a bilincset!

147 Rass engedelmessé vált, s ahogy Barton keze szabaddá vált, úgy behúzott a nyegle kapitánynak, hogy nyomban elterült a földön.

– Mi... mi volt ez? – kérdezte elképedve McGreen.

– Susie-ért kapta... Hogy velem piszokul bánt, kínzásokkal próbált kényszeríteni olyan vallomásra, amit szeretett volna hallani (hogy milyen Földön túli erők ügynökei vagyunk és hasonlókra), nem számít, elfelejtem, de egy tízéves gyereket pocskondiázni, hazugnak, elvetemültnek nevezni, hát az nem maradhat megtorlatlan!...

– A jelentés, uram! – nyújtogatta felé a nyögve föltápászkodó Rass a papírt.

– Vigye a jelentését, amíg meg nem mondom, mire használja! – dörögte McGreen, s gyorsan kiadott paranccsal föloszlatta a nevetségessé vált biztonsági készültséget.

– Ez igen, apu! Azonnal a helyzet magaslatán állsz. Ha nem békés korban élnénk, nagy hadvezér lehettél volna. De hol van... Krisz?

– Itt vagyok, Susie. Hello!

A kislány most az ő nyakába ugrott, összevissza puszilta

– Krisz! Csodálatos volt! Köszönöm. Tudom, hogy te intézted...
– Látom, sikerült.
És Susie lábára mutatott.
– Remekül! Csak tovább tartott, mint gondolták, azért vittek el...
– És engem most... árulónak tartanak?
– Iigen. Hiába védtelek. Aztán az az ostoba lövöldözés. Azt mondták, a Föld nem okult véres történelméből.
– Való igaz – mondta Krisz, és az ámuló parancsnokra nézett.
– Mi ez a diskurzus? – kérdezte gyanakodva McGreen.
– Semmi, apa, majd mindent elmondok. Szépen, sorjában.
– Az átkozott polipokról, akik fogva tartottak?
– Apa! Egy rossz szót se róluk! Nem akarok nemzedéki válságot. Ezért inkább menjünk anyuhoz. Vagyis majd magam...

148 £s elfutott a szállásuk felé.

Az apa ott maradt, elgondolkodott a tízéves lányán.

– “Nemzedéki válságot”... Honnan veszi?...

Talán egyedül Claudia nem ment ki a ráérők közül a *PRAZ* érkezéséhez.

Nem érdekelte más, csak saját gyásza. Most mégis az ajtóban állt, ki is csordultak könnyei, amikor sebesen futott feléje egy Susie korabeli kislány. A látvány nehezen gyógyuló sebeit tépte föl.

A kislány a karjaiba repült.

– Anyu!

Claudia sem észlelte mindjárt, hogy Susie jár, sőt fut. A nagy öröm elvonta a figyelmét. Aztán ő is azt kérdezte először, hol járt, nem történt baja?

– Nem, anyu, látod. Nagyon jó volt minden. Csodálatos!

– De hol?

– Hát a polipoknál.

– Apád idegbajt kap. Előtte ne mondd.

– Dehogya kap, hiszen tudja. Különben is nagyon aranyosak voltak azok a drága polipok.

Az anya önkéntelenül Susie homlokához nyúlt.

– Nincs lázam, nem beszélek félre. De ha akarod, nem emlegetem őket.

– Mondj, amit akarsz. Csakhogy itt vagy. De a lábad?. ..

– Nem a lábamban volt a baj. Gerincvelőt kellett cserélni, kikísérletezni a nekem valót, előállítani, kipróbálni. Hosszú történet... De már jó egy hete visszajöttünk volna, ha nincs a lövöldözés. El tudták volna hallgattatni, de akkor itt minden és mindenki elpusztul. Inkább elvonultak, kitértek az agresszió elől. Különben is azt mondták, nem érdemeljük meg, hogy tanulmányozzanak bennünket, s majdan segítsenek, mi úgyis elpusztítjuk önmagunkat.

Claudia nem ellenkezett, de szent meggyőződése volt. hogy lánya félrebeszél. Majd dr. Walden professzor... Sürgősen beszél vele.

Később sem tudták, már a férjével együtt sem kiszedni Susie-ból azt, amit elhíthettek volna.

149

– Ez a gerincvelőcsere merő képtelenség. Nem létezik... Susie hajtogatta, hogy csak a földi világban nem létezik, ő más világból jött vissza. Ott, úgy látszik, nincs lehetetlen. Elmondták, hogy Krisz esetében is percek alatt megállapították, milyen létfenntartó belégzésre van szüksége, és előállították a mi levegőnket.

Susie egy-egy megjegyzésével a továbbiakban is ámulatba ejtette a szülőket. Ez különben úrkirándulás nélkül is gyakran előfordul. A szülők hajlamosak elfelejteni, hogyan reoül az idő, és a gyerek szinte percenként új adatokkal gazdagodik.

Legyünk kicsit igazságosak a szülőkhöz is. Susie valóban kaphatott ösztönző lökést a gyorsabb fejlődéshez.-Nem a polipok valami ilyen mérvű művi beavatkozásától, "átprogramozásától", ahogy az ostoba Rass kapitány hitte, hanem az áfélt kalandok, a tágabb szemléleti tér, az eddigi zárt kis világába betört jelentős eseménysorozat folytán. Tehát ne mondjuk azt Susie-ről sem, hogy csupán szabadabban szárnyalt a kalitkából kiszabadult madárka, mert ez nagyon leegyszerűsíténé a kérdést. Noha Susie sem lett csodagyerek, ahogy Krisz sem, de mindketten többek a tegnapiánál. És a többre mindig könnyebben rakódik még több.

A szülők előtt viszont továbbra is homályos képzeletbeli függöny takarta az elmúlt csaknem két hét történéseit, a helyszínt, szereplőit. Maradt a szemmel látható tény, hogy Susie megjött, semmi baja, jární tud, amit eddig meg sem kísérelhetett.

Dr. Walden ismerte Susie korábbi röntgenleleteit, a legkiválóbb orvosokkal konzultált még a Földön, mindent elkövettek, a végső kórisme: csontszövetek kóros elváltozása, ami a tudomány mai állása szerint nem gyógyítható.

Walden professzor most is elsőként a röntgenhez folyamodott, felvételeit hasonlította a korábbiakhoz, s ezután kijelentette:

– Semmi kétség, művi beavatkozás történt.

– Ugyan ki tette volna?

– Ha tudnám, meghívnám a bostoni egyetemre, s elmennék mellé kisinásnak.

150

– Akkor is, ha polip?

– Még ha százlábú bogár is...

Kinevették, ő nem törődött vele, a fejét csóválta, és egyre mondogatta:

- Mestermunka! Nem egyet, száz katedrát érdemelne!
  - Barton végre találkozott Krisztiánnal.
  - Remek volt! A Nagy-árok mellett, ahol a múltkor...
  - Tudom, hol, nem kell részletezned.
  - Ott láttam meg, figyeltem. Te! Ha elmondom, nem hiszed el.
  - Hogyne hinném. Én készítettem elő. Mármint a légyottot.
  - Teee?
  - Mit gondolsz, magától ment minden? Csodák az úrben sincsenek.
  - Pedig ez az! Vallom és tanúsítom.
  - Nekem nem hitted el annak idején.
  - Hülye voltam. De nekem elhiszi-e a parancsnok vagy bárki? Fogadom, a nővéreké sem.
  - Blanka? Nem baj. Te voltál a fontos, téged kellett elküldeném.
  - Miért nem Bonnyt? Őt ismerősként fogadták volna. Szerették őt.
  - Bonnyval nem volt baj az úrkalandja előtt sem. Veled annál több.
  - De ez már a múlté.
  - Tudom, ez a szekér visszafordíthatatlan.
  - Azt mondod, én voltam a fontos. És Susie?
  - Ő egészen másért volt fontos. Ő a jövő. Meglásd, milyen jó lesz együtt dolgoznunk.
  - Susie-val? Ő erről nem beszélt. Nincs is benne hajlandóság a pálya iránt.
  - Mert még nem tudja.
  - Ügy beszélsz, mint valami bölcs látnok.
  - Nem akarok se jós lenni, se vezér, se főnök. Mielőbb vedd kezvedbe a csoportodat. Most már igazán alkalmas vagy rá.
- 151
- Szédületes fickó vagy, Krisztián! De várj, még nem mondtam... Nálam is besegíthettek a barátaid, ahogy téged kikupáltak.
  - Velem nem csináltak semmit.
  - Velem se, és mégis... Egészen másként látok mindent. Csodálatos lények!
  - Ennyire bevágódtak nálad? Azt mondd inkább, hogyan vélekedtek rólam?
  - Az árulásodról? Nem vették tragikusnak. Csupán leírtak. Tudhatod: hiába hívtad őket, nem feleltek.
  - Kár! Ha veszik a hívásomat, minden tisztázódik.
  - Igen, és elmaradt volna a mi kalandos utazásunk. Te, ahogy leengedtek a gömbben Rass úrhajójára, hát az mindent megért.
  - Tudom, magam is így érkeztem a Marsra, csak azt egy akkori tökfilkó nem hitte el. Én most elhiszem neki...

– Ha egyszer te voltál az úttörő! – Majd hirtelen: – Krisztián! Lehetnél te a menedzserünk. Hallod, a te képességeddel... Különben mégse. Ki áll szóba üzleti ügyben egy gyerekekkel.

– Ne aggódj, nem leszek a menedzseretek. Külön számot csinálok Susie-
yal.

– Na, ne!... Azt hiszed, az csak úgy megy. Hogy Susie Járnai tud, az az ő esetében hallatlan produkció, de a cirkuszban semmi.

– Majd nézd meg a búcsúelőadáson.

– Miért, olyan is lesz?

– Hát... Illő méltón befejezni itteni szereplésünket, amiben eddig nem sok cirkusz volt.

– Neeem? Én azt hittem, mindenkinek leesett az álla.

– Menj próbálni, mert ez nem vetített képes előadás lesz.

– Oké, főnök!

Barton ment, összehívta a társaságot. Visszaérkezése óta még nem is találkozott a többiekkel. Jaj, milyen kérdésekkel ostromolják majd! Ha az igazat meséli, azt fogják mondani, ő is becsavarodott. Bonny ezt úgy oldotta meg, hogy semmit nem beszélt. "Nem tudom." "Elfelejtettem", "nem

152 emlékszem", ennyit, kész! De ő ezt nem tudja megtenni, annál hiúbb – ismerte be kényszeredetten, s nála már ez *ist* nagy szó!

A próbák lázasan folytak. Barton megváltozása lelket öntött a többiekbe is, egyszerre szárnyakat kaptak.

– Csak el ne repülj megint a ködbe! – intette Blanka.

– Ne reménykedj! Én már örökké melletted maradok.

– Mi lesz akkor a féltett szabadságoddal?

– Te leszel a szabadságom.

Furcsa vallomás, eleinte Blanka nem is vette komolyan, de Barton ezután valóban nagyszerűen viselkedett. Irányította a próbákat, a megváltozott gravitációs körülményeket a produkció javára igyekezett fordítani. Sikerral. Örömmel észlelte fizikai képességeinek gyarapodását is. Emlékezett, amíg Susie rendbe hozására várt, különleges elmélkedésre "kárhoztatták" a... polipok.

– Jó ég! Már én is így mondom! – ijedt meg. – Krisztián megfertőzött!

Azoknak az elmélkedéseknek valóban közük lehet megnövekedett állóképességéhez. Először is rendkívül javult az egyensúlyi érzéke, pedig már a régire is büszke lehetett. Most? Blankával a vállán olyan biztosan áll a golyón, mintha gyökeret vert volna és oszlophoz lenne ragasztva. A próbákon fölvette a két lányt, tehát ő a golyón, a vállán Blanka, az övéen Bernadett. Ment. Mi az, hogy ment! Holott Bernadett bizonytalanul állt, ő megérezte, hogy fél, és az 6 szakmájukban ez nem jó. Elgondolkodott, az a bizonyos

elmélkedés valamiképpen hipnotikus töltésű lehetett. Nosza, rávette Bernadettet a kísérletre.

Igyekezett elernyeszteni, és ha őt akkor hipnotizálták, azt tette most a lánnyal.

Egy héten keresztül napi többórai elmélyülés és hozzá kapcsolódó gyakorlás csodát művelt. Csak éppen Blanka kapott tőle féltékenység! rohamot. Barton előbb örült ennek az félt, aki szeret –, de amikor az egyik vitában fejéhez repült a méteres átmérőjű golyó, megsokallta az ekként megnyilvánuló szeretetet. Egyszerűen Blankát is bevonta az el

153

SE, mélkedésbe, keményebben, tartósabban, mint a türelmes Bernadettet, ez aztán észre térítette a lányt. Bármilyen könnyű volt itt a golyó, a gyakorlat után se kedve, sem ereje nem maradt dobálózni vele. Végül az eredmény: úgy álltak a golyón és egymáson, mint a cövek.

– A világot megtartanám a vállamon – lelkendezett Blanka.

– r Elégedj meg Bernával, a Földön hatszor nehezebb lesz, s könnyen leesik.

A cirkuszi előadást élénk érdeklődés előzte meg. A parancsnok is melléjük állt. Azt mondta, hadd terelje el a cirkusz a figyelmet a közelmúlt eseményeiről.

– Ki kell tenni magunkért! – hajtogatta Barton.

– Ennyicske embernek – utánozta Bonny a korábbi Bartont.

– Most ennyinek játszunk. Egyetlen rossz szót se a közönségről.

Bonny és Bernadett összekacsintottak, tetszett nekik az új Barton. Amire ember nem volt képes, megtették a polipok.

– Az ám, még nem beszélted el részletesen, hogy mi volt?

– Semmi! Részletek? Nagy massa az egész, talán igaz sem volt.

– Ne játszd meg magad, egészen más ember lettél!

– Nem a polipoktól. Ők különben is csak képzeletbeli fantomok. Krisztián kitalálta őket, Bonny és én folytattuk.

– És Susie?

– ő is csatlakozott. A járnai tudásához valamit ki kellett találnunk. Ahogy Bonny életmentéséhez is. Hiszen ismeritek Krisztiánt...

– Hazudsz, Barton, pedig ez méltatlan hozzád. Most vagy igazán Nagy Barton, nem amikor csak mondtad. így ment ez napokon át. Krisztiánt alig látták, ha jól belegondoltak, Susie-t se igeo. Ő bizonyára mesél Krisznek. Eddig hallgatta az ő meséit, most mondhatja a magáét. Talán új mesék, űrmesék születnek a magyar vadvirágos rétekről költöztek mellé.

Minden találkozás bizonytalan, ez is. Krisznek nem kellett

154 mesélnie, Susie különben is egészerre kinőtt a mesekorszakból.

A cirkusz kezdési idejét félóránként bemondta a hangosbeszélő:

FIGYELEM! FIGYELEM! MA ESTE HÜSZ ÓRAKOR CIRKUSZI ELŐADÁS A NAGY TÉREN. MŰSORON: VILÁGHÍRŰ AKROBATA VENDÉGEINK GOLYÓN ZSONGLÖRÖZO SZÁMA. MÁSODIK RÉSZ AZ IZGALMAS ÉS SZÓRAKOZTATÓ "NAGY BALHÉ" KASZKADÖRSZAM. A VÉZNA, CINGÁR BONNY VEREKSZIK AZ ERŐKOLOSSZUS BARTONNAL! A GYŐZTES JUTALMA A NAGYDÍJ. HANGOSAN SZURKOLNI NEM TILOS!

– Halljátok? A kultúros kitesz magáért.

– Vajon mit kapsz ajándékba, Bonny?

– Álljon meg a menet! – szólott Barton. – Ezúttal verekedés lesz. Ha Nagydíjról van szó, nem fekszem le Bonnynak.

Bonny nem értette. Kidolgozott szám, minden részlete pontosan illesztett, begyakorolt. Eddig, ha nézeteltérések miatt ténylegesen ököltre mentek, akkor sem változtattak a szám

*

koreográfiáján.

– Nekem könnyebb – vont vállat Bonny –, azt kell csinálnom, amit begyakoroltam; Neked mindent visszájára kellene fordítanod.

– Meglesz! A begyakorlás helyébe lép a valóságos erő. Tudj róla és védekezz. Ne csak megszokásból, igazán.

– Oké, Barton, fölveszem a kesztyűt. Nem az én kilátástalan győzelmem miatt, hanem hogy a tiéd értékesebb legyen.

– Kezet rá!

– Itt van!

Erről ennyit. Majd meglátjuk az előadáson.

Susie végre az anyjával is töltött "egyetlen félórácskát". Ezt pontosan így, ezekkel a szavakkal kérte Claudia.

– Rendben, anyuci, de csak annyit, mert nagyon elfoglalt vagyok. Cserében én is kérek valamit. Kérhetek?...

– Soha semmit nem tagadtam meg tőled.

155

– Ez pénzedbe sem kerül. Nos, miért nem hívhattalak én Claudiának?

Az anya kissé meghökkent. Egészen mást várt.

– Talán... a pici kis szádhhoz jobban illett az anyu.

– Ez nem tartalmi érv. Az enyém igen. Fiatal vagy, én meg nővök, nővök, nemsokára utolérlek, el is hagylak. Nemzedékenként egy-két centiméter az átlagos növekedés.

– Igéén? Ezt honnan tudod?

– Most ez a fontos? Nem tudnám megmondani. Hallottam, olvastam. Az is lehet, hogy egyszerűen itt a fejemben jelentkezett, mint annyi más tényadat.

– Tényadat... – ismételte az anya. és arra gondolt, ennyi idős korában ő még babázott. – Hm! Az is tény viszont, hogy anyád vagyok – mondta Claudia.

– Ugyan, Claudia, ne légy maradi! Tizenkilencedik, huszadik századi mentalitás. Erezd magad többnek, legyél felvilágosultabb. Oké?

– Hát__Ha így van, a tényadatokra tekintettel és a tényeket nem tekintve, legyen! Különben ezt te már úgylis eldöntötted.

– Így van! Nővéremként foglak bevezetni a társaságomba. Meglásd, visszafiatalodsz. Most pedig, ha ennyire közel kerültünk egymáshoz, hűgoként kérdezek valamit. Nagyon bizalmas. Lehet?

Claudia érthetően megrettent. Egyre azon gondolkodott, hogyan térjen ki a nyilvánvaló kérdés elől, mielőtt Susie kimondaná.

– Nem érek rá, Susie. Tudod...

– Te kérted, hogy legyek veled is! – vágott közbe a “hugica”. – “Egy félórácskát”, mondta az én “aranyos nővérkém”!

– Akkor még nem voltam a nővéred, csak az anyád.

– Ha akarod, visszacsinálhatjuk. És akkor kérdezhettek? Claudia fáradtan megadta magát:

– Ne csináljunk vissza semmit. Kérdezz!

– Őszinte választ várok. Semmi köntőrfalazás, mellébeszélés.

Claudia csak bólintott.

156

– Meg tudod-e vakarni a saját hátadat? Ez a kérdésem, Felelj!

Az anya most azon lepődött meg, hogy a várt kényes probléma helyett csacska, gyerekes kérdést tállalt fel a lánya.

– Bizonyos helyeken igen – sietett a válasszal, és mindkét kezével mutálta saját hátán az elérhető pontokat.

– Szóval csak itt vagy ott. Na, ide nézz, nővérkém! Én egy kezemmel külön-külön végigvakarhatom a hátam minden négyzetcentiméterét.

Megtette.

Valóban mindenhová elért a keze.

Claudiának nem esett le ettől az álla. Befelé mosolygott, örült, hogy mégiscsak igazi gyerek az ő kicsi lánya.

– Tudod, a természet igencsak kurtán-furcsán elintézte legfőbb teremtményét, az embert – mondta Susie. – Egy béka például végigtisztogatja, vakarja, tapogatja a saját hátát. Van fogalmad, mennyi gyakorlásba került nekem, hogy ugyanazt megtegyem? A béka viszont úgy születik.

Nem, Claudiának fogalma sem volt minderről, de emiatt hiányérzete sem. Susie folytatta:

– Miért nincs például két szivünk? Ha egyik elfárad, vagy ami még rosszabb, elpusztul, helyébe lépne a másik. Vagy miért kell egy életen át olyan irtózatossá válni a szívnek, amikor egy közönséges kis szivattyú ellátná a feladatát, és akkor kapcsolna be, amikor éppen kell. Érdekel? Mondjam tovább?

. Claudia elképedve hallgatott eddi gumóst sem tudott szólni, Susie ezt a hallgatást beleegyezésnek vette, folytatta:

– Két lábunk van. Mondj még élőlényt, akinek csak két lába van. Madarakon kívül, akiknek viszont szárnyuk van. Ne erőlködj, nincs. Négy, illetve több láb, igen. Nos, egész testünket két ponton támasztotta alá az alkotó. Egyensúlyozni kell, a mozgás olykor bizonytalan. Nézd meg, hogyan fut egy ló. a kis Möszejó vagy a százlábú bogár. Csak azt ne mondd, hogy a fejlődés során felálltunk a négy végtagunkról kettőre, így két kezünkkel csodákra vagyunk képesek. Ezekkel az esetlen kezekkel és csak egy irányban mozgatható ujjainkkal? Mire lennénk képesek akkor, mondjuk, teleszkó

157 pos karokkal, tapadókorongos vagy más megoldású ujjakkal, amit a gépeknél már feltalált és alkalmaz az ember. Aztán ott van a nyakunk. Körbe tudod fordítani, ha hátul valamit látni akarsz, vagy veszély fenyeget? Nem. Én se tudom, pedig már jóformán gumiból vagyok.

– Honnan veszed te mindezt? – kérdezte Claudia, ahogy egy pillanatra szóhoz jutott.

– Bizonyosan nem tudom. Láttam, álmodtam vagy csak elképzelttem például a teleszkópos végtagokat, ami igazán csodákra lenne képes? Ezen elgondolkodtam, így: miért olyan durva és tökéletlen a mi kezünk? Ha nem gondolsz rá, semmi baj nincs a kezekkel. De én sorra vizsgáltam tagjaink, szervezetünk milyenségét, és szerkezeti szemmel néztem. Hasonlítottam az ember által épített számítógéphez, amelynek működése gyorsabb, tökéletesebb, tévedhetetlenebb, mint az emberé. És akkor fogyaszt üzemanyagot, ha dolgozik; mi akkor is eszünk, ha lopjuk a napot. Ugye nem gondoltál erre? Arra sem, hogy a felhasznált energiának legfeljebb ötödét hasznosítjuk. Melyik gépet nem, selejtezük ki ilyen határfok esetében? Mondanám tovább, de "félórásckát" kértél, és azt hiszem, túl is teljesítettem itt a nagy belelendülésben. Mennem kell, Claudia.

– A cirkuszt nem nézzük meg?

– De igen, csak nem együtt. Te menj apával, töltsd vele az utolsó estét; én a kulisszák mögül húzogatom a nem létező függönyt, miegymás. – .. Csók és szia, nővérkém! Ha jólesik, ki is maradhatsz este.

Elviharzott, Claudia nézett utána, mint idegen csodapókra. Ez az ő lánya? Mi történt? Rengeteg meglepetés zúdult rá ebben a félórászkában. Jó ez így? Lehet-e vállrándítással fogadni, hogy majd kinövi a bolondériáját, vagy komolyan venni és sürgősen orvoshoz vinni?

Mr. Otto Hunt! Igen, hozzá kell fordulni. A legjobb pszichiáter hírében áll, ráadásul szemrevaló férfi. Így rövid úton meg is nyugtatta magát, majd dr. Hunt kézbe veszi... Fölhívta volt férjét, elmondta, hogy az utolsó estét... Szóval ahogy Susie meghagyta.

– Mi ütött beléd, Claudia? Velem, nyilvános helyen?

158

– Az utolsó este...

– Na és? Neked ott van Susie. Már a tiéd.

– Susie? Már nem az enyém.

– Mi történt? Megint eltűnt?

– Dehogy! öt perce sincs, hogy beszéltem vele. Illetve ő beszélt, én hallgattam.

– Ez a sorsunk, Claudia. Hallgass lesz a nevünk, ahogy elkezdzünk lebotorkálni a színről.

– Akkor hát este... Képzeld, még kimenőt is adott. Na?...

Hosszú hallgatás után a parancsnok, illetve a volt férj:

– Ha ennyire akarod, rendben. Érted megyek.

Arra gondolt, hármásban töltik az utolsó estét, amire házasságuk alatt soha nem jutott talán fél óra sem. A kimenőt csak Claudia élcelődésének hitte.

Az előadáson McGreen apuka kihúzott derékkal feszített Claudia mellett.

– Szép pár – súgtak össze itt *is*, ott *is*.

– Kár értük! – mondogatták a jólétesültebbek.

– Susannah miért nincs itt? – kérdezte az apa.

– A kulisszák mögött ő & függönyhuzogató.

– Hiszen se függöny, se kulissza...

– Én csak azt mondom, amit ő. Azt állítja: van, ha mi nem is látjuk.

A képtelen mondatra a férfi már nem felelhetett, megszólalt a gong, rázendített a'zenekar.

Nem holmi, kazettába bújtatott, vetített zenekar, mint a bemutatkozó előadáson, hanem a bázis élő, amatőr vegyes zenekara. Miért vegyes? Volt benne elektromos gitár, gépzongora, eredeti afrikai négerdob, trombita, aranyhegedű, nagybőgő helyett hasbeszélő, helyesebben hasmorgó és egy repedt fazék. Utóbbi szerencsére nem hallatszott, de azt mondták a fiúk, a többi idejémtúlt, ódivatú hangszer mellett ez az újdonság, s a zenekar ettől huszonegyedik századi.

A nyitány után az alkalmi cirkuszigazgatónak kikiáltott Barton elmondta kurtúra szabott, szellemeskedő szűzbeszédét:

159

– Hölgyek és urak! Amit itt ma látnak, nem mindennapi... Már mint itt a Marson. A Földön lefutóban van a cirkusz, de amelyik ide eljut, megérdemli... a sorsát. Szerény a műsor, rövide és Marsra szabott. Vadállatok nélküli, egyszerű tojástánc a golyóinkon. Szorítsanak nekünk, hogy le ne essünk, mert akkor elmarad a Nagy Balhé, amit különben eredetiben látnak, nem felvételtől, mint legutóbb. Még annyit erről a Nagy Balhéről, hogy a marsi Nagydíjért folyó igazi párviadal lesz, és nemcsak mutatvány. Tehát szorítsanak, füttyüljenek vagy verjék össze tenyerüket, és hangozzék a taps! Vivát!

A szónok Barton alig rohant ki, gurult is vissza golyós zsonglőrként vezetve a négytagú stábot. A zenekar játszott, kicsendült belőle ez-az, nem egy ütemben a mozgásokkal, de annál fülsértőbben.

No, azért az artisták szépen, biztosan dolgoztak: a fiúk a golyóikon, a lányok az ő vállukon, a zene bele-belenyekergett, a közönség áhítattal bámult. Senki nem aludt el, s ez már szép részeredmény. Aztán jött a Nagy Slussz! A rugós ugródeszka segítségével Bernadett a Barton vállán álló Blanka vállára ugrott. Ez az emberéptmény önmagában is nagyszerű látvány volt, de féltve az artistákat a közönség nem mert tapsolni.

Blanka viszont mert beszélni, felszólt a vállán állq Bernadettnek, halkan, hogy más ne hallja:

– Ügy bámultad Bartont a beszéde alatt, mintha a tiéd lenne.

– Csak a beszédet hallgattam. Szellemes akart lenni, de lapos és unalmas volt.

Ez a lesújtó vélemény mentette meg Berna életét, de az előadást feltétlenül, mert Blanka féltékenysége elpárolgott, biztosan tartotta partnerét. Repültek a buzogányok, leírták ama bizonyos kört ellipszis alakban, amit az artistaakadémián nem tanítani, elképzelni sem mertek volna soha! Ennél a slussznál az alkalmi zenészek tisztelettel hallgattak, csak az afrikai négerdob pergett, förgetegesen, mind erősebben, ahogy nőtt a csodálkozás, és érlelődött a siker.

Vastaps, éljenzés tört ki, amikor már golyóikról leugorva

160 hajlonglak az artisták. A közönség aligha vette észre egy árnyék suhanását, McGreen parancsnok is csak a mozgásáról vélte felismerni Mr. Pottot: a fizikus a láthatatlan színfalak mögé lopózkodott. Ám amikor a hajlongó lányok mögé osont, és tudományos indítékú, de mégiscsak közönséges tapogatással próbált bizonytságot szerezni a szereplők valódiságáról, kirobbant a botrány. Blanka mindig érzékenyen vigyázott a hátsó fertályára, szeretetből

sem csíphette meg a saját édesanyja, nyomban rúgkapálni kezdett. Most ilyen reiflexmozdulattal rúgott hátra, mint valami nyeretlen kancacsikó, és mosolyogva hajlongott tovább. Nem így Mr. Pott, aki nem törődve inkognitójával, felordított, és két kezével fogva rúgást szenvedett testrészét, hátrafelé levonszolta magát a színről.

A közönség tombolt, sokan azt hitték, az előadáshoz tartozik ez a humoros jelenet. McGreen parancsnok viszont dühöngött, s ő már tudta, hogy Pott fizikus másnap utazik a Földre.

Ezután elkezdődött a nap igazi szenzációja, a Nagy Balhé. Nagyszerű teljesítményt nyújtott a két fiú! Sportot csináltak a művészetből, de tisztelték a művészi követelményeket is, hiszen a közönség gyönyörűségére, nem szörnyűlködtetésére szánták a játékot. A beharangozott igazi párviadal nem rontotta a produkció szépségét, de egyértelművé tette, hogy az izomkoloszus Barton győz. Így aztán a gyöngébbnek szurkoltak.

– Hajrá, Vékony! – kezdték kiáltozni, aztán amikor valaki “Hajrá, Bonnyt” mondott, átvette ezt az egész szurkolótábor.

– Bonny, Bonny!

Nevét visszaverték az üvegfalak. Biztatói csodálkozva és örömmel látták, milyen sokáig bírja a cingár legény. Pedig vitathatatlanul erős a másik, mindé: i megmozdulása félelmetes, támad, folyton támad, de Bonny kivédi, visszatámad, és kezdődik minden előlről.

Meddig mehet ez így? Bonny nem engedte tovább húzni az időt, régen lejárt a kaszkadőr eddigi időtartama, erőteljes ellentámadásba ment át, és úgy csapta földhöz Bartont, hogy

161 percekig nem tudott fölállni. Ha netán bíró vezet a mérkőzést, a kilencet bőven rászámolja.

Barton, amint felállt, sportszerűen kezet nyújtott, és Bonnyval kézen fogva hajolt meg a közönség felé. Utána saját maga emelte magasba győztes vetélytársa karját.

A közönség tomboló ünneplését ekkor valaki túlkiabálta:

– Nem igaz! Csak vetítés lehet!

Ügyszólván mindenki elhallgatott. Vagy azért, mert becsapva érezték magukat, vagy mert McGreen parancsnok már a két fiú mellett állt a Nagydíjjal. Ez teniszlabda nagyságú, különleges marsi fémből készült, aranyozott Mars volt, hasonló anyagú láncon. A parancsnok Bonny nyakába akasztotta a Mars-kitüntetést, most még felhangzott szórványos taps, de közben az okvetetlenkedő kiabálva folytatta:

– Csalás! A Nagydíj tisztességes munkáért jár. Le vele! Erre Bonny és Barton lement a közönség közé, közelről megmutatták magukat, a tiltakozót kidüllesztett mellel felszólították, hogy üssön, de ő inkább eloldalgott.

A közönség újból megélt enezte őket, aztán szedelőzködtek, de ekkor Krisztián befutott a láthatatlan színpalak mögül, és bejelentette: >

– Következik az utolsó szám, Miss Antónia, a gumilány! Zenét!

Erre senki nem volt elkészülve, Bartonék sem. Krisz később megesküdtött, hogy a nevet is az utolsó pillanatban találta ki, egyedül arra ügyelt, hogy ne be betűvel kezdődjön, mert abból elege van.

Susie futott be leheletfinom dresszben, hallatlanul fürgén, kecsesen, felugrott arra az emelvényre, amelyet Krisztián közben behozott a színre. Produkciója minden elképzelést felülmúlt. Azt csinált a testével, végtagjaival, amit akart. Úgy nyújtotta, hajlította, hogy néha itt-ott felsikoltott vagy szörnyülködött a gyengébb idegzetű néző. Ő meg eközben bájosán mosolygott, ahogy azt mondják": "eladta a számot".

– Te tudtad? – kérdezte az apa.

– Nem. Képtelen vagyok felfogni.

–. Pedig valóság! Vagy nem?... Lehet, hogy nem valóság, csak vetítés?

162

– Ugyan. Ezzel nem hozakodhatsz elő éppen te. Az előbbieket után.

– Akkor bele kell törődnünk.

– Én már csak kapkodom a fejem. Mi lesz még?

– Már semmi, éppen vége. Tapsoljunk.

Az előadás után Susie kipirult arccal lépett hozzájuk.

– Tetszett? – kérdezte magabiztosan.

– Nagyon. Csak sok mindent nem értünk.

– Én se, de minek mindenre magyarázatot keresni? A teljesítmény a lényeg. Nem?. ^x

Claudiát ez nem érte váratlanul, az apát igen. Csak nézett, a tekintete kérdezett. Lánya folytatta:

– Sodródok. Napról napra, de talán óráról órára. Rám telepszik valami, csak úgy magától, sokszor erőszakosan, és egészen a tudatomig hatol. Mindaddig nem hagy békén, amíg tudomásul nem veszem. Akkor aztán újabb dolgot szül bennem. Nem is merőben újakat, kapcsolódnak az előbbi megismerésekhez, annak folytatásai. És ez így megy tovább, soha nincs vége.

– Mondanál példát?

– Példát! – sóhajtott Susie. – Az a legnehezebb. De... megpróbálok visszamenni a kályhához. Mondjuk eszembe ötlük, hogy kétszer kettő négy. Nem három, nem öt. Négy! És miért? Meggyőzőm magam, vagy elfogadom, de valami máris sürget, hogy tovább, tovább!... A duplája, a négyszerese... Ékkor már versenyt rohannak bennem a számok, már négyzetre, köbre emelést kívánnak, a végén talán éppen azt, hogy mennyi a Mars és Föld közötti távolság. A végén? Dehogy. Soha nem lesz vége, muszáj velük futni. Értitek?

Nem feleltek, csak összenéztek, életükben talán először, s egy óvatlan pillanatban Claudia odasúgta volt férjének:

– Otthon orvoshoz viszem. Dr. Hunt kitűnő pszichiáter...

– Az jó lesz! – szölt nevetve Susie. – Fölteszek neki néhány kérdést.

A hajó reggel elindult a Marsról. A Föld ilyenkor van legközelebb. A parancsnok szerint rövid az utazási idő, alig több négy hónapnál.

163

ILL. – Százharmincöt nap, tizenhárom óra és húsz percmondta iSusie.

– Honnan tudod? – kapta föl a fejét az apa. – Pontosan annyi.

– Bárki kiszámolhatja. A szomorú az, hogy ilyen sok. Fele idő alatt értünk volna a Szíriuszra, ha elvisznek. Téridőugrással, igaz, de az már hozzá tartozik. Itt százharmincöt nap... Mit tehetünk?

– Százharmincöt nap dögunalom – sóhajtott Claudia, hogy elüsse az előbbit. ő már nem csodálkozott Susie-n.

Majd dr. Hunt...

Indulás után Roy Rock kapitány üdvözölte az utasokat. Elmondta, felújított úszómedence, kártya- és biliárdszoba, könyvtár, hangulatos bár várja a kedves vendégeket, de jó szórakozást nyújt a kabinok és a nappali vetítőfala is. ígérte, hogy a személyzet mindent elkövet stb. stb.

– Frázis a köbön – mormolta Claudia.

Különbén ő előző nap, még a Marson meghívta Bartonékat, legyenek kaliforniai házának vendégei. “Valóságos paradicsom!” – hangoztatta.

– Mi dolgozni akarunk – mondta Barton. – Érvényesíteni a szerződésünket, amit az amerikaiak nem tartott be.

– A jogtanácsosom rendelkezésükre áll. Mr. Murphy mindig is kiválóan intézte az ügyeim.

A fiúk megköszönték. Legalább nem kell effélékkel bajlódniuk. Egy furfangos ügyvéd nagyobbat üthet, mint a profi öklöző.

Csakhogy mindez tegnap, a cirkuszi előadás előtt volt, Claudia azóta fagyosan viselkedett, és nem utalt a meghívásra.

– Haragszik az öreglány, pedig nem mi csábítottuk el ÍJusie-t – jegyezte meg Blanka. – Öcsi, ezzel jól betartottál nekünk.

– Még örülni fog neki Claudia mama is, ti is. Várjátok a végét...

– Halljátok a nagyokost?! Nehéz lesz négy hónapig elviselni a nagyképűségét – mondta a saját nővére.

164 Krisztián olyasmit felelt, hogy ne féljen, nem lesz nehéz, és odébb oldalgott. Aznap nem is látták.

Másnap sem látták. Susie-t és Möszjöt sem. Krisztián fekhelye érintetlen volt a kabinban. Hol aludt? Hová tűnt?

– És Susie?...

Megisméltődött a keresés. A korábbi gyakorlat alapján ez most sokkal gyorsabban ment, de a két gyereket és a kutyát nem találták.

– A mentőkabinok! – kiáltotta Bonny.

A mentőkabinok hiánytalanul a helyükön voltak.

– Krisztián nem ismételhette önmagát. Legalábbis a részletekben nem. Maga az ismételt eltűnés sem válik dicsőségére. – Barton bölcselkedett így, miközben azon kesergett, nehéz lesz négy hónapig elviselni Blanka sírását. – Átkozott kis lurkó!

Blanka akkor kezdett sírni, amikor két szkafander hiányzott, és láthatóan erőszakot követtek el a zsilipajtó zárján. Claudia elájult, amikor eszméltre pofozták, az első szaya:

– Lett volna inkább cirkuszos. Mit bánnam!...

Barton erre fölfigyelt, megsajnálta Claudiát, mindjárt föl is ajánlotta, hogy szívesen sakkozik vele. Blankát pedig azzal vigasztalta: leszálláskor már a Földön várja őket a két gyerek. Barton ezt maga sem hitte, de Blanka igen. Letörölte könnyeit, és szidta az öccsét:

– Nem fér a bőrébe! Egy vacak úrhajóra se lehet vele fölszállni.

Ilyen a megszokás. Hamar napirendre tértek a rendkívüli esemény fölött. Claudia levette fejéről a borogatást, már csak nyugtatót kért, este altatót, másnap azt sem.

A kapitány az ismételt eltűnés adatait bevezette a hajónaplóba, rögzítette a feketedobozban is, és kész...

Bonny sem ment ki a világűrbe élete kockáztatásával mint előbb. A próbákat sürgette. Fő a gyakorlás, erőnlét és a szám karbantartása. Mert mondani sem kell, Claudia azóta egyetlen szóval sem ajánlgatta kaliforniai paradicsomát és agyafúrt jogtanácsosát. Tehát dolgozni kell.

Barton nem értett vele egyet, pihenjenek még. Addig ő

165 ismét bejár sakkozni Claudiához, "megdolgozza" az öreglányt.

A hajó meg csak úszott kitartóan a sötét világűrben, már tizennégy napot lemorzsolta a százharmincötből, ami akkor is csodálatos, ha két tizenéves gyerek ezt nem tartja elég gyorsnak.

– Matt! – Barton hangjában semmi nyoma győzelemnek. – Mi van veled? Jobb sakkozó vagy nálam. Hagyod magad?...

– Ugyan... Egyáltalán, miért kell ezért magyarázkodnom? Tegnap is veszítettem. A visszavágót is... örülj neki.

– Letört vagy, Claudia. Tudom, Susie miatt. De mondtam már, ahogy Kriszt ismerjük, otthon várnak.

– Hagyd ezt! A barátnőd elhiszi, de én nem Blanka vagyok.

– Akkor sem lepődnék meg, ha egy cirkusz porondján találánánk őket. A plakáton pedig:

CIRKUSZUNK SZENZÁCIÓJA MISS ANTÓNIA, A GUMILANY!

- Barton ezt mindkét kezét széttárva, pátosszal mondta.
- Már azt sem bánám – felelte lehangoltan Claudia.
- Add írásban! Hadd lobogtatom meg nekik a találkozásunkkor.
- Ne gyerekeskedj!
- Te pedig álld a szavad!

Claudia arcán két könnyesepp gördült alá. Szeme homályos volt.

Barton mindenáron vigasztalni akarta. Képes volt nyilatkozatot írni: “Én, Claudia Bindenton beleegyezem, hogy Susannah lányom artista legyen. Ebben segítem, támogatom.” Aláírás... A fiú csak azt akarta elérni, hogy reménykedjék és gyógyuljon a sebe. Elé tette a papírt.

Az asszony elolvasta, eltolta magától, azt mondta, semmi kedve ilyen komolytalan játékra.

- Játsszuk le inkább a revansot! Gyere!
- A tét?

166

-T Mint eddig. Semmi.

- Most legyen. Ha nyerek, aláírod.

Claudia bólintott, aztán fehérrel kezdett. Barton észrevette, hogy igazi formáját nyújtja. No persze, ő sem a tegnapi Barton. A polipoknál ugyan szó sem volt sakkról, talán nem is ismerik, de benne egy és más alaposan változott. Tessék! Claudia máris elvétette a csikót... Azért soká tartott a játszma, ilyen állásnál máskor boldogan ajánlott volna döntetlent, most nem. Belefáradt, megizzadt, de kiharcolta a győzelmet.

- Enyém a bank. Fizess! Itt írd alá!

– Azt hiszed, ezzel megvigasztalsz? – Választ sem várt, nagy sóhaj, és odakanyarítottá a nevét. Aztán csendesen mondta: – Menj el, egyedül akarok maradni.

– Oké! – suttogta Barton, s már el is tűnt a papírjával. Egyenesen a többiekhez ment, ott azt mondta, Bonnynak igaza van, gyakorolniuk kell, különben kiesnek a szám ritmusából.

Mentek mind a négyen. Blanka a raktárban mindjárt felugrott a golyójára, nyomban le is esett róla.

- Össze ne törd magad, nem akarok új partnert.

– Csak azért?... Akkor megpróbálok összetörni magam. Barton a golyóhoz lépett, elállta ezzel Blanka útját.

– Várj! Segíték. – Megkocogtatta a golyó kis ajtaját, az mintegy varázsütésre nyílt, de egyéb nem történt. – Hé! Tűnés elő! – Most egy kéz nyúlt ki, de mozdulatlan maradt, mintha várna valamit.

Nem is hiába. Barton összehajtogatott levélkét nyomott a vékony kezecskébe. A többi már pillanatok alatt zajlott. Előbb Möszi, majd Susie ugrott ki villámgyorsan. Krisztiánnak már segíteni kellett.

– Híztál, gyerek! Úgy látszik, túladagoltam a rabkosztot.

– Összeesküvők! – kiáltotta Blanka, ahogy boldogan magához rántotta szökevény öccsét.

– Teljes siker! – szólt Susie a levelet bújva. – Megérte! Mától Barton, nem “majdnem férfi” vagy. Igazi! Hurrá! Éljen a cirkusz!

Időbe telt, amíg a többiek is fölfogták Barton és a két

167 gyerek célirányos összeesküvését. Barton azonban nem hagyott időt a kiértékelésre, sürgette a próbát.

Susie-t pedig elzavarta:

– Menj anyádhoz, csókold le a könnyeit, örülni fog. Annak nem, hogy rászedtük, de-legalább megszabadultam a sakktól. Viselje el ezt is, a gumilányt is. Ha netán a polipokhoz szöktök, rosszabb lenne neki.

– Bezzeg nekünk nem – szólt közbe Krisztián. – És ha nem szúrom el a barátságot velük, régen Susie-ék kaliforniai paradicsomában üdülénk, míg ti négy és fél hónapig döcögtek.

– Döcögjünk együtt, de most aztán már semmi disznóság, mert szétütök köztetek!

És ezt éppen Barton mondta... HETEDIK FEJEZET

Barton bajszot növesztett. Igazi férfi!... – ahogy Susie mondta. A szakállt is fontolgatta, de ennek Blanka nem tapsolt. Na jó!

– Ma megborotválkozom, holnap Földet érünk, s majd ott elkezdem.

Bonny és Bernadett szerelme a hosszú hazautazás alatt szépen kibontakozott. A jövőt illetően akadt köztük némi nézetkülönbség: Bonny házasságuk esetén elsőszülött fiút, azután kislányt szeretett volna, Bernadett ugyanezt, de fordított sorrendben.

– Baj azért emiatt egy szál se! Igaz, Berna?

– Úgyis a természet dönt.

Claudia és Barton sakkpartijai régen elmaradtak. Barton azt mondta, a próbák miatt, de ez nem igaz. Inkább azért, mert Claudia neheztelt a félrevezetésért. Azt mondta, efféle durva mesterkedés méltatlan egy világhírű artistához. Bartont a dicséret hájjal kenegette, de az elmaradt sakkjátszmákat nem bánta. A kaliforniai paradicsomról pedig egész úton nem esett szó.

Ezen az utolsó napon tetőzött az érkezési láz. Fáradtan készítették csomagjaikat, legtöbb utas azt mondta: “Soha többet!”

– Az a baj – fejtette meg Barton a nyílt titkot –, hogy nem igazán a miénk még a világűr.

Az űrhajó itteni időszámítás szerint tíz óra huszonhat perckor landolt a Nevadai Űrkikötő fogadó pályáján. Ha valaki utánaszámolt volna, ez hónapra, napra, órára, még percre is pontosan egyezett azzal, amit Susie még a Marson kiszámolt.

Mi lett Susie-val? Az utazás alatt kevesebbet beszélt, mint máskor. Sem gyerekes csacsogását, sem bővülő ismereteit nemigen hallották. Krisztián többet tudna erről, de ő is meg

159 lehetőszen zárkózott lett. Kicsit mintha felülről nézték volna a világot.

Claudia kérte Bonnyt, legyen támasza a kiszállásnál.

– *Te va^gy a legrendesebb* – mondta.

– Bartonra se lehet már egy rossz szót sem szólni.

– De aki az emberbe egyszer belemart...

Végül ott álltak az óriás betonon. Az artisták most döbrentek meg igazán. A Mars-bázis olyan kicsi volt, könnyen áttekinthették, a Föld meg óriási. Hogyan tovább? És egyáltalán, hova?...

– Most mit báméskodtok?! – szólt rájuk Claudia. – Itthon vagyunk.

Fogjatok egy légitaxit.

Krisztián és Susie elfutottak, a legközelebbi taxist szólították:

– Szabad a gép?

– Van pénzetek? – felelt kérdéssel a kérdezett mogorva ember.

– Nincs, de az a legkevesebb... – jegyezte meg Krisz.

– Akkor várjatok, amíg lesz – mondta a taxis, és tüntetőén elfordult.

A két gyerek a többieknél is hiába próbálkozott, nem léptek fel elég magabiztosan. Barton jött a segítségükre, neki sem volt pénze, de bajusza igen, s arra, úgy látszik, hiteleznek itt a Földön.

A fiúk fölrakták Claudia poggyászát, utána álltak, néztek, várták a búcsúzkodást, de az asszony keményen rájuk szólt:

– Itt akartok megöregedni? Gyerünk pakolni, aztán indulás!

– A 'Paradicsomba? – kérdezték.

– Ha még egyáltalán megvan. Nézzük meg gyorsan! Felcihelődtek. Barton már a levegőben kérdezte Claudiát:

– Hogyan értetted azt, ha még megvan?

– Szó szerint. Amerikában az ember soha nem tudja, mire ébred. /

– Miért? Kire bíztad a... vagy ónodat?

– Mr. Murphyra és Apollóra. Rettenetesen vágyom már látni.

– Murphy t?

170

– Nem. Apollót. Tartok tőle, nehezen viselte el a távollétemet.

– Valóban, a kutyák sokszor a gazdájuk után halnak.

– Te szépen vigasztalsz. Szólj a pilótának, lépjen a gázra! Claudia új arcát mutatta: izgatott volt. A pilóta pedig azt üzenté vissza, a levegőben nem lábbal adagolják a gázt.

A rekviziteket, golyóikat nem rakhatták föl a légitaxira, megadták még lent a címet, s utánuk küldik.

– Hová, ha közben csakugyan elveszett a Paradicsom? – kérdezte Blanka, de senki nem felelt. Leszálltak a témáról.

Claudia, mint kiderült, Sacramento és San Francisco közt lakott, alig százötven mérföldre az érkezésük helyétől. Egy óra múlva szépen gondozott park fogadóbetonján landoltak. Nem várta őket senki. A hatalmas, talán kétszáz éve épült ház méltósággal terpeszkedett a nagy parkban, mintegy hivalkodón, hogy itt nem kellett fölfelé terjeszkedni. Látszólag kongott az ürességtől.

De nem, mégse... Megbillent egy függöny, aztán libasorban futott eléjük a személyzet.

Claudia intézkedett: fürdő, frissítő, élelem, vendégszobák....

Hamar otthon érezték magukat. Megismerték és megszerették a méltósággal viselkedő Apollót. Fényes fekete szőrén megcsillant a kaliforniai nap fénye, hosszú, izmos nyakán az okos dogfej értelmet sugárzott, az ember várta, mikor szólal meg. Aztán mégis Claudia szólt:

– Apolló! A barátaim – mutatott'a kis társaságra.

A dog körülhordozta tekintetét, bólintott, elfogadta őket. Möszejő körülugrálta, szaglászta, örömmel játszott volna vele, de Apolló ügyet se vetett rá, kitartóan nézte a gazdáját.

Krisztiánt meghatotta a kutya finom értelmessége, csodálatosan visszafogott viselkedése. Rá is szólt viháncoló törpeuszkárjára:

– Möszejő, hagyd!

Claudia megkérdezte tőlük, mi az elképzelésük, mennyi idő alatt pihenik ki ezt az átkozott utazást.

– Ma – felelt Barton. – Ha holnap megérkeznek a golyóink, kezdünk próbálni. Alkalmazkodnunk kell az itteni

171 gravitációs viszonyokhoz. Mázsás súlyúnak érzem a tagjaimat. Rettentő buzogányhullás lesz...

A személyzet szétszéledt, tették a dolgukat, csak egy szálfaegyenes, időse ember maradt magát láttató közelben.

– Mr. Kelly – mondta Claudia. – Ősidők óta a család főkomornyikja. Már idegesítően megbízható. És két lábon járó számítógép. Semmit nem ír le, de mindent tud. Nézzétek a tartását, pedig már hetvenéves.

– Jó lenne, kedveském! Bár kilencvenévesen is szép az élet.

– Halljátok? Kilencven... És a kedveském... Nemcsak engem, anyámat is ő ringatta. Mr. Kelly, mi újság itthon?

– Itthon? – bizonytalanodott el a számítógép. – Nem tudom.

– Neeem? Hallottátok? Az élő komputerem meghibásodott. Még azt sem tudja, mi újság itthon. Jól hallottuk, Mr. Kelly?

– Igen! Valóban nem tudom, hogy e pillanatban mi van itthon.

– Hol van Mr. Murphy? – kérdezte Claudia komolyra váltott hangon.

– Nem tudom. Alig volt itt. A bérekkel is adós...

– Ilyen még nem fordult elő ebben a házban. Mr. Kelly, hívja fel a bankot. Ti menjetek a szállásokra. Susannah megmutatja a kondicionálótermet. Majd látjuk egymást...

A kondicionálótermet másnap nézték meg. Felülmúlta minden elképzelésüket. Bordásfal, mászókötel, zsámolyok, szőnyegek, ugródeszka, súlyzók... Felsorolhatatlan, mi minden szolgálta itt a testgyakorlást. A legnagyobb meglepetés mégis a másszor. Tettekre várt a páciens.

– Robot – mondta Susie fitymálva. – Tizenkét programot tud.

– Ránk fér – szólt Barton, s hasra vágódott a bábu előtt. Susie indította, Barton felordított: – Gyilkos! Kap-csold ki!

– Bocs! A legkíméletesebb programot akartam, de az ellenkező gombot nyomtam meg. Így jó?

– Finom – nyögte Barton, és élvezte a simogató kezelést.

172 Valóban paradicsomi környezetbe kerültek. Meddig tarthat ez?

Maguk sem hitték, milyen gyorsan választ kapnak erre. Susie hozta a hírt.

– Szegény Claudia kész. Azt mondja, nincs egy vasa sem.

– Hogyan lehet? ...

Susie valósággal felnőtként beszélt el:

– Claudia soha nem törődött az anyagi ügyeivel. Mióta az eszemet tudom, gazdagok voltunk. Neki csak költenie kellett. Jótékonykodott, fenntartott egy árvaházat, kutyamenhelyt, és a mozgássérültek legnagyobb otthonát az Allamokban. Ezt miattam tette... Mindez sokba került, a gondokkal Mr. Murphy küszködött. Ő kímélte Claudiát, ezért soha nem panaszkodott. Most távollétében, amikor Mr. Murphy szabad kezét kapott, tőzsdei ügyletekkel akart segíteni a zilált anyagi helyzeten.

– S vajon mit követett el?

– Ügyletei sorra balul ütöttek ki, az is elúszott, ami még volt – fejezte be Susie, s a következő percben már nem is érdekelte.

Bartont különösen felizgatta Claudia anyagi összeomlása. Faggatta Susie-t. Milyen ember ez a Murphy?

– Karl? Aranyos. Halálosan szerelmes anyuba, de Claudiának nem kellett. Azt mondják, sírt a Marsra induláskor, mert apura mindig féltékeny volt. Nem

kétséges, rendbe akarta hozni, amit Claudia elrontott. Azzal nem számolt, hogy ő sem pénzügyi zseni. Ugyanakkor azt mondja, ha kapna még egy utolsó lehetőséget... Szeretné eladni az értékes nyakéket...

– Csak azt ne!

– Én is ezt mondom.

– Akkor most mi lesz?

– Valami lesz. Talán Krisszel keresünk annyit, amiből Claudiának is jut egy-egy szeletke vékonyán kent vajjas kenyér.

Barton nem volt ebben olyan biztos, de szerencsét kívánt nekik. Claudia úgye viszont élénken foglalkoztatta. Ezzel szállt golyóra, ugrott le, s ezzel dőlt ágyának este. Itt jutott

173 eszébe a megváltó lehetőség. Kiugrott az ágyból, s Claudia ajtajához rohant. Kopogott.

– Ki az?

– A “majdnem férfi”. Vagy már az is... – Mit akarsz?

– Bemenni.

– Hogy képzeletl?

– Gyalog. De az is jó, ha te kijössz a nappaliba.

– Várjál ott!

Tíz percnél is többet várt, tudta, az asszony előbb rendbe hozza éjszakai arcát, noha ő már látta haj csavarókkal az úrbéli első riadókor. Végignézte az ősök arcképeit; mire megunt, Claudia álomszép pongyolában besétált, és nekiesett a kérdésével:

– Hogy merészelsz te zaklatni?... – Aztán hirtelen elhallgatott, egészen más hangon folytatta: – Valami baj van?

– Igen. A te bajodról tudunk. Susie elmondta.

– Magam is elmondtam volna. Semmiség!

– Az, hogy nincstelen lettél?

– Ezért zavartál ki az ágyamból? Soha nem állhattam, ha sajnálnak. Különben is, neked mennyi vagyonod van?

– Nekem? A két karom, de az erős.. – Jó, akkor most mit akarsz?

– Segíteni.

– Te? Téged is becsaptak.

– Nem zuhantam ekkorát, mert közel voltam a földhöz. Én jó tanáccsal segíthetek. Eszedbe ne jusson Murphynek adni a nyakéket.

– Minek adnám? – nézett rá értetlenül az asszony.

– Hogy amint mondta, egy utolsó lehetőséggel kimásson a bajból.

Claudia szeme szikrázott, de dühösen is nagyon szép volt.

– Az nem nyakék, nyakörv, és Apollóé. Tehát nem adhatom senkinek.

– Apolló is a tied. S ha egyszer szükséged van az értékére...

– Ne folytasd! Furcsa elképzelésed van a tulajdonviszonyokról. Ha én azt egyszer neki adtam, az az övé. Ahogy a

174 repülőjegyek is a tiétek, amit még tehetős koromban rendeltem, hogy hazautazhassatok.

– Erről nem is tudtam.

– Most tudsz. Meglepetésnek szántam.

– Köszönjük, nem kérjük. Egyrészt még nem utazunk haza, előbb elkapjuk Mr. Coltot, majd, remélem, dolgozunk. Másrészt nem is engedheted meg magadnak, hacsak mégis nem segítesz magadon a nyakörvvel.

– Apolló! – kiáltott ki Claudia a félig nyitott ajtón.

A hatalmas dog méltóságteljes léptekkel besétált, megállt a gazdija előtt, és figyelő tekintettel várt. Izmos nyakán fénylett a huszonkét karátos vastag nyakörv, a platinába foglalt, mogyoró nagyságú, többtucatnyi gyémánt szikrázott a kristálycsillár ontotta fényben. Claudia rámutatott.

– Próbálja valaki elvenni tőle.

– Te nyilván elveheted.

– De én nem veszem el. Menj lefeküdni, és felejtse el az egészet.

– A világ leggazdagabb embereiről évente számot adnak a statisztikák. Apolló statisztika nélkül is a világmindenség leggazdagabb kuttyója. Gratulálok, Apolló! Csak ki ne lyukasszák érte a bőrödöt.

A következő napok eseményei filmszerűen peregtek. Barton jóslatával ráhibázott a szerencsétlenségre: Apollót váratlanul leterítette egy golyó, s a nyakörvét elrabolták. Szerencse a szerencsétlenségben, hogy kábító lövedék találta el a daliás ebet, s amikor Claudia ezt megtudta, megkönnyebbült. Apolló él, a nyakörv nem számít!

Mr. Murphy viszont nem repített golyót a saját fejébe, ahogy korábban ezzel fenyegetőzött. Azt mondta, átmenetileg még szükség van a fejére, és lehetetlen, hogy egyszer ne jöjjön be az ő lapja. Most éppen az artisták ügyére vetette magát, nagyon eredeti módon, szerzett egy eredeti példányt a Coltszerződésből. éppen a csoportot becsapó ifjabb Colttói. Egyszerűen elmondta a fegyvergyártás ellen lázadó ifjúnak, hogy apja ellen akarja érvényesíteni.

– Igen? – kérdezte ifj. Colt. – Akkor oké!

175 Még folyt a két Colt közt a harc, az ifjabb kötötte az ebet a karóhoz: ő nem teszi le addig a fegyvert, amíg apja szemétre nem dobja az utolsó fegyvergyártó gépsort is.

– Na és mi kerekedhetik ki ebből? – kérdezte Barton.

– Minden! Ha sikerül, a szerződés teljes időtartamára, egy egész évre megkapják a gázsit. Dolgozniuk sem kell érte.

A fiúknak ez nem tetszett. Bonny ki is mondta:

– Nem jó! Nekünk porond kell, és pénz csak a munkáért! Az ügyvéd erre megjegyezte, látszik, hogy más világból jöttek.

De ha ehhez ragaszkodnak, megcélozza számukra a porondot. Hamarosan Bostonba utazik, a Colt Cirkusz székhelyére, és amíg itt folyik a felkészülés, ő ott előkészíti a Nagy Pert.

Krisztián és Susie hallották ezt a beszélgetést, másnap hűlt helyüket találták, és egy búcsúlevelet Claudiának:

Krisz meg én szerencsét próbálunk, s ha már tudunk vajat kenni a kenyérféltre, örömmel látunk. Szia, drága nővérem, és ne sírj! Miss Antónia... 17. i.: Mőszjót se keressétek, visszük magunkkal. Puszi!

Még csak ez hiányzott Claudiának: Bartonék azonban úgy látták, nem borult ki nagyon. A vigasztalásokra egykedvűen felelt:

– Már a Marson elveszítettem. Kioktatott, tényadatokat közölt, szellemi fejlődésének gyorsvonat! tempóját nem lehet követni.

Hová mentek? Miből fedezik a szerencsepróbálás költségeit? Mert ez nem beugratás, hisznek magukban, és abban, ha képesek kiszámítani egy úrhajó utazási sebességét, könnyedén maguk alá gyúrik a kis hétköznapi gondokat. Majd rájönnek, lázadni könnyebb, mint alkalmazkodni.

Végül Mr. Murphy nem egyedül utazott Bostonba. Az artisták hazautazására az utazási irodának adott korábbi előleg fedezte az egész társaság bostoni repülőújját. Talán néhány napi szálloda- vagy penzióköltséget is. Volt azonban ennél nyomósabb okuk. Claudia házára a bírósági végrehajtó ki tűzte az árverést. Barton felajánlotta ugyan, hogy buzogányok repülnek majd a licitálók fejéhez, s elmegy a kedvük e patinás ősi kúriától, de az erőszakot maga sem gondolta komolyan. Claudia pedig szóra sem érdemesítette a méltatlan ajánlatot. Azt mondta, velük megy. nem nézi végig bukása fináléját.

Reggel hatkor indultak, nyolckor érkeztek Bostonba, kilenckor elhelyezkedtek egy olcsó szállodában, tizenegykor pedig Murphy. Barton és Bonny már Oliver Colt fából farasott kénébe bámult.

Ő hát az a híres Colt. akinek őse valamikor nyitott fészert alatti kezdte a puskacsinálást, s nevét adta az általa feltalált híres forgódobtáros Colt-revolverhez!

Az itt teraszokozó Colt a mai idők szellemében egy békésebb lovat is meglovagol.

A cirkuszt.

Colt sorra tönkretette Amerika-szerte a cirkuszokat, ami értékest talált bennük, azt olcsón felvásárolta, és összehozta a világ leghatalmasabb cirkuszóriástr

Gigantikus méretű bostoni cirkuszában három porond, harmincezer ülőhely, több ezer fős kiszolgáló személyzet van, és a mindenütt jelen lévő propaganda. Ahogy ilyenkor mondják: a vízcsapból is cirkusz folydogál. Egyesek szerint Colt ráfizet a cirkuszára, veszteségét azonban bőven fedezi a fegyvergyártás.

Türelmesen végighallgatta Murphy előadását a szerződésről, szerződésszegésről, a Marsra küldésről és porondot követelő igényéről.

– Más nincs? – kérdezte, ahogy Mr. Murphy hallgatásával pontot tett gondosan felépített előadása után.

– Mire gondol még. Mr. Colt? – kérdezte az ügyvéd.

– Természetesen valami újabb érvre. Ezeket már elmondta, illetve leírta a menedzserük. Szó szerint ezeket...

– Menedzser?

– igen. igen. Mister... – belenézett a kezében lévő levélbe: Mister Blan-Ber Bar-Bcn. Fura név. Mint a Csin-Csu és más ilyen a kínaiaknál. Ez a bizonyos Magyarország is Ázsiában van?

177

– Európában. De mondaná még egyszer a nevet?

– Blan-Ber Bár-Bon. Talán nem ismeri?

– Az ügyvéd *úe* nem, mi annál inkább – szólt Barton, és Murphynek súgta, hogy az a menedzser Krisztián lehet, az ő nevük első szótagjaiból vett néven.

– De hiszen ő csak tizenkét éves... – álmélikodott Mr. Murphy, aztán rájött, hogy erről jobb hallgatni. Nem folytatta.

Olivér Colt segített rajta. Kifakadt:

– Értelmileg lehet is tizenkét évesnek megfelelő. De hogyan járhat szabadon ilyen értelmi fogyatékos?! Különösen, ha az öklében ott a halál! összenéztek, aztán Barton kérdezett, mielőtt az ügyvéd szólt volna.

– Megmagyarázná?

– No, hallgassák csak! – Fogta a levelet, beleolvastott: "Nehézsúlyú öklöző voltam. Bajnqk. Nem üthetek, mert az maga a halál. De képtelen vagyok türtőztetni magam, ha nemet mondanak. Ezért nem megyek oda. Félek magamtól. Telefonálok az üdvözítő igenért. Na! Mert ha nem..." Félredobta a levelet. – De mit bizonygatom én itt, hogy milyen a drágalátos menedzserük. Ilyen! Maguknak jobban kell tudniuk nálam. Az ügyvéd úr bevallotta a tizenkét éves szintet. Aztán ezek a fogyatékosok a tettükért nem felelnek. És nem szabad bántani őket, csak szépen rájuk hagyni mindent, amíg jön a rendőrség, ők bezzeg-előre is fenyegethetnek. Hallották!..>;-

Csengett a telefon, a titkárságról szoltak be.

– Mister Blan-Ben Bár-Bon vár a telefonnál. Bekapcsoljam?

– Kapcsolja! – mondta gyorsan a főnök. – De a képernyőt is...

– Most lebukik – súgta Barton Bonnyinak.

– Le. Nem számolt a képtelefonnal.

Minden szem a félfalnyi képernyőre tekintett. Barton azt gondolta, a hatalmas méret megnövelheti Krisz alakját, de gyerekes vonásait nem változtatja meg. A hangját se...

Itt a meglepetés. Ha azt gondolták, hogy Oliver Colt area

178 fából faragottnak rémlik, pkkor a képernyőn látszó robusztus alakon ülő hatalmas fej kőből faragott hasonlatot érdemel. Egy arcizma nem rándult, a szeme fenyegetően szúrta, és... mozgott a füle. "Hol bérelte föl Krisztián ezt az iszonyatos alakot?" – gondolták, de nem szóltak.

Ám szólt maga a kőből faragott, kimérten, recsegő hangon:

– Olivér Colt, én előnytelenebb helyzetben vagyok, nem látom önt. Azért megkérdezem, hány puskát gyártottak le a mai napon?

Colt tüstént válaszolt.

– Puskát? Kinek kell az ma? De kilencven percenként jön le a szalagról egy-egy félelmetes MUFFON interkontinentális rakéta. Pontos találat Ázsiában is garantálva. Százhúszonkétezer dollár darabonként. Tud valamit kezdeni az értesüléssel. Mister Blan-Ber Bár-Bon?

– Hogyne! Pillanat, számolok... – Nagyon rövid szünet után: – Kilencvennapos termelési értékből Ázsia félmilliárd éhezőjét jól lehetne lakatni egy éven át. Másik negyedéviből az afrikaiakat.

– Kit érdekel az ilyesmi?...

– Leginkább azt a kétszer félmilliárd éhezőt. Miért nem így célozza meg Ázsiát? Pontos találat garantálva.

Azt hitték, Colt kijön a sodrából, de nem, higgadtan válaszolt:

– A maga dolgáról beszéljünk, Mister... Melyik a családi neve?

– Mind a négy. Kettő az apai, kettő anyai nagyszülőktől véve kölcsön.

– Nos, Mister Blan-Ber, éppen itt van nálam a csoport két férfi artistája az ügyvédjükkal. Nem akar csatlakozni hozzájuk?

– Nem. Jobb a békesség. Egyezzenek meg, de ne felejtse ezeket, ni! – Hatalmas öklöző kesztyűkbe bújtatott mindkét kezét felmutatta, villámgyors hirtelenségrel is tett. – A gumilányt pedig felejtse el, abban a témában egyetértünk. Hello!

Eltűnt a kép. A recsegő beszéd közben elővillanó hiányos

179 fekete és sárga lapátfogak, a fenyegető mozdulatok, az egész förtelmes arc. Megkönnyebbültek, nemcsak Colt, Bartonék is.

– Milyen gumilányról beszélt? – kérdezte Barton.

– Ebben a levélben ajánlott egyet. Itt van: "Elküldöm Miss Antóniát, a csodálatos gumilányt. Ha megtetszik a szám. szerződtesse, ha nem, legalább mondja el neki a véleményét."

– Elküldte?

– El, de minek... A gumilány számokat kinőtte a Coll Cirkusz. Csak egészen rendkívüli produkciót léptetünk föl. Ezt meg is mondtam a kislánynak, elsírta magát, elfutott. Gumilány! – legyintett fölényesen. – Ha vállalja valaki... mondjuk, hogy egy ló leugrik a kupolából, az Nagy Szám! Olyan jöhet. Vagy a maguké: oroszlánok hátán zsonglőrözés.

– Megálljunk! – kiáltott Barton. – Nem oroszlánok hátán zsonglőrözünk. Golyókon.

– Műi?! Csak nem hagyták a Marson az oroszlánjaikat?

– Sose voltak oroszlánjaink. Nem olvas újságot, Mr. Colt? Colt értetlenül csóválta a fejét.

– Olvastam én, a konkurencia azért irányította magukat a Marsra, hogy elüssön engem a szenzációs világszámtól. Oroszlánok hátán!...

– Csalás volt!

– Igen, igen, csalás. Nagy disznóság az egész Marsra irányítás...

– Nem! Az eredeti szerződés. Tessék, ebben nincs szó oroszlánokról.

Olivér Colt előhozta a saját példányát, abban sem voltak oroszlánok, de az igen, hogy a “csatolt fotókkal azonos produkció.”

– Erre szólt a szerződés. Itt van! Most is állom. Itt vannak a fotók...

Barton nem kiabált többet, Bonny is elkenődve hallgatott. Legszívesebben a hajukat tépték volna. De mit segítene az itt? Murphy még hadakozott, hivatkozott a csaló fiúra, de kiderült, az apa alapos indokkal készül kitagadni őt.

– Pereljenek be! Vagy inkább a fiamat. Azt megnyerhetik, csak éppen egy fityingje sincs. Én ezt írtam alá, ehhez ragaszkodom.

180

– Az oroszlánokhoz?!

– Jogosan! Oroszlánok vagy semmi!

– Abból nem eszik! – fakadt ki Barton.

– Akkor el is búcsúzhatunk, mert más dolgom is... Pillanat! – Telefonon jelzett a titkárság. – Micsoda?! Ismét Mister Blan-Ber?... Hogy sze-mé-lyesen? Tyúha! Már nem vagyok itt¹ – mondta hirtelen. – Hallotta a hangomat? Hááát... Engedje be, de fedezzenek. És sürgős telefon a bolondbegyű j tőknek!

Fáradtan tette le a telefont, mintha máris megdolgozta volna őt Blan-Ber.

Az ajtóban az előbbi iszonyatos alak. Ahogy kinyitotta a száját, úgy érezték a fényűző iroda friss légkörében, mintha rossz szájszag dőlne sötét üregből. Pedig nem. Nem is mosdatlan, öltözéke is tiszta, csak rendetlenül viseli.

– Hello, Colt! Simán ment minden? Megegyeztek? Csak azért jöttem, tudjon róla: tíz-tíz százalék a jutalékom mindkét féltől. Meg aztán büdösül

viszket a bal öklöm. Megérzi, ha baj van. Na! Legyúrtem az ingert, és azt mondtam ennek a viszkető balnak: “Kuss! Ha minden rendben, minek a balhé?”... Nem igaz? – Csúfondárosan röhögött, de nem rándult meg egyetlen arcizma sem, ám így még ijesztőbbnek hatott. – Még valami... Majd elfelejtem a lényegét. Előleg kéne a percentre.

– I-igen, Mr. Blan...

– Hagyjuk a felsorolást, elég ennyi. Hanem az előleg...

– Igen. Mr. Blan. Mennyi? . .

– Ezer. Mondjuk, ezer, egyelőre... De nem csekk, kápé. . ^

– Igen, igen, Mr. Blan-Ber... – idősb Colt idegesen kotorászott a zsebében.

Sikerült^ A fura szerzet legombolta az ezer dollár jutalékelőleget a rémült Coltról, holott az üzletet még meg sem kötötték! Aztán a pénzzel oly könnyedén eltűnt, mintha nem is nyomna jóval többet egy mázsánál.

De honnan szerezte Krisz ezt a rettenetes alakot? – tépelődtek a fiúk.

Valósággal megkönnyebbültek, mintha felfrissült volna a levegő. Kettős siker, Colt ezer dollárjával megszabadultak a

181 förtelmes alaktól, és nyélbe ütődött az üzlet. Nem erőszakmentesen, de ahhoz mi közük? Őket egy érdeklí, a porond.

– Nos, Mr. Colt, akkor minden rendben? – kérdezte Barton.

– Nem! Nem engedhetek porondra egy közönséges zsonglőrszámot.

– Golyón! – hívta föl a figyelmét a fiú.

– Golyón se! Mi egy golyó? Ha a pusztá földön állunk, akkor is golyó van alattunk, és ez attól még nem szenzáció. Erre soha nem gondoltak?

– Nem értünk rá, a golyón koncentrálni kell.

– Na! Csak tessék! Csinálják kedvükre, de nem nálam.

– Hívjuk vissza kitűnő menedzserünket?

– Azzal elkéstek – nevette ki őket Colt. – Azóta begyűjtötték, a pénzemet is visszakapom. Mit képzeltetek, túljárnak az eszemen? Fölfogadtak egy ilyen... örületet. Tűnjenek el, amíg nem hívom a rendőrséget!

Vert hadként vonultak át az előszobán. Az egyik asztalon látták a rettenetes Blan-Ber Bár-Bon fényképét, és hallották az egyik titkárnő sietős telefonálását. A képet csinálhatták a képernyőről vagy magáról Blanról, amikor itt járt.

– Nem szívesen találkozónék éjszaka ezzel a csodabogárral. Nappal is elég volt belőle... – mondta Barton.

Nem kellett éjszakáig várni. A bejárat előtt álló taxiban gyanús alak ült a vezető mellett.

– Látod? – kérdezte izgatottan Bonny.

*

– Igen, Blan-Ber Bár-Bon.

– De megtanultad a fura nevét.
– Mondtam már: Blanka, Bernadett, Barton, Bonny. Mindegyikből az első szótag.

– Ügyes. Nézzük meg közelebből!

– Háát,.. Láttad az öklét?

– Hello, fiúk – recsegett feljüket a pofa, mielőtt döntöttek volna. – Ide hozzám! Ideje megismernem az ügyfeleimet.

Ezt az ismerkedést elengedték volna, de nem mertek tiltakozni. Beültek hárman a hátsó ülésre.

– Hotel Ambassador – mondták egyszerre mind a négyen.

182 Hát a menedzserük is tudja, hol laknak?! Nem valami biztató!

Semmi kedvük beszélgetni, ezért kapóra jött Blan-Ber ajánlata, hogy majd a hotelban ismerkedjenek, ő minden mozgó valamin fél. Csak a saját mankóin érzi magát biztonságban. Ez talán születési hiba...

El is hallgatott. Ekkor a sofőr hirtelen, így szólt:

– Követnek bennünket. Egy sárga Cadillac. De lerázom...

Váratlan jobbra fordulás, majd éles kanyar balra és eszeveszett száguldás. Egyre-másra szlalom, kicentizett elsiklás más járművek közt. A vezető idegei vasból lehettek. Barton és Bonny élvezték, Murphy belesápadt, Blan-Ber valósággal reszketett. Az óriáscsecsemő¹ Két kézzel kapaszkodott a szerelvényfalba, akár egy ijedt gyerek.

A sárga Cadillac vezetője sem vidékről jött, megismételte a taxis trükkjeit, s a nyomában maradt.

– A haver igen jól muzsikál – dörögte a sofőr. – Mi legyen?

– A hotelba!... – mondta egyszerre Murphy és a reszkető Blan-Ber.

Bartonék megadták magukat a gyengébbek akaratának, így ért véget idő előtt a krimikben sokszor látott, izgalmassnak ígérkező üldözéses futam.

A hotel előtt a Cadillac is lassított mögöttük, aztán továbbment.

– Csak az érdekelte, hová jöttünk! – jegyezte meg a sofőr.

– Ha kérdezik, megmondtuk volna. Semmi titkunk – szólt Murphy.

– Az majd elvállik – emelte fel hangját a félelmétől egy csapásra megszabadult óriáscsecsemő. Azért mintha ideges lett volna. Még a szálloda halijából is kifelé pislogott. Talán nem is ok nélkül...

Az utcán hangos fékezéssel állt meg egy fehér furgon. Oldalán nagy piros kereszt. Erre az eddig nehézkesnek látszó szörnyű fickó fürge mozdulattal ugrott a toalettajtónak, föltépte, még sebtében visszaszólt:

– Uraim! Én kámforrá válók. Nem is láttak! – És már belülről csukta az ajtót.

183 A furgonból négy jól megtermett, fehér köpenyes férfi szállt ki és rohant a haliba.

– Hol van? – kérdezték a fiúktól.
– Kicsoda? – néztek rájuk értetlenül.
– Ez az örült – mutatták a Colt-titkárságon látott képét
– A toalettben – mondta gyorsan Murphy, hogy megelőzze a fiúkat.
, Azok négyen berohantak, Bartonék utánuk. Bent üres mosdó, üres vizelde és négy csukott fülkeajtó. Egyik fehér köpenyes sorra nyitotta az ajtókat, három nyílt, bent senki a negyedik zárva...
– Ebben van! – szólt diadalmasan, és kopogott.
Semmi válasz. Az erőszakos dörömbölésre sem. Készültek feltörni az ajtót, ám az egyszerre magától nyílt, ezek négyen meg orra buktak.
– Mi ez a sietség? Itt van még három üres fülke – szólí hideg nyugalommal egy dolgát végző tizenkét év körüli gyerek. Krisztián!
– Ej! Mit akarnak ezek? – kérdezte Bartonéktól, ezúttal magyarul.
– Azt hiszik, közveszélyes örült vagy.
– Uraim! Állók vizsgálatukra. Egy diliházi jó ebédéri mindent...
– Ah! – legyintett az egyik, és dühösen elvonultak.
– Nekünk megmondhatod, hol van Blan-Ber Bár-Bon? Ide jött be.
– Vagy úgy? Róla van szó! Lehúztam a vécében.
– Most ne hülyéskedj!
– Jó, akkor kilógattam a világítóudvar ablakán. Az se jó? Hát akkor meglépett, na! Itt az ablakon.
– Figyelj, Krisz! Colt kirúgott bennünket. Szükség lenne rá.
– Nekem nem. Utáltam azt a ronda szivart. Az erőszakot. a szájában búzló pudvás fogait, a fenyegető mocskos ökleit Nem! – Megrázta magát. – Én leszek a menedzseretek Blanka hogy van?
– Jól. Még nem tudja, de örülni fog, hogy az ő nevével kezdted...

/'

181

– ... és nem a tieddel? Bocsáss meg, Barton, ez neki többet jelent. Coltnak viszont igaza van. Szokványszámot nem léptet föl. Nincs más mód, meg kell tanulni oroszlánok hátán zsonglőrözni.
– Te megörültél!
– Valóban? Né? utánuk, talán még nem mentek el. Ott a furgon...
– Nem erről van szó. De ha te is egy követ fújsz vele...
– Colttal? Muszáj, ha meg akarok vele egyezni.
– Azt mondtad, nincs Blan-Ber Bár-Bon.
– Nincs is. De van Krisztián von Egerszegi.
– Mi az, hogy von?
– Nemesi származás. Azt mondom, az ükapám germán báró volt.
– Miért germán?

– Azokról tudják, hogy Európában élnek. Bennünket mindenki Ázsiába tippel.

– És azt gondolod, Colt hasra esik előkelő őseid előtt?

– Nem, de az oroszlanok előtt igen. S akkor azt se nézi majd, hány éves vagyik. De gyerünk, szedetném látni a nővérkémet, Bernát is. Ti meg, gondolom, az oroszlánjaitokat. Te, Barton! Remek falka! Csodálatosan megfelel a célnak. Szépek, vadak, ordítanak... Nem tudtam kifizetni, Susie megtakarított kis zsebpénze elfogyott, de most időben elmartam ettől a rondaságtól az ezer dolcsit. Nem hiszed? Itt van – mutatta. – Még ma kifizetem a vadakat, darabja száz... az előleg fele megmarad. Este csapunk egy jó murit.

Blanka örült Krisztiánnak, de amikor neki is azt mondta, kilógatott a toalett ablakán egy otromba nagy pasast, nagyon haragudott, amiért nem hagyja már abba az idéetlen ugra~ táseit.

– Ugratási kísérleteket – javított Bonny –, merthogy utóbbi időben senki nem ugrott be neki.

– Hitetlen Tamások! Mindjárt szólok Blan-Ber Bár-Bonnak, üssön szét köztetek, akkor majd észre tértek.

– Szólj! – biztatta Blanka. – Én is szeretném megismerni.

– Ha létezne – tódította Berna. – Mese az egész!

185

– Most bizonyítsak? Ha kap tőletek egy cuppanós puszit, szólok.

A lányok megígérték, mert nem hittek az egészben, s nem tudták, mit vállalnak. Visszakozni se lehetett. Krisztián gyorsan kiment azzal, hogy küldi az emberét. – Hamarosan nyílt az ajtó, s teljes súlyával megjelent az ijesztő óriás. Egyenesen a lányok felé tartott.

– Miss Blanka? – kérdezte félelmetes hangján, de Bernadett felé ment kitért karokkal.

Az ijedt sikoltozást, a lányok félelmét az értheti meg, aki maga is látta Blan-Ber Bár-Bont a maga hús-vér valóságában. Pusziról itt eleve szó sem lehetett. De arról sem, hogy a fiúk beavatkozzanak. Nem tudni, mi történt volna, ha nem nyílik az ajtó; Susie jött be a korábban nővéreinek fogadott Claudiával. Mondani sem kell, Claudia is sikoltott. Susie ellenben odament az óriáshoz, kézen fogta, és amúgy anyásán dorgálta:

– Ejnye, Blan, te rossz fiú, nem szabad ijesztgetni a lá» nyokat. Gyere szépen a fürdőszobába, ott van klotyó, ráülsz, megnyugszol.

Csodák csodája! Az óriás ment, Susie betuszkolta, *rázárta* az ajtót, majd a többiek felé fordult:

– Nem rossz ő, csak buta, szegény. Leginkább olyan kétévesnek felel meg. Néha mond valami okosat, máskor meg nagy nulla. Krisz hol van?

– Elment, ő küldte ide ezt a szörnyűséget.
– Nem lett volna szabad. Nem társasági lény. Nővérkém. te is nyugodj már meg, láthattad, milyen ártalmatlan jószág. Csak Krisz jönne már! Meg akarom kérdezni, mikor mehetek táncolni az oroszlánok hátán?

– Micsoda? Az oroszlánokon?

– Azt ígérte, megszelídíti őket, és táncolhatok rajtuk. Az majd kell a cirkuszosnak, nem úgy, mint a gumilány.

A társaság elképedt. Mire szóltak volna, belépett Krisztián

– Blan-Ber? Nem jött? – kérdezte csodálkozva. Mind bólogatták az igent.

– Hol van?

Mutatták a fürdőszobát. Indult...

186

– Krisz, akarok valamit kérdezni – szólt utána Susie.

– Várj, előbb elintézem őt. Mindjárt jövök. Hamarosan jött is, kérdezték, mit csinált a szörnyűséggel?

– Kilógattam az ablakon. Azt szereti, a vécét és a világítóudvart. Ez az ő igazi világa Megkapta a cuppanós pusztit?

– Te idéetlen, mit képzelsz? Ilyent csinálni! – szidta a nővére.

– Én akartam vagy te kérted? Nektek nem lehet eleget tenni. Gyere, Su, menjünk az oroszlánokhoz, azokkal könnyebben szót értünk.

– Addig innen ki nem mégy, amíg el nem viszed ezt a rettenetes alakot! – állta el az útját Blanka.

*

– Elvigyük, Su? – kérdezte Krisz.

– Vigyük. De vigyázz, én már az előbb éreztem, hogy valamit forral.

Krisztián bólintott, majd eltűnt a fürdőbe vezető ajtó mögött.

Kevéssel ezután éktelen kiabálás verte föl a pillanatnyi csöndét. Blan-Ber visszataszító hangja:

– Becsaptál!... Megöllek!... Áruló!- meg ilyenek vegyesen.

– Jaj, mi történt? – kérdezték a lányok Susie-től.

– Mondtam... Kiborult.

A fenyegető kiabálás nem szűnt. Mindenki dermedten várt.

– Miért nem mentek segíteni?! – kiáltott a fiúkra Blanka. Bonny mozdult, Barton nem. Susie azonban a bátor, segítőkész fiút sem engedte.

– Majd én! – mondta elszántan. – Nekem van hozzá fegyverem, nézzétek. – Csinos, gyöngyház nyelvű, rugós tört mutatott, és kiugrasztott pengével berontott a fürdőbe.

Ezután már csak elnyújtott hörgés szűrődött ki, majd nyílt az ajtó, és vonszolták ki az élettelen testet. A szoba közepén elengedték, áldozatuk

kifeküdt a padlón. Mintha még egy utolsót rúgott volna. De ez csak képzelődés, a felzaklatott idegek játéka.

– Mit csináltak?! – sikoltotta Blanka, és mindkét szemét eltakarta.

187

– Én semmit! – szabadkozott Krisztián. – Hanem Susie olyan keményen vágta bele mérgezett hegyű törét, hogy azonnal leengedett, kimúlt. De nem baj. Mór megtette kötelességét, Mór elmehet!

– De... ki, azaz mi volt ez?

– Ugratási kísérlet, ahogy az imént mondtatok.

– Nem, ez ugratás volt a javából – ismerte el Bonny, és jóízűen fölnevetett.

– De utolsó ugratás – mondta Krisz. – Végső erőpróba, hogy mennyi futja még belőlem. – Zsebéből elővett valamit ráhúzta a fogaira, és Blan-Ber Bár-Bon recsegő hangján folytatta: – Ilyen gumibábura futotta, remek búvóhelyet találtam benne.

– Miért utolsó? – kérdezte Barton. – Mármint az ugratás?

– Jön a kemény munka. Harc Olivér Colttal, az oroszlanokkal, hogy meghódíthassuk magunknak Amerikát. Nem lesz könnyű mindezt oroszlanok hátáról csinálni.

Közben Blan-Ber Bár-Bon egészen ellaposodott, csak éktelen nagy cipője és alsó lábszára maradt a régi; abban levegő helyett szilárd gumihab volt, s lényegében gólyalábként szolgált.

– Gyere, Su, dobjuk a kukába! Ti meg nyugodjatok meg végre, lesz ez még rosszabbul is...

Az oroszlanok, ahogy Susie mondta, aranyosak voltak. Büdösek is, de ez egészen más kérdés, ők talán az ember szagát találják kellemetlennek. Egész farka, öt hím oroszlan, egy csődbe ment cirkuszos tulajdona, aki már adta volna bármennyiért, csak ne kelljen etetni őket. Ez az!

– Mi mit adunk nekik? – kérdezte Susie.

– Védőélt. Húst. Rengeteget, hogy ne legyen étvágyuk artistát falni – mondta Krisz.

Bartonék nem voltak igazán elragadtatva sem az oroszlanoktól, sem az ízetlen tréfától. A lányok meg egyáltalán nem.

– Nem a mi műfajunk – mondták.

Bernadett egyenesen kijelentette, ő legszívesebben hazautazna.

188

– Falusi cirkuszhoz?

– Mindegy, csak ne legyenek oroszlanok. Gyere, Blanka, szagolják nélkülünk.

Möszjő is messziről, biztonságból ugatta az óriási macskákat.

– Térjünk a tárgyra! – mondta Krisztián a fiúknak. – Mister Patt mélyen áron alul adja a vadakat, önjáró állatszállító kocsival, a manézshoz vezető alagútrendszerrel, vízágyúkkal, ápolószerekkel, láthatatlan üvegszálakból font védőrácssal. Egy félkarú óriást is ad velük, az idomárt, csak a lányoknak ne mondjátok meg, hogy elvesztett karját az egyik oroszlán tépte le. Na?...

– Miért ilyen sürgős az egész... A vétel.

– Adunak kell, hogy nyerő lapból tárgyalhassak Olivér Colttal, mint a menedzseretek – adta a kész választ Krisztián.

– Szóba sem áll veled.

– Oroszlánok nélkül nem, azért kellenek.

A vásárt nyélbe ütötték, Krisztián kifizette az ötszázai, a volt tulaj keserűen megjegyezte:

– Ingyen adtam! No, azért sok szerencsét!... Joachim tudja, hogyan kell velük bánni.

A félkarú óriást hívták Joachimnak, de ő azt mondta:

– A barátaimnak és uraságtoknak csak Jó vagyok.

A két uraság Barton és Bonny volt, mert Krisztiánnal már rég összehaverkodott. A gyerek most kihúzta magát, fölnézett a két fejfel nagyobbra, és megkérdezte tőle, milyen magas.

– Kétszázhús, azt hiszem. Inkább valamivel több... Fontos ez?...

– A méretek mindig fontosak – felelte Krisztián komolyan.

Jó erre elmondta, hogy ezek a berber oroszlánok a világon a legnagyobbak. Cirkuszban alig láthatók, pedig a leglátványosabbak. Leó különösen csodálatos példány, farkával együtt a testhossza csaknem három méter, magassága is veri a száz centit, ő valóban az állatok királya. Mégis eléggé kezelhető példány...

189

– Jo, maga az én emberem – mondta Krisztián, – Hajoljon le, kérem, hogy megveregethessem a vállát. Először mi ketten fogunk együtt dolgozni, előkészíteni nagy produkciójukra az állatokat, hogy azután a művész urak biztonsággal zsonglőrözhesse a hátukon.

A félkarú ezen jót nevetett, tréfának vette, és arról beszélt, hogyan ugranak át lángoló karikán, parancsra lefekszenek, fölállnak és... egymásra állva piramist alkotnak.

– Ez kérem, a csúcs!

Barton azt mondta Jónak, mindenben hallgasson a haverjára – Krisztiánra mutatott –, ő a menedzser, és régi német arisztokrata család sarja. Az oroszlánokhoz eddig annyi köze volt, hogy az ősei Afrikában vadásztak rájuk. Ezután lelécelt, csak minél messzebb az oroszlánoktól. Krisz egye meg, amit főzött.

Jó javasolta Krisztiánnak, hogy növesszen bajuszt, esetleg szakállt, de addig is ajánlott egy jó fodrászt, aki ezt a gondot pillanatok alatt megoldja.

– Az oroszlanok a férfias megjelenést respektálják – tette még hozzá.

A fodrász kitűnő munkát végzett, hetyke bajuszt, csinos körszakállt ragasztott, csak éppen Krisztián vállát kevesellte. Olyan felemás emberpéldány lett. Krisztián nem az oroszlanokhoz ment, hogy próbára tegye férfias megjelenését, fontosabb oroszlan volt számára Olivér Colt. Vele kell csatát vívnia.

Ügy gondolta, markánsabb megjelenési forma lesz, ha bejelentés nélkül rátör a vén puszkacsináló cirkuszosra.

Az előszobában nem tudták megállítani, pillanatok alatt a nagyhatalmú Colt előtt állt. A dühös, kérdő tekintetre már mondta is:

– Christian von Egerszegi vagyok, germán báró és a magyar zsonglőr művészek menedzsere.

– Nofene! Akkor nagyon lecsúszott báró lehet. Különben már kirúgtam a fickókat. Megmondtam nekik, csak oroszlanokkal...

Krisztián közbevágott:

190

– Oroszlanokkal együtt kínálom őket. öt vad berber oroszlan... Oké?

Colt most nézte meg alaposabban a fiút, fölállt az íróasztaltól, hozzálépett, és arcába mondta:

– Oké! De hozd ide azokat az oroszlanokat, öcskös!

– Ide?

– Igen. Látni akarom. – Egy mozdulattal letépte Krisztián szakájlát, és a kezébe nyomta. – Ezt a szőrt hagyd otthon. – A bajuszt is letépte, eldobta. – Előbb egy örült, most egy gyerek. Kifelé!

– És az oroszlanok?... Azt mondta...

– Azt mondtam, hozd ide őket! Oroszlanok nélkül meg ne lássalak! Se téged, se a többit. Harmadosztályú számnak nincs helye nálam.

Röviden: Colt papa kidobta Krisztiánt. Várható volt. Az előbbi blöff öt, a felfújt gumibábut még bevette, de itt a gyerekhang pillanat alatt lebuktatta öt. A kudarc mégsem vette el Krisztián kedvét, összedugta fejét félkarú Jóval, faggatta, mit tudnak még azok a fránya berber oroszlanok a tüzes karikán, élő piramison kívül. Be tudja-e ültetni őket egy karszékbe vagy föl az íróasztal tetejére?

Jó megmaradt kezével vakarta a fejét, nem tetszett neki a karszék. Az asztalt nem tartotta kizártnak.

– Megpróbáljuk, báró úr!

– A – báró nem jött be. Köpjön egyet helyette, ha kimondaná.

– Jól van, fiatalúr!

– Krisztián. Vagy ilyen hamar oda a haverság?

– Oké, Krisztián úrfi. Dehogyan van oda. Csak én azt hittem ám, hogy tényleg gyerekek tetszik lenni. Nem pedig ilyen beleváló... nem is tudom, hogy minek.

– Az lenne jó, Jó, ha az oroszlanok is így látnák.

Möszjő nem szerette az oroszlanokat, ezért Krisztián felmentette az oroszlanokkal való foglalkozások alól. De amikor ismét Olivér Colthoz indult, magával vitte őt. És még valamit a táskájában...

– Mr. Colt nincs a szobájában – fogadták őt a titkárságon.

191 . Krisztián ezt előre kileste, azért jött most. Möszjő feladatul kapta, hogy ugatással, fogvicsorgatással fedezze az ijedős lányokkal szemben, amíg ő behatol a nagyfőnök birodalmába. A manőver sikerült, ám a megerősített személyzet a csukott ajtó megrohamozására készült. De Möszjő annyira komolyan vette a dolgot, hogy valóságos ellentámadást intézett az ajtót ostromlók sérelmére.

Jött a főnök. Elképedt, amikor látta és hallotta, hogy mi történik itt. Különösen felháborította, hogy egy pöttöm kutya sikerrel fedezte egy taknyos gyerek akcióját. Hát majd ő elintézi! Szegény kis Meszjőt átlépte, és dühödt oroszlánként rontott be saját szobájába. De az ajtóban istenigazából megtorpant, kiáltani sem tudott, csak tátogott, mint a tömetlen liba. Fordult volna vissza, ott meg Möszjő tartotta sakkban, éles fogaival igencsak csiklandozta a bokáját. Azért mégis visszafelé tört utat, mert hogy bent mi van!... Homlokát kiverte a veríték, nagy, kockás zsebkendővel törülgette. És ordított, mint a fába szorult féreg.

Ekkor jelent meg Krisztián az ajtóban. Mosolygott, könnyed mozdulattal sima arcára mutatott:

– Elégedett velem, Mr. Colt? Megfogadtam, otthon hagyom az ostoba szakállt, bajuszt.

– De!... Nekem arról... arról beszéljen! – és szobája becsukott ajtajára mutatott.

– Az oroszlanokról? Bocsásson meg, azt mondta, hozzam ide őket. Nem emlékszik? Hogy addig nem tárgyal velem. Hát itt vannak. Parancsoljon! Látni akarta, tessék!

Krisztián szélesre tárta az ajtót, mire rémült sikoltozással menekültek a titkárság jeles dolgozói. Bent pedig őt oroszlan nyüzsgött, futkosott és acsarkodóit a szűk helyen. Négy, mert közülük egy, Leó, az asztal tetején kuksolt, és félelmetes tekintettel nézett kifelé.

– Mr. Colt, csak nem azt akarja mondani, hogy nem tetszenek az állataink? Kitűnő berber oroszlanok. Gyönyörűek, de közülük is kiválik Leó, ott ni, az

asztalon. Fejétől a farkáig három méter, és vissza ugyanannyi. Szóljon már valamit, ha egyezer idehozatta őket velem!

Mit szólhatott volna szegény rémült Colt. A2 vessen rá

192 követ, aki bátrabb lett volna, ha az íróasztalán látja csücsülni a háromméteres Leót, amint beleásít az ijedt arcokba.

– Cukja!... Cukja be azonnal!

– Előbb nézze meg őket közelről. És álljon fel a hátukra, így ni! – Ezzel Krisztián felugrott a legközelebb álló oroszlán hátára, és vigyorogva fordult... fordult volna a kintiek felé, ám azok közül egy vagány kis titkárnyó gyorsan rácsukta az ajtót.

– Zárja be! – üvöltötte most Colt, ahogy hirtelenjében elszabadult a hangja.

Fordult a kulcs, és ha ijedtségük teljesen nem is múlt el, valamelyest megkönnyebbültek. Colt osztogatta a parancsait:

– Gyorsan telefonálni az elmeegógyintézetbe, elvitetni ezt az örült kölyköt. Az állatkertbe is. Tegyük ártalmatlanná a vadakat, és takarítsák el innen. Aztán a rendőrséget, tűzoltókat, mentőket... Riasztani mindenkit, amíg ki nem törnek és fölزابálnak bennünket!

Nem kellett sok biztatás, csengtek a telefonok. Hamarosan kint már a szirénák közelgő hangja is hallatszott. Elsőnek a bolondbegyűjtők érkeztek, a múltkori négy marcona fehér köpenyes.

– Hol van? – kérdezték egyszerre mind a négyen. Mutatták az ajtót, indultak volna, de Colt leintette őket:

– Vigyázat, öt oroszlán van vele.

– Oroszlán, itt?...

– Ott, ott, a szobámban. A legnagyobb az asztalon ül, a háromméteres Leó. Képzelve, az asztalomon...

– Mit csinál az asztalon?

– Ásít.

Azok négyen egymásra néztek, tekintetük sejtette, hogy nem épeszű az öreg. Szavakkal annyit mondtak, hogy ők emberért jöttek, az oroszlánok másik műfaj. De közben megérkeztek az állatkertiek is, kábítószeres lövedékkel, láncokkal, hálókka, ők is csodálkoztak egy sort, hogy irodában vadállatok...

– Lássuk hát!... – mondta a kis cingár állatkerti ápoló^ akkora csupán, hogy Leónak fél fogára nem lesz elég, ha

193 elkapja. Ezt Colt gondolta, de újra reszketett, ahogy kinyitották az ajtót.

Ott bent pedig egy fia oroszlán sem ásított, s nem ült az asztalon. Mindössze az ártatlan képű Krisztián nézett velük, nem oroszlán-, hanem farkaszemet, ahogy mondani szokták.

– Mi ez?...

– Esküszöm, itt voltak. – Az oroszlánok, mi?

– Azok, ha mondom. Tanúim vannak.

De a tanúk nem erősítették meg Colt kijelentését, még hogy aztán bolondként begyűjtsék őket. Ahogy Olivér Colt már semmiképpen nem kerülhette el ezt a szomorú sorsot. Különösen, hogy a négy fehér köpenyes rájött, ő az, aki múltkor félelmetes bokszoló szörnyet látott, s küldte utána őket, aztán sehol semmi... Most pedig kitartón ragaszkodott ehhez az oroszlánmániához. Ahogy nyugtatták, fenyegetőzött, hadonászott, és majd ő megmutatja!... Amazok mutatták meg neki a kényszerzubbonyt, s hogy ettől még jobban megvadult, irgalmatlanul ráhúzták.

Krisztián ekkor odalépett mellé, lábujjhegyre állt, és fülébe súgta:

– Meglátogatom odabent. Az oroszlánokat nem viszem, azokat csak a szerződésbe írjuk be, ha még ezután is ragaszkodik hpzzaj.uk. De, Mr. Colt, higgyen nekem, siker lenne a Négy B zsonglőrszáma golyón is. Hát még a Nagy Balhé! Mr. Colt, ha azt egyszer megnézné!...

– Habókos cirkuszos! – morgolódott kifelé menet az egyik ápoló. – Nem volt neki elég a fegyver, kellett a cirkusz. Me£ oroszlánok... A bolond! Már az asztalára is oroszlánokat képzelt. Múltkor a feleségem látta a cirkuszban, hogy embert lőttek ki ágyúból. Normális az ilyen? Vagy csoda egyáltalán, hogy becsavarodott?

Távolodott a szomorú menet, s ahogy rácsukták a furgon ajtaját Olivér Coltra, volt hívei megkönnyebbülten összenéztek. Mindegyiküknek volt félmondatnyi véleménye:

– Neki már befellegzett.

– Nem a saját fegyverei végeztek vele.

– A békés hobbija, a cirkusz lesz a végzete.

194

– Egy gyerek...

– Az ám, hol a kis srác?

Krisztián még ott volt, körülvették, az a kis báior titkár nő kérdezte, aki rázárta az ajtót.

– Mi is láttuk az oroszlánokat. Hova tüntetted el?

– Ide a táskámba – szólta Krisz, és magasra emelve mutatta.

Kinevették, noha sok beugrató meséje után most a szintiszta igazat mondta.

Krisztián nem ment be az elmeógyógyintézetbe. Megpróbálta, de nem engedték. Olivér Coltot zártosztályon őrizték, s alig került le róla a kényszerzubbonny, mert szüntelen őrjöngött, és makacsul állította, hogy oroszlánokat látott a szobájában. A kis titkár nőtől viszont Krisz megtudta, hogy *a* cégnek új főnöke van, a békeharcos ifjabb Olivér Colt. Működését

nagyon furán kezdte, egyetlen tómontjatos intézkedéssel leállította a fegyvergyártást.

– És mit akar csinálni?

– Azt mondja... – a lány szégyellősen elfordult –, szóval, hogy babákat.

– Babákat? Jól mondtad? Mennyit?

– Tudom, hülyeség, de... tízmillió tucatot. Meg minden más játékot.

Fegyvert egy szálát se.

– Sikerül neki?

– Ajaj! Nem könnyen, de győzi szusszal. Akarod hallani? Bekapcsolom a szobáját. Én most pihenőben vagyok, kétóránként titkárnót vált, és ő szusszanásnyi pihenő nélkül csinálja, mondja...

Már meg is jelent a kép, egy lány verte az írógépet, a főnöke diktált, közben kapkodott az előtte csengő telefonok után. Ifjabb Colt a telefonba:

– Robbantsák föl! Legalább fogy a dinamit! – Most az újabb csengő telefont a másik füléhez tartja. Az előbbibe beleszól: – Várjon, a másikon még nagyobb a szemét! – Az újabb telefonba, de az előbbi kagylót se teszi le: – Igen, a csatahajószalagot is szereljük le! Vigyék az ócskavastelepre! Kilóra, persze... – Az előbbi telefonba: – Azt ne! Illem

195 helyet nem robbantunk, az békés célokat szolgál! – Egy harmadik telefonba: – A raktárakat kiüríteni! Hová, hová? Szemétre. Akkor is... Kell a hely a babáknak, nem ázhatnak majd kint. A puska ázhat, nálunk az már bővli! – Az órájára néz, majd a gépírónak: – Hilda, betette a másik papírt? – A telefonba: – Azonnal! Nos, Hilda?

– Kérem, igazgató úr, Hilda pihenőben van...

– Nem fontos, Hilda, a kis névcserék nem számítanak. írja! – És nyugalmasan tollba mondta: – Hadügyminisztérium, Hadianyagszállítási Főosztály! Vettem b. soraikat... – Egyik telefon a fülén, de cseng egy másik, fölveszi azt is: Ne okoskodjék, robbantson! – A gépírónőhöz, és folytatja az előbbi szöveget: ...azonban sajnálattal közlöm. Eh! Nem sajnálattal, hiszen le vannak sajnálva. Csak közlöm, hogy művünk, a Colt Művek már nem foglalkozik fegyverek... – A telefonba: – Ne okoskodjék, és ne sajnálgassa a fegyvereket. A gépsort? ^Mégkaphatja ajándékba. Nem! Dehogy! Senki. Fölszámolni, ízekre szedni, csavarjaira, ha így jobban tetszik. Kisasszony! Végszó volt, azt hiszem: fegyverek... írja: gyártásával, így kérésüknek eleget tenni csak békésebb szállítmánnyal tudok. A vállalat új profilja... – A telefonba: – Mérnök úr! Jó, ne robbantson, helyette vegye a kalapját, a végkielégítését, és köszönjön el kedvenc fegyvereitől. Hilda!... baba- és játékgyártás...

Az igazi Hilda kint kikapcsolt, mosolyogva Krisztiánhoz fordult:

– Láttad, hallottad, ez így megy napi tizenhat órán át. Nem tudom, hogyan bírja.

– Én meg azt, hogyan jutok be hozzá a magam kis ügyével.

– Kis ügy? Az jó! Az megy nála. Becsempészek, úgymint én váltom Karent. Gyere! – A karcsú teremtés belökte az ajtót, bent kirángatta a telefonhuzalokat, írógépdugaszokat, egyszerre csönd lett. – Igazgató úr, egy kis szünet tiszta egészség... Pihenőnek békés ügyfelet hoztam. Cirkusz...

– Ááá! Cirkusz! Hallani is más, mint fegyverekről... Mondja, de gyorsan, mert minden elvesztegetett percben még fegyverek jönnek le a szalagokról.

Krisztián ugyanilyen lázas gyorsasággal kivágta:

196

– A magyar zsonglőröző artisták menedzsere vagyok.

– Juj nekem! Számonkérés?

– Nem, egyáltalán nem az... Megjártuk a világot, szép volt, köszönjük, de most az embereim végre dolgozni szeretnének.

– Oroszlánok hátán? Nem, az nem megy. Szó sem lehet...

– Golyókon, Mr. Colt – vágott közbe Krisz. – Ahogyan ön Budapesten látta a számot.

– Kitűnő! Ügy kell! Éppen tegnap állítottam le az ágyából kilőtt embert. Minden ilyen horrorszerű művészietlen produkciót kiirtok. De!... Hallottam valami készülő oroszánmanipulációról. Igaz lenne ez a füles?

– Mr. Colt, legjobb, ha kölcsönösen elfelejtjük azokat a macskákat. Ámbár... ha tisztességes állatszámnak van helye, öt kitűnő berber oroszánt ajánlok megvétele. Tűzkarika, élő piramis, "kelj föl!", "feküdj!", bennük van minden, amire egyáltalán beidomíthatók. Nálunk már megszolgálták eddigi húsadagjaikat, mehetnek. A lányok akkor hiszik el, hogy nem kell a hátukra állni, ha eladom őket.

– Oké! A csinos Barbara vagy ilyesmi nevű... Nagyon szívesen megszabadítom lidérces álmaitól. De most már hagyjon dolgozni, mert itt még szaga van a puskapornak. Maguké a porond. Külön az oroszánok is oké! Majd találkozunk. Kisasszony, Karén, vagy hogy hívják... Bekapcsolni, és gyere!...

• Így ért véget a találkozás. Blanka majd kiugrott a bőréből, hogy őreá emlékezett^ és csinosnak mondta az ifjú Colt. Krisz mosolygott, a kis névcserék nála sem számítanak, akár csak az ifjú Coltnál.

Egyedül Susie sajnálta a vadakat, de kis barátja megvigasztalta, bármikor elővarázsolja őket a táskájából.

– Ne kezdj el megint nagyokat mondani. Se gyerekmeséket, örülj, hogy elfogadnak. Magamról tudom, milyen nehéz jobb képességekkel gyerekként létezni. Képzeld, Claudia nővérem, aki mindjobban ragaszkodik ahhoz, hogy

szülőanyám, azt mondja, nekem még babáznom kellene, ne foglalkozzam a kör négyesítésével.

– Nagyszerű! Lesz babád hamarosan. Ezt bízd rám.

197

– Micsoda?... Azért annyira még nem vagyok...

– Ne ijedezz! – állította le Krisz. – Az ifjú Colt tízmillió tucat babát irányzott elő a békés világ számára. Nos, szavamra, az elsőszülött legszebb példányt megszerzem neked.

– Minek az nekem?

– Hogy Claudia mama is megkapja, amire vágyik. Babázol kicsit, addig a kör négyesítése pihen, ha már eddig kibírta, hogy nem találták föl.

– Olyan gyerekes vagy, Krisz.

– Ragasszak szakállt?

– A viselkedésedre célzok.

– Jókedvem van, ennyi az egész. Alakulnak a dolgok, én meg... mind többet gondolok a mi fatornyos hazánkra.

– A vad virágos rétekre is?

– Arra is, pedig soha nem láttam. Aszfalton nőttem föl. A vadvirágos réteket akkor találtam ki, amikor neked meséltem róla. Gondolom, azért szép lehet. Majd megnézzük együtt. De gyere, előbb most azt nézzük meg, amiből élünk: hogyan haladnak a próbák?

A csoport felkészülésére nem lehetett panasz. Mióta tudták, hogy nem oroszlanok hátán, hanem golyóikon zsonglőröznek, szárnyakat kaptak.

– Született menedzser vagy, Krisztián – dicsérte Barton.

– Szólítson, kérem, báró úrnak! Annak legalább olyan született vagyok, mint négy tökkelütött magyar menedzserének,

– Sérteget, báró úr?

*

*

– Mondhatok begolyózott magyarokat is – és homlokára mutatott.

Bernadett jobbról-balról megpuszilta Krisztiánt.

– Soha nem felejttem el neked, hogy megszabadítottál azoktól a dögöktől. Csak tudnám, mivel hálálhatom meg?

– Hívj meg az esküvődre! Vőfélynak persze.

– Addigra kinő a valódi szakállad. De azért oké! Blanka árról érdeklődött, nem üzent-e neki újra az ifjú

Colt.

– Nem üzent, de valami olyant motyogott a bajusza alatt,

198 hogy az a szebbik magyar lány még szebb lenne szerényebb kiadásban.

– Ezt hogyan értette?

– Legközelebb megkérdezem tőle. Addig is gyakorold a tökegszerű szerénységet. Most pedig golyóra, magyarok! Holnap premier!

– Holnap? Már?...

– Holnap, vagy jönnek az oroszok. Még tele velük a táskám.

– Oké, báró úr! – Ezt már a golyóról kiáltották. Susie erre odasúgta Krisznek, hogy rendkívüli szervező.

– Csak engem nem tudsz beszervezni gumilánynak – tette hozzá ajkbiggyesztve.

– Szándékosan. Mert mi lenne akkor a kör négyszögesítésével? Ez minden eddigi matematikus képességét meghaladta. A tudományos világ egyedül rád számíthat, nem holmi gumilányra.

– A tudományos világ tudja, amit itt egy balfácán báró nem, hogy ez csupán a szélsőségeket jelző képletes kifejezés.

– Helyes! Akkor azokkal a szélsőségekkel törődj! Azok legyenek a te akrobatikus mutatványaid. A cirkusz csillaga leáldozóban van. Blankák még nem tudják, hogy mostani sikerük a viláágúr járóknak szól majd, és nem a golyóról hajigált buzogányoknak.

A siker előjelei a pénztárnál kétségtelenül megmutatkoztak. Utolsó nap délután, hosszú idő óta először, kitehették a bűvös táblát:

MINDEN JEGY ELKELT!

Az újságok címdalukon foglalkoztak a Colt Cirkusszal. Társaságban, nyilvános helyen, beleértve az utcai nyilvános vécét is, állandó beszédtema volt. Colt nevétől hangzott a város.

– Ekkora sikerünk lesz? – kérdezték egymástól Bartonék.

Legszívesebben elvegyültek volna az utca forgatagában,

199 hogy saját fülükkel hallják az irántuk fellángolt érdeklődést. Nem tehették. Szendvicseiket is golyón fogyasztották el.

– Hol van Krisztián? Mondhatna valami újabb jót.

De a báró úr nem volt seholy, a Föld nyelte el, mint annak előtte nemegyszer a Mars.

Estére soha nem látott méreteket öltött az érdeklődés. Tömegek ostromolták a cirkuszt, de úgy híiiett, a Colt Művek székházát és lakópalotájukat is. Utcákat kellett lezárni, szüntelen erősíteni a rend fenntartására kivezényelt rendőri erőket.

Blanka nem bírta ki, a többiek tudta nélkül kiszökött az utcára. Látva, hallva akarta élvezni a sikert. Aztán újságokat vett, egész nyalábbal, valamennyiben nagybetűiekéi írtak a cirkusztól. Bent nekiesett a cikkek olvasásának, de míg ifjabb Olivér Colt neve százszor is előfordult, saját

nevüket nem olvashatta sehol. Nem járhatott a dolog végére, Barton még utoljára egyszer golyóra parancsolta őket.

– Biztosra kell mennünk, ekkora érdeklődés után nem éghetünk.

Blankában már ott bujkált a csalódás, amiért egyszer sem látta kiírva saját nevét. Nem értette. Talán Krisztián tudná, de ő nincs sehol. Itt meg csak golyók vannak, buzogányok és kemény gyakorlatok.

Este Krisztián és Susie elfoglalta helyét a menedzsernek járó tiszteletjeggyel az igazgatósági páholyban. Krisz nem véletlenül maradt távol a csoporttól, tudta, hogy azért készülnek oly lelkesen, mert azt hiszik, nekik szól ez a soha nem látott nagy felhajtás. Pedig ez az ő napja, ő juttatta zárt osztályra Mr. Oliver Colt fegyvergyárost, ennek egyenes jogi következménye, hogy gyámság alá került a vén puskacsináló, gyámja a vér szerinti utód, a fia. A város tehát nem a magyar artistákat ünnepelte, a cirkuszt is csak azért, mert az ifjabb Olivér Colt tulajdona lett. A sikerember, a nap hőse tehát az ifjú békeharcos Colt, aki úgyszólván egyetlen tollvonással letörölte a történelem színpadáról a világ legnagyobb és utolsó fegyvergyárát.

A tőzsdén mutatkozott meg igazán, hogy mit is jelentett ez a váltás. A Colt Művek papírjaitól mindenki pánikszerűen

200 menekült, értékük huszonnégy óra alatt gyakorlatilag a nullára esett, amint kiderült, hogy az új tulajdonos fölszámolja a fegyvergyártást, és rakéták helyett babákat, játékokat dob majd piacra milliószámra. Idősb Olivér Colt pénzügyi nagyhatalom volt, utolsó bátyája a békeellenes frontnak, összeomlásával a még kételkedők előtt is világossá vált, hogy a jövőben nem fegyverek döntenek el a világ sorsát.

Ezt ünnepelte a város, erről írták első oldalon nagybetűs című cikkeiket a lapok. A cirkuszt pillanatnyilag az dobta fel, hogy itt az ifjabb Colt nevével fémjelezve a béke jelképévé vált. A golyón zsonglőröző kis magyar artistacsoport ebben egyszerű fogaskerek volt, s nem a szenzációt kiváltó Nagy 3zám. Ha netán a felkészülés alatt mindezt tudják, a csalódás leverte volna őket a lábukról, nem kevésbé a különben is ingatag golyóról.

Krisztián eddig csak hallott a világszenzációt jelentő cirkuszmonstrumról. Hárommanézsos cirkusz! Harmincezer ülőhely. Most valamennyi foglalt, az állóhelyek is... Előbb kapkodta fejét, hol egyik, hol másik porondon lévő szuperattrakciót nézte, aztán rájött, hogy egyszerre csak egyikre érdemes figyelni.

– Minek három párhuzamos előadás? – tette fel Susie a logikus kérdést, és ez éppen Krisz előző gondolatához kapcsolódott.

– Mindenki azt nézi, ami jobban érdekli. Tyú! Azok a kínaiak ott középen... Lélegzetelállító, ahogy fölmásznak a maguk egyensúlyozta magas rúdra.

– Csodálatos!... – rébegette Susie. Talán most értette meg, miért nem mutathatja be itt a maga egyszerű kis gumilányszámát.

Valamennyi produkció a kínaiakéhoz hasonló volt. A színen egyszerre három világitrakció. És ez így megy két órán keresztül, négy-öt percenként követik egymást a különleges számok.

Krisztián tovább elemezte a cirkuszt. Az épület ugyanúgy kör alakú, mint évezredek óta valamennyi cirkusz. A három manézs pedig nem egymás mellett helyezkedett el, ahogy látatlanban elképzelte, hanem teraszosan, így mindhárom

201 középen volt. Hol süllyed, hol emelkedik a porond, gondolta előbb. Aztán kiderült, hogy a porondok mozdulatlanok, a nézőtér mozog lassan, észrevétlenül, még hozzá nemcsak le és föl, hanem körbe is. Viszi magával a harmincezer nézőt, így aztán bárhová szól a jegy, egyformán látni mindenünnen mindegyik produkciót.

Ennél a technikánál már csak az előadások voltak csodálatosabbak.

Az emberi erő, ügyesség, hajlékonyság, egyensúlyozás! készség, a másodpercre kiszámított mozdulatok pontos összhangja, mindenben a' csúcs! Izgalomban sem volt hiány, noha az ifjú Colt száműzött már a cirkuszból minden félelmet keltő horrorprodukciót.

Most bekonferálták Bartonékat:

A GOLYÓN ZSONGLÖRÖZŐ, VILÁGŪRT JÁRT, KIVÁLÓ MAGYAR ARTISTÁK SZUPERPRODUKCIÓJA, A COLT CIRKUSZ LEGÜJABB SZENZÁCIÓJA!

Blanka örülhetett, felsorolták a neveket, megemlítették az eddigi mellőzést, amiért nem oroszlánok hátán mutatták be zsonglörtudományukat.

Sokan emlékeztek még a botrányos Mars-utazásról szóló újságcikkekre és más híradásokra, ennek köszönhette a különben ismeretlen szám az óriási fogadó tapsot. Colt feltehetően jóvátételnek szánta, hogy Bartonék száma alatt a másik két porondon nem mutattak be műsort.

– Rajtuk a világ szeme! – mondta Susie, ahogy ő már csak szélsőségekben gondolkodott.

Aztán még Krisz és az ő számára is maradt meglepetés. Először is a manézs fölött hatalmas villogó transzparens hirdette a számot:

4 B HUNGARY

A kivilágított golyók mindegyikén az artista neve:

Barton, Bonny, Blanka, Bernadett.

De talán a legkáprázatosabb, hogy a szivárvány színeiben

202 pompázva világitó buzogányok repülés közben valósággal színes ívet húztak a levegőben.

– Vivát, Hungary! – kiáltották mindenünnen. Krisztián élvezte a bekiáltásokat. És még ő is megdöbbsent, hogy Bartonék a szokványszám után bemutatták a Marson kikísérletezett 3-M-es alakzatot. Ez az a slussz, amikor a golyón egyensúlyozó Barton vállán Blanka áll, az övén Bernadett, lent velük szemben az ugyancsak golyón álló Bonny, és ebben a körben repülnek a buzogányok. Ez a körforgás itt a világító buzogányokkal, merész fölállásával valóban szenzációs volt. Majd a feszültséget feloldó végső kedves jelenet, amiről a menedzser báró úr ugyancsak nem tudott: Möszejő szaladt fel fürgén apró lábán az élő piramisra, egészen Bernadett vállára, onnan a fejére, itt két lábon állva egyensúlyozott, s nyakába akasztott tábla hirdette:

4 B + 1 eB

Az eb persze a világnyelven írva. Fergeteges taps tört ki. Harmincezer pár tenyér csapódott össze, ütemessé alakult, szakmai nyelven ez a vastaps. Itt-ott már álltak föl a nézők. Krisztián is joggal hitte, hogy ezzel vége az előadásnak, hiszen a műsorban az előkelő utolsó helyre tették ezt az ünnepi számot. De nem! Ami ezután következett: nem várt furcsa ingyencirkusz.

Rekedtes, harsány kiáltás törte át a lassan szűnő tapsvihart:

– Zsiványok! Ellopták alóluk az oroszánokat!

A hirtelen támadt csendben, most már jól hallhatóan, ismét a kiáltás:

– Ellopták alóluk az oroszánokat!

Minden tekintet a hang irányában kereste a kiáltozót. De már keresni sem kellett, utat tört magának az alsó üres porond felé, nehézkesen felkapaszkodott, s ott hadonászva ismételte előbbi kiáltásait.

Oliver Colt volt, a vén puskacsináló excirkuszos! Az elmeógyógyintézet ápolójainak jól ismert sárga vászon kezeslábasát viselte. Arca vöröslőit a dühtől, szeme villámokat lövellt.

203 Ekkor még senki nem tudta, hogyan kerülhetett ide. de hamarosan feltűnt mögötte négy ápolónak hitt keménykötésű ember. Mindenki várta, hogy ártalmatlanná teszik, visszaviszik a gyógyintézetbe, de azok csak álltak, tátott szájjal bámulták a fényes cirkuszt, a sok embert, és védelmezően körülfogták a hadonászó, kiabáló Coltot. Egyikük aztán hangot is adott véleményének, amiből világossá vált, hogy ők szöktethették meg az ápolat.

– Senki ne merje bántani a tulajt! ő a Nagy Colt! Ekkor ugrott le közéjük a fölöttük lévő porondról a tapsot, ünneplést éppen megköszönő Barton és Bonny. Colt felismerve a fiúkat ujjal mutatott rájuk.

– A tettesek! Szélhámos banda! – kiabált fuldokolva. – Fogják el!...

A négy keménykötésű nekiesett a fiúknak, ám azokat legalább olyan kemény fából faragták, mi több, ők ésszel is fogadták és viszonzták a támadást. Nem is kellett mást csinálniok, csak a Nagy Balhé kaszkadorszámának elemeit alkalmazni s fölváltva kiosztani a mindegyikükre

jutó két-két támadóra. Mutatványszámba menő, ragyogó verekedés kerekedett ebből, a közönség fölállva nézte és élvezte a látván3't.

Amikor aztán már mind a négy gengszter a padlón feküdt, Barton és Bonny nem álltak le, élve az alkalommal, bemutatták kedvenc Nagy Balhé-számukat, amit az ifjú Olivér Colt látatlanban elutasított, mondván: semmi erőszak, semmi verekedés nem kell az ő megreformált cirkuszában. Most harmincezer néző lehetett a két magyar fiú kritikusa. Tomboltak, hiszen a legragyogóbb mozdulatok villámgyorsan váltották egymást. Senki nem verekedést látott ebben, hanem verekedésbe bújtatott akrobatikát.

Ekkor Krisztián félelmetes dolgot vett észre. Talán csak ő, mert mindenkit lekötött az izgalmas kaszkadőr. Még a mellette ülő Susie sem látta, hogy az egyik gengszter életre kelt, kitámolygott a színről, s hamarosan hatalmas vasrúddal tért vissza.

– Barton, Bonny! Vigyázzatok! – kiáltotta, de hangját elnyelték a biztató kiáltások.

Borzasztó érzés tudni, hogy hamarosan szétloccsant kopo

204 nyával látja a két nagyszerű artistát, barátot... Nem volt más mód, cselekednie kellett, holott megfogadta, hogy többé nem teszi...

Kinyitotta az ölében lévő táskát, és kapcsolt.

A hatalmas vasrúd már a levegőbe emelkedett, hogy lesújtson, amikor becsörtetett az első oroszlán. Utána a többi... öt vad berber oroszlán. A közönségnek ideje sem volt megriadni, de láthatták, miként ijedt meg a támadó, és ejtette el a vasrudat. Menekült volna, ám nem tudott kikeveredni a porondon körbe-körbe száguldozó oroszlánok közül.

Hát még Mr. Colt! Ha eddig tévedésből tartották elmeegógyintézetben, ettől a sokktól végképp becsavarodik. Infarktust talán nem kap, ezt Krisztián sem kívánta, csavart hát egyet a csodaműszer gombján, és ezzel visszaparancsolta oroszlánjait a... táskájába.

A közönség persze azt látta, hogy hátramenetben takarodnak kifelé a vadak. Látványnak humoros volt, egyben megkönnyebbitő, de érthetetlen.

Sokaft sokáig fogják még emlegetni, bár aligha fejthetik meg azt, ami az elmúlt harminc másodpercben történt.

Idősb Olivér Coltot felmosdatták. Első ijedt kérdése:

– Az oroszlánok? Itt voltak! Hol vannak most?

Ezt már a közben megérkezett igazi ápolók is hallották. Lecsaptak rá:

– ő a miénk! Az oroszlános bolond.

– Nagy bolond, annyi szent! Van, aki legalább Napóleonnak képzelet magát, de hogy csupán oroszlánlátónak... Ritka kivétel.

Ezalatt Colt négy embere is föltápaszkodott, őket a rendőrök vitték el.

Krisztián is másnap az újságokból tudta meg az ügy igazi hátterét.

Egy ravasz tőzsdevigéc aprópénzért felvásárolta a Colt Művek piacra dobott részvényeinek többségét, és hogy értékük visszatérjen, bizonyítani akarta, hogy Colt nem elmebeteg, a gyámság alá vétel indokolatlan, így semmi nem változott a Colt Művekben. Ő fogadta fel a négy haramiát, kiszabadították az idős Olivér Coltot, s a tőzsdén kellett volna

205 megjelennie, nyilatkoznia... Kis hiba a számításban, hogy az öregurat szíve előbb a cirkuszba vitte, látni kívánta nagy álma valóra válását, az oroszlanok hátán zsonglőröző artistákat. A többit már tudjuk. .

Az elkövetkező napok, hetek sikersorozata igazolta a Négy B világra szóló sikerét oroszlanok nélkül is. Az oroszlanokról ugyan még sokat beszéltek, a fiatal Colt is hallotta a cirkuszi vadinváziót, de nem hitte el. Hiába látta harmincezer ember, az öt oroszlan a kérdéses időben a cirkusztól hús mérföldnyíre Jó vezérletével a tűzkarikát, élő piramist és hasonlókat gyakorolta. Colt éppen Jóval egyezkedett, a félkarú ugyanis vállalta volna egy szuperprodukció érdekében, hogy bedugja fejét kedvenc Leója nyitott szájába, ott elharap egy csirkevérrel töltött kis műanyag tartályt, így fejét véresen húzza ki az oroszlan szájából.

– Jó, erről egy szót sem! – intette le az ifjú Colt. – Az én cirkuszomban nem lesz semmi horror, semmi szélhámosság. Tanítsa meg az oroszlanjait colát inni, egye fene, még pipázhatnak is, vagy intsenek számárfület a közönségnek, ha mindenképpen rendkívülit akar.

Nagy nehezen a Nagy Balhé kaszkadőrszámát akrobatikus szépsége miatt engedélyezte, s ez sokat ígérő sikerszáma lett a megújhodott Colt Cirkusznak.

Néhány hónap múlva aztán a kis magyar csoport tagjai már nagyon számolták a napokat, szerződésük lejárta előtt száz nappal kezdték vágni a centit, mint valamikor otthon a leszerelést váró kiskatonák.

– Mi lesz velem, ha elmentek? – kérdezte Susie szomorúan Krisztiántól.

– Mi lenne? Jössz velünk.

– Együtt derítjük föl a vadvirágos réteket? – lelkendezett a kislány.

– Azt is, mindent, ami olyan szép otthon.

Az ifjú Colt megújította volna a B-sek szerződését, megköszönték, nem kérik, mennek haza.

206 Az indulás napján, verőfényes júniusi napon, szürke utasokként gyűltek el a bostoni repülőtér várócsarnokának utasforgatagában. Velük tartott Claudia és Susie is. Utolsó percben határoztak, mást nem tehetnek, utaznak ők is Magyarországra.

Krisztián és Susie az örömtől nem bírt magával, annyira rakoncátlankodtak, viháncoltak, hogy a repülőtéri felügyelő rájuk szólt:

– Gyerekek, ezt nem lehet! Ne rendetlenkedjete! Ez nem játszótér.

– Tudjuk, csak egy pitiáner földi kis repülőté – mondta Krisz azzal az öntudattal, aki sok más egyebet látott és megélt.

Ezzel a nála különben szokatlan fennhéjázással sikerült fölpraprikáznia az aranyásvos felügyelőt. Már dühösen mondta:

*

– Ne feleselj! Fogd a kislány kezét, és vidd az apukájához!

– Itt most én vagyok az apukája vagy a menedzsere, esetleg a gyámja, ha uraságnak az jobban tetszik. Választhat...'

– Szemtelen kölyke! Ezt tanuld az iskolában? Iskola!

Krisztián ekkor döbbsent rá. hogy otthon pótolnia kell a kiesett egy egész iskolai évet. Mint a bukott diákok!... Mert ki hinné el, ha elmondaná, miért? Csak eddigi nagyotmondó rossz hírért növelné. Nem felelt a dühös felügyelőnek, behúzta a nyakát, megfogta Susie kezét, és eloldalogtak.

– Krisz, miért nem mondtad neki, hogy te nem olyan vagy, amilyennek látszol? Hiszen mi mindent csináltál!... Meggyógyítottál engem. Megbuktattad a rossz cirkuszost is. Aztán neked oroszlánjaid is vannak...

– Ugyan, Susie, hagyjuk ezt! Mondanám neki, amit állítólag Arkhimédész mondott: "Adjatok egy szilárd pontot, ahol megvethetem a lábam, és kimozdítom helyéről a Földet"... Nekem ilyen fix pontot egyedül a polipok adtak, azokat meg elárultam. Űgy kell nekem, egy hónap múlva már tizenhárom éves leszek, és ősszel csak hetedik osztályos. _f

– És én? – kérdezte Susie.

207

– Te? Kis alsós negyedikesként elmélkedhetsz a kör négyszögesítésén. Mert suli nélkül nem kapsz papírt a tudományodhoz. Azok a cudar polipok papír nélkül csinálták'velünk, amit tettek, pedig jól ismerték a viszonyainkat: tudtak Waterlooról, a mohácsi vész évszámát is kívülről fűjták.

– A lövöldözésre mégis villámgyorsan elhúzták a csíkot. Azért én örülök, hogy nem vittek magukkal. Inkább leszek itt kis butuska alsós...